

2100

de Liviu Alexa

Mihaelei și lui Ștefan

În amintirea timpurilor ce nu aș vrea să se termine niciodată

CUPRINS

1. Eiffel An-Nur
2. Zburând spre noi înșine
3. Continentul cu termen de valabilitate expirat
4. Rețeaua de parteneriat multiplu din Prenzlauer Berg
5. Vrei să fii soția noastră?
6. Răi până la ultima suflare
7. United Continental Corporation
8. Lăsați copiii să vină la UCC!
9. Divizia de Luxury Human Assets
10. Marea Britanie Indiană
11. Un regat pentru 100 de chiftele
12. Utere sterpe
13. Armata fără suflet
14. O noapte în Henan
15. Marea Excursie

16. Gustul riscant al iubirii

17. Patria intermediară

18. Dumnezoaica

19. Hranimaia Bogom rodnaia zemlia!

20. Orchestra inumană a dirijorului Lin Bao

21. Catedrale de Metal râd în soare argintii

22. Tigrii fără dinți

23. Crucea și Cuptorul

24. Teroriștii apelor

25. Iluzia Perfectă

26. O scrisoare pe stil vechi

27. Memoria apei

28. Răzbunarea Patriarhului

29. Apocalipsa Ploii False

30. Umbra Genetică

31. Prima Națiune Cerească

32. Contactul cu Bina

33. Noumenii din noi
34. Suntem
35. Razumii
36. Frica Nemodificaților
37. Din mine în tine
38. Închisorile din carne
39. Copiii Rețelei
40. Centura de nesiguranță
41. H2Oameni
42. Terra borțoasă
43. Lumina din pânțe
44. Disonanța
45. Recviem pentru cei vii
46. Glonțul care salvează
47. Mecanicul care a încercat să își repare singur moartea
48. Dacă mai trăiești, cititorule...

49. Simfonia Morții spre Noua Viață
50. Ultimul gând al polonicului
51. Ultimul gând al unui sajjada
52. Ultimul gând al unui tutu
53. Ultimul gând al Crucii lui Iisus
54. Ultimul gând al unui vinil cu jazz
55. Ultimul gând al unei katana
56. Ultimul gând al unui tablou supraevaluat
57. Ultimul gând al unui sfârc de mamă
58. Ultimul gând al unei bărci de pescar
59. Ultimul gând al lui Ștefan Alexa
60. Singur printre umbre
61. Adio, Soare!

1.Eiffel An-Nur

Tour Eiffel era la fel de frumos chiar și acum când devenise moschee.

Pentru el, care privise lumea din același loc timp de peste 200 de ani, nu era nicio problemă că i-au pus alt nume – Eiffel An-Nur (din Arabă: الن – “lumină) sau că l-au transformat în moschee, a văzut el destule timp de 77 000 de zile de când dăinuia în Paris, drept și înalt de 330 de metri, puțin mai frumos ca o macara, dar de neignorat. Nici Hitler n-a rezistat să facă cu el o poză în 23 iunie 1944, nici Marlene Dietrich, cea mai strălucitoare stea, n-a putut să îl ignore și i-a dat un pupic. A fost mereu al tuturor și va fi și al musulmanilor.

Muezinul tânăr își dresese vocea în vârful a ceea ce parizienii încă mai numesc La Tour Eiffel, deși oficial acum e Moscheea Eiffel An-Nur.

Sub el, în ceea ce fusese cândva Champ de Mars, o mare de oameni își întinseră covoarele de rugăciune care formau un mozaic digitalizat - fiecare covor dotat cu senzori de presiune și LED-uri discrete care coordonau mișcările credincioșilor, asigurând perfecțiunea geometrică a rugăciunii colective.

Era o privilegiu colosală, demnă de măreția lui Allah.

Adhan-ul - chemarea la rugăciune - se revărsă cald și ferm peste Paris prin difuzoare cuantice care ajustau volumul și frecvența în funcție de densitatea urbană și nivelul de zgomot ambiental.

Din înălțimea sa privilegiată, Ahmed putea vedea întregul Paris islamic.

Notre Dame, acum Moscheea Fatima Al-Zahraa, dedicată fiicei Profetului, “Cea Care se Ține Departă de Păcat”, își înălță minaretele elegante spre cer, sistemele sale de purificare a aerului transformând poluarea urbană în parfum de trandafiri de Damasc.

Sacré-Cœur strălucea magnific în soare, cupola sa albă era acum încoronată cu o semilună dotată cu nanotehnologie care o făcea să pară că plutește deasupra edificiului.

“Foarte frumos!”, se gândi Ahmed.

Pe Champs-Élysées, buticurile de lux alternau cu bazaruri tech-augmentate unde realitatea virtuală se împletea cu tradiția. Femei în abayas de designer, cu hijaburi care își schimbau culorile în funcție de lumină și dispoziție, se plimbau agale pe lângă vitrine holografice. Copiii lor alergau prin fântânile de abluțiune dotate cu sisteme de purificare moleculară care transformau apa în cea mai pură formă a sa, teoretic mai curată decât apa sfântă din Zamzam.

În Place de la Concorde, acum Piața Unității, obeliscul egiptean era flancat de proiecții holografice ale versetelor din Coran, care păreau să

plutească în aer și să se transforme continuu, într-un dans hipnotic al caligrafiei divine.

Textul sacru nu mai era static - era viu, pulsând cu sensuri multiple care se adaptau la starea psihică a privitorului.

Vechii locuitori ai Parisului, acum o minoritate de nici 600 000 de suflete, trăiau în principal în suburbiile depărtate. Numeau asta „sfârșitul civilizației europene”.

Dar pentru Ahmed, privind cum rugăciunea de dimineață se desfășoară ca un algoritm perfect orchestrat sub el, asta era doar o smiorcăială a locuitorilor unui oraș care s-a reinventat de atâtea ori.

Un grup de drone de supraveghere trecu pe lângă el, scanând mulțimea pentru semne de deviere comportamentală sau ideologică.

Erau discrete, aproape invizibile, vopsite în nuanțe care le făceau să pară păsări în zbor. Sistemul de control social era la fel de sofisticat ca și sistemul de rugăciune - și la fel de invizibil pentru cei care nu știau unde să se uite.

În spatele lui Ahmed, un tehnician verifică sistemele augmentate ale minaretului.

Tour Eiffel nu mai era în anul 2100 doar un simbol arhitectural - era un nod într-o rețea vastă de control și coordonare, era un far care emitea nu doar

chemarea la rugăciune, ci și semnale subtile care mențineau ordinea socială și armonia forțată a noului Paris.

Sub el, marea de oameni începu prima prosternare a zilei, mișcându-se ca un singur organism. LED-urile din covoarele de rugăciune pulsau ușor, ghidând ritmul, în timp ce senzorii monitorizau și ajustau totul - de la unghiul exact al aplecării până la starea emoțională a fiecărui credincios.

Și totuși, în această dimineață, ceva era diferit. Ahmed simți asta înainte să vadă - o perturbație subtilă în câmpul perfect controlat al realității augmentate...

În aerul dimineții, literele arabe proiectate holografic începură să se comporte straniu. Nu mai urmau algoritmi prestabiliți de dans sacru - păreau să se desprindă de matricea lor programată, plutind rebel prin aer ca niște fluturi de lumină care păreau că și-au găsit brusc propria voință.

Ahmed clipi rapid, crezând că e o defecțiune a implantului său retinal. Dar nu era asta. Sub el, credincioșii începură să ridice capetele din prosternare, fascinați de spectacolul unei caligrafii care parcă nu mai putea fi controlată.

Un verset din Coran se desprinse complet din proiecție, transformându-se într-un roi de puncte luminoase care dansau prin aer ca niște licurici digitali. Nu era haos în mișcarea lor – părea să fie un nou tip de ordine, o geometrie sacră care transcendea atât tradiția islamică, cât și augmentarea tehnologică.

Dronele de supraveghere detectară anomalia și se apropiară să investigheze. Dar când atinseră roiul de litere rebele, se transformară și ele, dizolvându-se în aceleași puncte de lumină care nu mai ascultau de nicio programare.

Ahmed realizează brusc că ceea ce vedea nu erau de fapt puncte de lumină. Erau mai degrabă absențe de lumină, găuri microscopice în țesătura realității. Prin ele se întrevedea ceva - o altă dimensiune a existenței, un spațiu imposibil de descris în termenii vechii realități.

Sub el, covoarele de rugăciune își stinseră LED-urile unul câte unul. Dar nu de la o defecțiune tehnică - era altceva. Fiecare punct stins deveni o poartă minusculă spre acea altă dimensiune. Senzorii de presiune nu mai raportau date despre prosternări - raportau transformarea materiei însăși.

Credincioșii nu mai executau mișcările rituale ale rugăciunii. Stăteau nemișcați, absorbiți în contemplarea unui adevăr care face să pară primitive atât tradițiile lor religioase, cât și augmentările tehnologice. Prin ei, prin covoarele lor, prin aerul însuși, realitatea începea să-și dezvăluie adevărata natură: o infinitate de goluri conectate într-o rețea de sens care transcendea și religia, și știința.

Ahmed simte cum propriul său corp începe să participe la această transformare. Nu era dureros sau înfricoșător. Era ca și cum ar fi fost întotdeauna scris cu aceeași cerneală invizibilă ca restul universului, și abia acum realiza asta. Nu își pierde identitatea - își descoperea adevărata natură.

În jurul lui, Parisul islamic începu să-și piardă consistența. Nu se prăbușea - devenea. Minaretele deveneau transparente, moscheile își pierdeau materialitatea, iar granițele dintre sacru și profan se dizolvau în aceeași rețea infinită de puncte-portal.

Sus, în vârful a ceea ce fusese cândva Tour Eiffel, acum se crea ceva ce anula orice arhitectură.

Ahmed înțelese în sfârșit: islamizarea Europei nu fusese decât un alt strat temporar de realitate, la fel de trecător ca stilurile arhitecturale sau sistemele politice.

Adevărata transformare abia începea.

Chemarea la rugăciune se stinsese deja de secunde bune, înlocuită de o muzică imposibilă - sunetul pe care îl face însăși țesătura realității când își descoperă adevărata natură.

Parisul nu mai era nici european, nici islamic. Devenise o pagină vie într-o carte infinită care se scria singură, folosind pe post de cerneală însăși absența, și ca sens însăși transcendența.

Primele raze ale răsăritului atinseră orașul, dar lumina nu mai găsi suprafețe solide pe care să se reflecte. În schimb, părea să treacă prin infinitele puncte-portal, revelând un Paris care exista simultan în toate posibilitățile sale - păgân și creștin și islamic și post-uman, toate în același timp, toate trecute prin sita punctelor goale într-o nouă formă de existență pentru care nu exista încă un nume.

2.Zburând spre noi înșine

Bătrânul Ștefan Alexa, la venerabila vârstă de 83 de ani “și un pic”, nu renunțase încă la extrem de vechiul obicei de a scrie zi de zi în jurnalul sau.

De când îl începuse, acum cam 25 000 de zile, nu ratase decât de vreo trei ori să scrie în el, și atunci pentru că, o dată s-a îmbătat groaznic, a doua oară a fost operat pe creier pentru un implant biometric când a pierdut procesul cu guvernul, eheee, o poveste care a ținut cu sufletul la gură întreaga planetă, fiindcă deja rămăsese singurul om de pe Terra fără implant, și a treia oară când, pe la 80 de ani, a vrut să moară, adică să se sinucidă, dar nu a avut nici curaj, nici cu ce, nici cum.

Era rebel ca taică-său, Liviu, un nebun ce trăise între două secole, și care îl învățase să fie mereu liber.

Scria și scria zi de zi în jurnal, în cămăruța lui comodă din Strausberg, un rahat de orașel la nici 40 de kilometri de Berlin, un burg plicticos unde nici moartea nu mai venea (probabil că de aia și trăise atâta Ștefan), unde singurul eveniment notabil pentru bătrânel era doar sosirea dronelor poștale care îi aduceau comenzile de pixuri și caietele din hârtie pe care își scria jurnalul.

“Într-o zi, nici hârtie nu o să mai fie, și atunci o să îmi mănânc jurnalul, cât pot din el, până mă înec și mă sufoc, ca să nu mă poată salva sistemul

digital de urgență”, își spuse bătrânul posac, așezându-se la biroul din lemn scorjit pe care îl avea din studenție.

Ștefan avea un ritual anume de scris, nu începea “din prima”, furase asta de la tatăl lui sau, cine știe, poate era genetic, și întotdeauna privea fix într-un punct mai multe zeci de secunde, apoi lăsa creierul să curgă, dădea robinetul cu gânduri la maximum și se autodroga pe interiorul cutiei craniene cu ele, până când nu mai auzea nimic. Abia atunci începea să scrie.

“E 1 ianuarie 2100. Nu credeam că mai prind acest an. Sunt chiar prea bătrân, deja e prea mult, sper să mor până de Paști sau poate mai repede.

Nu mai pot mânca, nu mai pot dormi și, chiar și când dorm, visez același și același vis de câțiva ani. Pesemne, după 80 de ani, nici creierul nu mai are chef să își miște curu’ și să mai imagineze altceva, pentru ce să o mai facă?, pentru un corp care nu mai poate alerga, pentru mâini care nu mai au ce să mângâie, pentru o inimă care nu mai poate zbura?

Am 83 de ani și un pic și uite că am prins și anul 2100. Eu nu credeam, tata era ferm convins că voi prinde acest an în viață.

Mi-aduc aminte că azi, cum stăteam în pat cu el, nu cred că aveam mai mult de nouă ani, și îl întrebam vrute și nevrute, iar el mi-a zis într-o doară: “Tu îți dai seama ce norocos ești? O să prinzi anul 2100... Eu nu îl mai apuc”, mi-a zis că și cum i-ar fi fost o ciudă enormă că nu mai poate trăi până atunci, ba chiar, pot să zic acum mai bine, că și cum ar fi vrut, dacă se putea, să prindă el, nu eu, 2100.

Mare pișicher tatăl meu, un om care ar fi putut să îndese în același corp chiar și cinci vieți.

Mă bântuie tata, dar numai în stare de trezie, când dorm, revine visul asta cretin, măi, jurnalule.

E un vis care nu spune nimic, dar parcă e un vis care îmi prevestește ceva teribil: că nu voi muri, iar asta mă irită nevoie mare și mă trezesc cu draci de nu mai sunt bun de nimic toată ziua. Nu că aș mai putea fi bun la ceva la optzeci și trei de ani.

Imaginează-ți un caligraf bătrân care, după o viață întreagă în care a scris cu cerneală neagră pe hârtie albă, descoperă într-o zi că literele lui încep să se ridice de pe pagină.

Nu plutesc - se dizolvă în aer, devenind particule microscopice de cerneală care rămân suspendate în lumină. La început e doar o literă, poate un „a” perfect caligrafiat care refuză să rămână bidimensional. Apoi tot mai multe litere încep să se desprindă, să se atomizeze, transformând încăperea într-un nor de puncte negre care dansează în razele soarelui.

Caligraful continuă să scrie, fascinat și înspăimântat, observând cum fiecare nouă literă pe care o trasează își pierde instant materialitatea, contribuind la dansul de particule din aer. Curând, realizează că nu mai are nevoie de cerneală - este suficient să facă gestul scrierii, și literele invizibile se nasc direct în forma lor atomizată.

Apoi descoperă ceva și mai straniu: particulele de cerneală nu sunt de fapt negre. Când le privești suficient de atent, realizezi că sunt de fapt transparente, și ceea ce părea negru era doar absența totală a luminii în interiorul lor. Sunt ca niște găuri minuscule în țesătura realității, portaluri microscopice către un alt fel de spațiu.

Într-un moment de revelație teribilă, caligraful realizează că particulele nu sunt doar rezultatul scrierii sale - ele au fost întotdeauna acolo, în cerneală, în hârtie, în aerul din jur, în propria sa carne. Tot ce a făcut el a fost să le trezească, să le facă vizibile. Întreaga realitate este de fapt construită din astfel de puncte de absență, din găuri microscopice în țesătura existenței.

Și apoi vine momentul final, când caligraful realizează că el însuși începe să se dizolve în particule similare. Nu e dureros și nici măcar înfricoșător - e ca și cum ai realiza că ai fost întotdeauna scris în aceeași cerneală ca restul universului, și acum, în sfârșit, te poți ridica de pe pagină. Nu e o dizolvare, ci o trezire la adevărata natură a literelor, a cernelii, a hârtiei, a luminii și a întunericului.

Privind prin particulele care cândva îi formau ochii, caligraful vede cum întreaga încăpere - ba nu, întreaga lume - este de fapt o singură pagină vastă, pe care cineva sau ceva scrie continuu cu această cerneală făcută din găuri în realitate. Și scrierea nu e liniară, ci se întâmplă simultan în toate punctele, ca și cum infinit de mulți caligrafi ar scrie în același timp, cu aceeași mână, infinite variațiuni ale aceluiași text imposibil.

În acest moment final, el, ce a scris atâtea sute de mii de litere în cel mai frumos și îngrijit fel posibil, înțelege că ceea ce numim realitate e doar

stratul superficial al unei cărți infinite care se scrie pe sine, folosind ca cerneală însăși absența, golul, nimicul - dar nu un nimic sterp, ci unul pregnant cu toate posibilitățile. Fiecare particulă e simultan literă și cititor, cerneală și sens, bemol și diez, prezență și absență.

Și cea mai teribilă revelație a caligrafului e că această carte vie care se scrie singură nu are nevoie de cititori externi - pentru că actul scrierii și cel al citirii sunt unul și același lucru, întâmplându-se simultan în fiecare particulă-portal, în fiecare găurică din țesătura realității. Suntem simultan cerneala, literele, sensul, cartea și cititorul - iar transcendența e momentul când toate acestea se recunosc ca fiind unul și același lucru.

Cam ăsta e visul, jurnalule. Un vis tâmpit”.

Bătrânul Ștefan închise caietul și deschise ochii. Îi reușise din nou să scrie perfect în jurnal fără să privească la foi.

3.Continentul cu termen de valabilitate expirat

Nu trebuia să fii mare sociolog ca să înțelegi de ce o civilizație întreagă precum cea europeană se dezintegra la începutul anului 2100 sub propria sa greutate.

Declinul european era previzibil pentru mulți și de multă vreme. Ca un amator de “una mică” ce trece progresiv prin stadiul de bețiv, apoi de alcoolist și apoi de cirotic, Bătrânul Continent refuzase secole în șir să se oprească din autoflagelare.

Europa ajunsese o oglindă spartă cu prea multe cioburi, divorțase de ea însăși, rămăsese o lumină fără de umbră.

Europa nu murea din cauza islamizării, cum strigau profeții apocalipsei culturale. Europa murea pentru că-și pierduse voința de a trăi. Islamul doar umpluse vidul lăsat de o civilizație care se sinucisese spiritual cu mult înainte să înceapă să dispară fizic.

Chiar din 2075 Parisul devenise deja un muzeu al măreției trecute, populat de fantome care își negau propria existență. Vechea Europă murise deja - doar că nimeni nu avusese curajul să semneze certificatul de deces.

Primul semn al morții a fost pierderea credinței - nu în Dumnezeu, ci în orice. Europa și-a construit măreția pe doi piloni: credința creștină și raționalismul iluminist. A abandonat primul stâlp în numele celui de-al doilea, doar pentru a descoperi că rațiunea pură, lipsită de transcendență, e la fel de oarbă ca și credința oarbă.

La începutul secolului 21, europenii au creat o societate bazată pe consum și hedonism, înlocuind căutarea sensului cu căutarea plăcerii. Au ridicat „drepturile individuale” la rang de religie, uitând că drepturile fără responsabilități sunt ca un copil fără părinți - condamnat să crească deformat.

Famiile s-au dezintegrat primele. Părinți multipli, identități fluide, lipsa totală a structurii și disciplinei. Copii goi din punct de vedere emoțional. Creșteau fără de nimeni și apoi erau învățați să se mândrească cu „libertatea” lor, dar în ochii lor strălucea strident teroarea golului.

Apoi a venit colapsul demografic. O întreagă civilizație a decis, colectiv, că reproducerea e un efort prea mare, că a face copii și a-i crește e o povară, că viitorul e opțional și plin de “opțiuni”. Au îmbrățișat sterilitatea voluntară ca pe o virtute, transformând sinuciderea demografică într-o formă de virtute.

„Progresismul” lor a devenit o formă de nihilism mascat. Europeanii și-au demonizat în mai puțin de 50 de ani propria istorie, și-au ridiculizat tradițiile, și-au transformat cultura într-o formă de auto-flagelare perpetuă. Au confundat autocritica sănătoasă cu autodistrugerea.

În 2100, Germania e poate cel mai tragic exemplu. Națiunea care i-a dat lumii pe Goethe și Beethoven s-a transformat într-un experiment social eșuat, unde identitatea națională a devenit un fel de păcat original care trebuie extirpat prin autodizolvare culturală.

Franța, țara lui Voltaire și Hugo, a ales să-și redefinească „la laïcité” până când conceptul și-a pierdut orice sens. Au fost atât de obsedați să protejeze statul de religie, încât nu au observat cum statul însuși devenea o religie, una distopică - cultul progresismului gol.

Sistemul lor educațional, cândva invidiat în întreaga lume, s-a transformat într-o mașinărie de produs conformiști care pot recita doctrine progresiste, dar nu pot gândi critic. Au eliminat excelența în numele „egalității”, au sacrificat meritul pe altarul „incluziunii”.

Dar cea mai profundă tragedie a fost pierderea curajului moral. Europa a dezvoltat o formă ciudată de relativism selectiv - totul e relativ, cu excepția dogmelor progresiste care nu pot fi chestionate.

Au creat un sistem de gândire în care virtutea supremă e să nu judeci nimic - cu excepția celor care încă mai judecă. Toleranță pentru orice - cu excepția celor care mai cred în adevăruri absolute. Respect pentru toate culturile - cu excepția propriei culturi.

Politicienii europeni au perfecționat arta de a gestiona declinul prezentându-l ca progres. Fiecare nouă criză, fiecare nou eșec al multiculturalismului forțat, fiecare nou colaps al valorilor tradiționale era sărbătorit ca un pas înainte spre un viitor utopic, care se îndepărta constant.

Mass-media europene au devenit un exercițiu de autohipnoză colectivă. Realitatea era filtrată prin atâtea straturi de corectitudine politică încât adevărul devenise de nerecunoscut. S-a creat o realitate paralelă în care declinul era progres, haosul era diversitate și auto-distrușgerea era iluminare.

Corporațiile lor au îmbrățișat „woke capitalism-ul” nu din convingere, ci din oportunism cinic. Au descoperit că pot face profit din fragmentarea socială, că pot vinde produse pentru fiecare nouă identitate inventată – transgenderi, fluizi, poligami digitali, că pot monetiza deconstrucția valorilor tradiționale.

Și în tot acest timp, Islamul a oferit ceea ce Europa abandonase: structură, sens, comunitate, transcendență.

Islamul nu a cucerit Europa - a moștenit-o.

Nu a învins în nicio bătălie - a ocupat pur și simplu spațiul gol lăsat de o civilizație care a ales să dispară.

Moscheile s-au umplut nu prin convertiri forțate, ci prin simplul fapt că ofereau ceea ce bisericile abandonate nu mai puteau oferi: certitudine într-o lume de relativism, comunitate într-o lume de individualism atomizat, sens într-o lume care declarase căutarea sensului demodată.

Cea mai mare ironie e că multiculturalismul, menit să protejeze Europa de dominația unei singure culturi, a făcut exact opusul. A slăbit cultura gazdă până când aceasta nu mai putea rezista niciunei provocări

serioase. Europeanii au fost atât de ocupați să fie incluzivi, încât au uitat să mai fie ceva.

Dar poate cea mai profundă lecție a acestui experiment eșuat e că o civilizație nu poate supraviețui doar prin tehnologie și prosperitate materială.

Europa a crezut că poate înlocui totul cu tehnocrația, credința cu consumul, familia cu statul social, cultura cu entertainmentul.

Europeanii au construit un paradis material care s-a dovedit a fi un desert spiritual. Au creat o societate atât de tolerantă încât nu mai avea nimic de apărut, atât de incluzivă încât își pierduse orice coerență, atât de diversă încât nu mai avea nicio identitate.

Asta era marele adevăr, înțeles prea târziu: Europa nu a fost învinsă de dușmani externi, ci de propriile sale contradicții interne. Nu a murit luptând pentru ceea ce credea, ci pentru că nu mai credea în nimic suficient încât să merite să lupte.

Culmea, cea mai amară ironie e că musulmanii europeni au devenit în final ultimii apărători ai anumitor valori europene clasice - familie, comunitate, credință în ceva mai mare decât individul. Și, de asemenea, custozii unei civilizații care a ales să se auto-dizolve în numele unui progres care s-a dovedit a fi doar un drum pavat cu bla-bla-uri spre neant.

Europa avusese aproape un mileniu totul - prosperitate, tehnologie, libertate - dar a pierdut singurul lucru care dădea sens tuturor celorlalte: voința de a exista ca o civilizație distinctă.

Toate civilizațiile mor într-un final. Unic în cazul Europei era că alesese să moară pentru nimic.

4. Rețeaua de parteneriat multiplu din Prenzlauer Berg

În apartamentul penthouse de 400 de metri pătrați de pe Kollwitzstraße din Berlinul anului 2100, Anna își urmărea soția, pe Lisa, cum împacheta metodic lucrurile în valize cu autolevitație.

„Chiar trebuie să pleci?” întrebă ea, deși știa răspunsul. După 12 ani de căsnicie tradițională, Lisa decisese să se alăture unei rețele de parteneriat multiplu.

"Annie, am discutat asta. Nu mai pot trăi în minciună. Nina și grupul ei... e ce am căutat întotdeauna."

Anna privi în jos spre orașul care își pierduse de mult identitatea istorică.

Vechiul cartier bohemian Prenzlauer Berg era acum un labirint de clădiri de sticlă și oțel, populate în mare parte de rețele de parteneriat multiplu. Căsătoriile tradiționale deveniseră o raritate, privite cu un amestec de milă și dispreț.

„SAGA, oprește înregistrarea acestei conversații," ceru Anna sistemului de inteligență artificială al apartamentului. „Și șterge ultimele cinci minute din memorie."

„Imposibil," răspunse AI-ul. „Conform legislației din 2098, toate conversațiile legate de modificări în structurile de parteneriat trebuie înregistrate și stocate pentru protecția tuturor părților implicate."

Lisa zâmbi trist.

„Vezi? Până și SAGA știe că asta nu mai poate continua. Lumea s-a schimbat, Annie. Monogamia e la fel de demodată ca mașinile cu combustie internă."

Se apropie de Anna și o mângâie pe obraz - un gest familiar care acum părea străin, aproape indecent în simplitatea sa.

„Hai cu mine. Nina conduce cea mai respectată rețea din Berlin. Șapte partenere, toate profesioniste de succes. Avem propriul AI relațional, resurse comune, suport emoțional 24/7."

„Și sexul?" întrebă Anna brusc. "Cum funcționează asta?"

„E frumos că asta te preocupă," râse Lisa. „Nu intimitatea fizică sau emoțională multiplă, nu aspectele financiare sau sociale. Sex. Ești atât de tipic monogamă."

Se trânti pe canapeaua cu ajustare posturală automată și bătu cu palma locul de lângă ea, invitând-o să ia loc. Anna se așeză rigid, păstrând o distanță calculată.

„Fiecare rețea are propriile reguli," explică Lisa. „La Nina, totul e bazat pe consens și transparență. Ai acces la calendarul intim al tuturor membrilor. AI-ul monitorizează compatibilitatea hormonală și emoțională, sugerează cele mai potrivite momente pentru intimitate. Nimic nu e la întâmplare, totul e optimizat pentru satisfacție maximă și stres minim."

„Sună clinic," murmură Anna. "Ca un experiment de laborator."

„Ba e mai uman decât ce avem noi acum!", sări Lisa și se ridică brusc, gesticulând către apartamentul gol. "Uită-te la noi - două femei închise într-o cușcă de sticlă și oțel, pretinzând că suntem fericite, pentru că societatea ne-a spus că asta e normal. De câte ori am făcut sex luna trecută? Sau anul trecut?"

Anna roși.

„Relațiile nu se măsoară în frecvență sexuală."

„Nu, dar se măsoară în fericire. Și tu nu ești fericită, Annie. N-ai fost niciodată cu adevărat."

SAGA interveni imediat:

„Detectez nivele crescute de cortizol și adrenalină. Sugerez o pauză de 5 minute și administrarea de calmante ușoare prin sistemul de ventilație."

„Oprește tot!" țipă Anna. „Oprește ventilația, oprește monitorizarea, oprește... totul!"

Dar era prea târziu. Aerul din încăpere devenise deja mai dulce, mai dens. Anna simți cum furia i se topește, înlocuită de o claritate artificială.

„Despre asta vorbeam," spuse Lisa mai blând. "Trăim într-o lume unde până și aerul pe care îl respirăm e optimizat. De ce să nu optimizăm și relațiile?"

Se ridică și se îndreptă către una dintre valizele autolevitante. Scoase un mic dispozitiv sferic - un proiector holografic de ultimă generație.

„Uită-te," spuse ea activând dispozitivul. „Asta e casa Ninei."

În aer apăru imaginea tridimensională a unui complex rezidențial vast, cu alura șmecheră. Erau șapte apartamente interconectate, fiecare cu propria grădină suspendată. În diverse încăperi, femei de vârste și etnii diferite lucrau, se relaxau, găteau împreună. Păreau fericite.

„Sarah e neurochirurg. Emma conduce o firmă de arhitectură. Yuki e campioană la șah cuantic. Aisha predă filozofie post-umană. Maria e judecător la Curtea Economică Europeană. Și Dana..."

Lisa zâmbi visătoare. "Dana e poetă. Scrie cele mai frumoase versuri despre iubirea multiplă."

Anna studie imaginile cu o fascinație magnetică. Trebuia să admită că arăta idilic - un mic paradis feminin unde fiecare femeie părea să strălucească de împlinire.

„Și care e rolul Ninei în toate astea?", îndrăzni Anna.

„E moderatorul rețelei. Asigură armonia, mediază conflictele, coordonează resursele. E un fel de... regină-albină, dar fără ierarhie. Totul e consensual."

„Și tu? Ce rol ai avea tu?"

Lisa ezită pentru prima dată. „Nina crede că aș putea fi catalizatorul emoțional al grupului. Am un coeficient ridicat de empatie naturală, sunt bună la citit oamenii. Plus...", râse tare, "sunt singura care știe să gătească analog, fără ajutorul roboților."

Anna închise ochii.

Mirosul de cartofi proaspăt copti cu unt, micul dejun în pat în fiecare duminică, toate momentele acelea intime construite în jurul talentului culinar al Lisei, medită ea, vor deveni "resurse" în arhivă... doar în arhiva ei. În rețeaua familială multiplă nu e voie cu asemenea "prostii".

„Pot să o întâlnesc?" întrebă brusc. „Pe Nina. Vreau să văd cu cine... pentru cine mă părăsești."

Lisa păru surprinsă, apoi încântată. "Chiar vrei? Nina ar fi încântată. De fapt..." verifică ceva pe implantul ei retinal, "e liberă chiar acum. Pot să-i spun să vină?"

Înainte ca Anna să poată răspunde, o hologramă în mărime naturală a Ninei apărură în mijlocul camerei.

Era exact cum și-o imaginase Anna - înaltă, elegantă, cu o prezență aparte care umplea spațiul.

„Bună, Anna," spuse holograma cu o voce caldă, muzicală. „Mă bucur că vrei să vorbim. Pot să vin personal în 10 minute, dacă dorești."

Anna dădu din cap, incapabilă să vorbească. Lisa părea încântată de situație.

„Perfect!" exclamă Nina. „Aduc și puțin vin. Face totul mai ușor."

Holograma dispărură cu un zâmbet complice.

În cele 10 minute de așteptare, Anna simți cum toată lumea ei se clatină. Nu era pregătită pentru asta - să stea față în față cu femeia care îi fura soția, să asculte argumentele logice pentru distrugerea căsniciei ei.

Când Nina sosi, realitatea fu și mai dificilă decât holograma. Aducea cu ea un fel de energie vitală care făcea apartamentul să pară brusc mai viu. Anna observă cum Lisa se luminează în prezența ei, ca o floare întoarsă către soare.

Nina era a naibii de sexy, de sofisticată.

„Am adus un Chateau Margaux 2095," anunță Nina, ridicând elegant o sticlă levitantă. "Unul dintre ultimele vinuri făcute de oameni, înainte să trecem la producția automatizată. Mi s-a părut potrivit - marcăm sfârșitul unei ere și începutul alteia."

Se așezară toate trei, iar Nina începu să toarne vinul în pahare care își ajustau automat temperatura și forma pentru aroma maximă.

„Știu că e greu," spuse ea privind-o direct pe Anna. „Mereu credem că suntem pregătiți pentru schimbare până când schimbarea chiar vine și ne lovește în față. Dar uitate cum văd eu lucrurile: dragostea nu e o resursă limitată. Nu trebuie să alegem între exclusivitate și... nimic."

„Vorbești ca o broșură de marketing," replică Anna. „Următoarea frază e despre sinergie și optimizare?"

Nina râse - un sunet bogat, natural. „Îmi place de tine! Ai spirit. Ți-ar plăcea de Sarah, are același tip de umor acid."

Se aplecă înainte, devenind brusc serioasă. „Dar nu sunt aici să-ți vând nimic. Sunt aici pentru că Lisa te iubește, și asta te face deja parte din familia noastră extinsă. Chiar dacă alegi să rămâi în afară."

„Generos din partea ta, ce să spun...," murmură Anna.

„Nu e generozitate, e realism. Lumea se schimbă, Anna. Familia nucleară a fost un experiment social care a durat câteva sute de ani. Acum

evoluăm către ceva nou. Poți să lupți împotriva curentului sau poți să înveți să înoți în noile ape."

Lisa, care tăcuse până acum, interveni brusc:

„Annie, știi că am dreptate. Ții minte când am discutat despre Ashley și Sandra, cum ne-am certat când ți-am zis că mi se pare normal că s-au alăturat unei rețele?"

„Asta a fost acum cinci ani!" protestă Anna. „Era vorba de ele, nu de noi."

„Era vorba despre noi," spuse Lisa blând. „Mereu a fost vorba despre noi. Doar că nu eram pregătită să admit."

Nina le privi interacțiunea cu interes profesional.

„Fiecare cuplu are un moment de cotitură," observă ea. „Un moment când masca monogamiei crapă și vedem posibilitățile care se ascund dedesubt."

Se ridică grațios și se îndreptă către fereastra panoramică. Sub ei, Berlinul pulsa cu viața artificială a anului 2100 - drone de livrare, drone de securitate, mașini autonome, holograme publicitare uriașe.

„Când am fondat prima rețea acum 15 ani, toată lumea credea că sunt nebună," spuse ea privind orașul. „Șapte femei queer încercând să

redefinească familia? Păream un experiment social dus la extrem. Acum suntem modelul standard pentru jumătate din cartierele de lux din Berlin."

Se întoarse către Anna: „Știi care e partea frumoasă? Nu trebuie să pierzi nimic. Lisa poate fi în continuare soția ta primară. Dar poate fi și mai mult. Poate crește, poate explora, poate iubi în moduri pe care o relație exclusivă nu le permite."

„Și dacă nu vreau să o împart?" întrebă Anna, vocea ei tremurând ușor. „Dacă vreau să o păstrez doar pentru mine?"

„Atunci o vei pierde complet," răspunse Nina simplu. „Pentru că Lisa a gustat deja din fructul evoluției. Nu mai poate pretinde că e fericită în limitele monogamiei."

Lisa se ridică și veni lângă Anna, îngenunchind în fața ei.

„Te rog, Annie. Vino cu mine în această aventură. Hai să descoperim împreună cum e să iubești fără limite, fără frică, fără gelozie."

Anna simți lacrimile curgându-i pe obraji.

„Dar te iubesc așa cum ești acum. Nu vreau să te împart cu alte șapte femei."

„Nu mă împărți," spuse Lisa ștergându-i lacrimile. „Mă multiplici. Devine mai multă dragoste, nu mai puțină."

Nina se apropie și puse o mână blândă pe umărul Annei. „Vino să stai cu noi o săptămână. Fără obligații, fără presiune. Vezi cum e viața într-o rețea. Dacă nu-ți place, asta e. Dar măcar vei ști că ai încercat.”

Anna privi pe rând la cele două femei - soția ei de 12 ani și această străină carismatică care promitea o nouă formă de fericire. Se simțea prinsă între trecut și viitor, între siguranță și aventură.

„O săptămână,” spuse în cele din urmă. „Dar vreau să stabilim niște reguli clare.”

Nina zâmbi. „Bineînțeles. De asta avem AI-ul relațional - să ne ajute să navigăm toate aceste ape noi și să stabilim limite sănătoase.”

În următoarele ore, discutară detaliile. Anna avea să păstreze apartamentul ca spațiu personal, un refugiu unde putea să se retragă oricând. Lisa ar petrece trei nopți pe săptămână acolo, restul în complexul rețelei. Orice intimitate fizică cu alte membre trebuia să fie mai întâi aprobată de Anna.

„E un început bun,” aprobă Nina. „Multe cupluri încep așa, cu un picior în ambele lumi. Cu timpul, granițele devin mai fluide în mod natural.”

Când Nina plecă în cele din urmă, lăsă în urmă nu doar o sticlă goală de vin scump, ci și o fisură în certitudinile Annei. Pentru prima dată, putea să vadă - chiar dacă neclar, chiar dacă cu rezistență - atracția acestui nou mod de viață.

Lisa o îmbrățișă strâns. „Sunt atât de mândră de tine,” șopti ea. „Știu că e greu. Dar promit că va fi și frumos.”

Anna se gândi la toate cuplurile pe care le știa care făcuseră această tranziție în ultimii ani. Majoritatea păreau mai fericite, mai împlinite. Poate că Nina avea dreptate - poate că monogamia fusese doar un experiment social temporar.

În noaptea aceea, făcură dragoste cu o intensitate pe care n-o mai avuseseră de ani de zile. Era ca și cum amenințarea pierderii, combinată cu promisiunea noului, trezise ceva adormit în ele.

„Vezi?” șopti Lisa în întuneric. „Asta e doar începutul. Imaginează-ți cât de multă pasiune și iubire poate exista când deschidem cu adevărat inimile.”

Anna nu răspunse. Se gândea la săptămâna care urma, la viața nouă care o aștepta. Era înfricoșător. Era excitant.

Anna se trezi devreme a doua zi. Lisa încă dormea, zâmbind ușor în somn. Peste câteva ore urmau să se mute în complexul Ninei pentru "perioada de probă".

Se ridică din pat și se îndreptă către bucătărie. "SAGA, cafea. Și arată-mi profilurile celorlalte membre ale rețelei."

Holograme multiple apărură în jurul ei în timp ce robotul de cafea începu să macine boabe proaspete. Sarah, 45 de ani, neurochirurg, pasionată

de artă clasică. Emma, 38 de ani, arhitect specializat în structuri biomimetice. Yuki, 29 de ani, șahistă și teoreticiană a jocurilor cuantice. Aisha, 42 de ani, profesor de filozofie post-umană. Maria, 51 de ani, judecător. Și Dana, 34 de ani, poetă și activist pentru drepturile poliamorilor.

„Statistici de compatibilitate?" ceru ea.

„Bazat pe profilul tău psihometric," răspunse AI-ul, "ai cea mai mare compatibilitate cu Sarah - 87%. Cel mai mic scor e cu Dana, doar 42%."

Anna zâmbi amar. Dana, poeta care o fascina atât de mult pe Lisa.

„Arată-mi istoricul relațional al rețelei."

Noi holograme apărură, desenând o rețea complexă de conexiuni și separări de-a lungul ultimilor 15 ani. Unele membre plecaseră, altele se alăturaseră. Dar nucleul dur - Nina, Sarah și Maria - rămăsese constant.

„Rata de succes pentru cuplurile care fac tranziția de la monogamie la rețea?"

„67% în primul an," răspunse SAGA. „85% după cinci ani."

„Și pentru cuplurile care rezistă tentației și rămân monogame?"

O pauză scurtă. „23% după cinci ani."

Anna își luă cafeaua și se îndreptă către balcon. Soarele răsărea peste Berlin, colorând clădirile de sticlă în nuanțe de roz și auriu. Undeva acolo, într-unul din acele turnuri strălucitoare, șapte femei se pregăteau să-i transforme viața.

Lisa apăru lângă ea, înfășurată într-un halat de mătase. „Te-ai trezit devreme.”

„Făceam research,” răspunse Anna, arătând către hologramele care încă pluteau în aer.

„Și ce-ai descoperit?”

„Că statistic vorbind, suntem condamnate oricum. Măcar așa avem o șansă mai bună.”

Lisa o îmbrățișă pe la spate. „Nu e vorba de statistici, iubito. E vorba de fericire. De creștere. De iubire.”

„Spune-mi sincer - te-ai culcat deja cu vreuna dintre ele?”

Lisa se încordă ușor. "Vrei adevărul absolut?"

„Te rog.”

"Da. Cu Dana. De două ori. Și cu Nina o dată."

Anna se întoarse să o privească. „Când?”

„În ultimele trei luni. La întâlnirile alea de 'networking profesional'."

„De-asta vrei să ne alăturăm lor? Ca să nu mai trebuiască să minți?"

Lisa clătină din cap.

„Vreau să ne alăturăm pentru că atunci când sunt cu ele, mă simt completă. Și vreau să simți și tu asta. Vreau să împărțim această stare."

Două ore mai târziu, un vehicul autonom de lux le aștepta în fața clădirii. Bagajele lor - majoritatea ale Lisei - fuseseră deja transportate.

5. Vrei să fii soția noastră?

Complexul Ninei ocupa ultimele cinci etaje ale unui turn spectaculos din sticlă și oțel bio-mimetic. Fiecare nivel avea propria grădină suspendată, propriul microclimat.

„Bun venit acasă,” le întâmpină Nina în lobby-ul privat. Era îmbrăcată într-o robă fluidă care părea să schimbe culorile în funcție de lumină.

Celelalte membre ale rețelei erau adunate în living-ul vast. Anna le studie pe fiecare, încercând să le potrivească cu profilurile pe care le memorase.

Sarah, neurochirurgul, avea o prezență calmă, aproape clinică. Emma iradia energie și entuziasm. Yuki părea distantă, pierdută în calculele ei cuantice. Aisha avea ochii pătrunzători ai cuiva obișnuit să disece idei complexe. Maria emana autoritatea juristei de carieră. Și Dana... Dana era exact cum și-o imaginase Anna - frumoasă într-un fel eteric, cu ochi care păreau să vadă direct în sufletul tău.

„V-am pregătit apartamentul de tranziție,” anunță Nina. "E un spațiu privat unde puteți să vă retrageți oricând aveți nevoie. Dar sperăm să petreceți cât mai mult timp în zonele comune."

Anna observă cum Lisa și Dana schimbă priviri rapide. Simți un junghi de gelozie, dar se forță să-l suprime. Asta era noua ei viață acum - trebuia să învețe să navigheze în aceste ape tulburi.

„Care sunt regulile?” întrebă ea, încercând să-și mențină vocea fermă.

„Prima regulă,” răspunse Nina, "e că nu există reguli fixe. Totul e negociabil, totul e fluid. AI-ul nostru relațional monitorizează dinamica grupului și sugerează ajustări când e necesar."

„Dar există câteva principii de bază,” adăugă Sarah. "Transparență totală. Comunicare constantă. Respect pentru limitele fiecăreia. Și cel mai important - nimeni nu e forțat să facă nimic din ce nu vrea."

„Pot să vă arăt apartamentul?”, întrebă Dana, făcând un pas înainte. "Am pregătit ceva special pentru voi."

Lisa se luminează instant. Anna simți din nou junghiul de gelozie, dar dădu din cap în acord.

Apartamentul era spectaculos, cu vedere panoramică asupra Berlinului. Dar ce o șocă pe Anna fu decorarea - pereții erau acoperiți cu poeme caligrafiate în cerneală care părea să strălucească și să pulseze.

„Sunt poeme de dragoste,” explică Dana. "Scrise special pentru voi. Pentru această tranziție. Se schimbă în funcție de starea voastră emoțională."

Anna citi câteva versuri:

„Iubirea nu e o cușcă
ci un orizont deschis,
unde zborurile se împletesc
fără a-și frânge aripile.”

„E frumos," admise ea.

„Frumusețea e doar începutul," spuse Dana, privindu-le pe amândouă cu o intensitate care făcu pielea Annei să capete încredere. "Așteptați să vedeți ce urmează."

În următoarele zile, Anna fu introdusă treptat în ritmul și rutina rețelei. Micul dejun era întotdeauna o afacere comună, cu conversații care săreau de la neuroștiință la poezie, de la jurisprudență la teoria jocurilor.

Lisa înflorește vizibil în acest mediu. Anna o privea cum devine mai strălucitoare, mai vie, mai prezentă. Dar o privea și cum se apropie tot mai mult de Dana, cum împărtășesc glume private, cum se ating "accidental" în trecere.

În a treia seară, Nina o invită la o discuție privată în grădina sa suspendată.

„Cum te simți?" întreabă ea direct.

„Confuză," admise Anna. "Fascinată. Însălmântată. Geloasă. Toate în același timp."

Nina zâmbi. "E normal. Primele săptămâni sunt întotdeauna cele mai grele. Trebuie să dezveți tot ce credeai că știi despre iubire și relații."

„Cum faci față? Să vezi persoana pe care o iubești îndrăgostindu-se de altcineva?"

„Nu 'fac față'. Mă bucur de fericirea ei. Și știu că asta nu înseamnă că mă iubește mai puțin."

Se așezară pe o bancă înconjurată de orhidee bioluminiscente.

„Știi care e secretul?" continuă Nina. „Să înțelegi că gelozia vine din frică. Frică de pierdere, de abandon, de înlocuire. Dar într-o rețea adevărată, nu există pierdere - doar câștig. Nu există abandon - doar expansiune. Nu există înlocuire - doar adăugare."

Anna privi în jos către orașul strălucitor. "Și dacă nu pot să accept asta? Dacă nu pot să trec peste nevoia mea de exclusivitate?"

„Atunci vei suferi," răspunse Nina simplu. "Și o vei face pe Lisa să sufere. Și o vei pierde oricum."

Era dur, dar adevărat. Anna simți lacrimi fierbinți curgându-i pe obraji.

Nina o îmbrățișă blând. "Dar nu cred că asta se va întâmpla. Văd potențial în tine. Văd capacitatea de a iubi vast, fără limite. Trebuie doar să ai curajul să te deschizi."

În noaptea aceea, când se întoarse în apartament, găsi patul gol. Un mesaj holografic plutea în aer: "Sunt cu Dana. Te iubesc. Vrei să ni te alături?"

Anna stătu mult timp privind mesajul, simțind cum tot universul ei se restructurează în jurul acestei alegeri.

În cele din urmă, răspunse simplu: „Da."

Ce urmă fu o explorare a intimității și conexiunii cum nu mai experimentase niciodată. A fost ciudat la început, stângaci, dar apoi totul a început să curgă natural. Trei corpuri, trei minți, trei suflete întrepătrunzându-se într-un dans complex de plăcere și descoperire.

Când se treziră dimineața următoare, Anna realizează că ceva fundamental se schimbase în ea. Nu mai era aceeași persoană care intrase în complexul Ninei cu câteva zile în urmă. Și poate că asta era cel mai înfricoșător - și cel mai eliberator.

„Luna, e timpul să ne arăți ce ai învățat azi," anunță Nina, privind către fetița de 7 ani care levita ușor deasupra covorului din living.

Luna - copilul rețelei, rezultat al unei combinații genetice între Sarah, Emma și un donor anonim - își ajustează implantul de control gravitațional și

coborî grațios. Fiecare dintre cele șapte mame ale ei contribuise la educația ei într-un fel specific.

"Azi am învățat despre familiile tradiționale," anunță Luna cu o voce serioasă, mult prea matură pentru vârsta ei. "La școală a venit un cuplu mono să ne povestească cum trăiesc ei."

Anna, încă adaptându-se la dinamica rețelei după șase luni, observă cum Sarah se crispează ușor. Luna fusese recent ținta unor comentarii răutăcioase din partea copiilor din familii tradiționale.

„Și cum a fost?" întrebă Lisa blând.

„Trist," răspunse Luna simplu. "Erau doar doi. Și copilul lor părea așa... singur. Nu avea decât două perspective asupra lumii, două surse de iubire. Mi s-a părut limitativ."

Dana își ascunse un zâmbet. La șapte ani, Luna folosea deja cuvinte precum "limitativ" și "perspectivă" - rezultatul expunerii constante la conversațiile intelectuale dintre mamele ei.

„Dar ei ce părere au despre noi?" insistă Anna, curioasă să audă perspectiva copilului.

Luna se gândi puțin, levitând din nou inconștient când se concentra.

„Cred că le e frică. Nu înțeleg cum poate exista atâta iubire fără gelozie. Sunt blocați în caruselul posesivității."

Toate femeile din cameră schimbă priviri. Luna suna exact ca Aisha când predă filozofie - preluase nu doar vocabularul, ci și inflexiunile vocii.

„Și cum te face să te simți asta?” întrebă Nina, întotdeauna atentă la starea emoțională a copilului.

„Mă face să vreau să-i ajut să înțeleagă. Le-am propus să vină în vizită, să vadă cum e într-o rețea adevărată. Dar cred că i-am speriat când le-am zis că am nouă mame și că toate sunt șefe.”

Maria râse. „Tehnic, nu toate suntem șefe.”

„Ba da,” insistă Luna. „Sarah e șefă de secție la spital. Emma conduce propriul birou de arhitectură. Yuki e mare maestră la șah cuantic. Aisha e decan. Tu ești judecător suprem. Nina conduce rețeaua. Doar Dana și Lisa sunt artiști liberi.”

„Și asta e mai puțin important?” întrebă Dana, prefăcându-se ofensată.

Luna levită până la înălțimea ochilor ei. „Nu, mami. Tu ne înveți să vedem frumusețea în haos. Asta e cea mai importantă lecție.”

În acel moment, AI-ul rețelei interveni: „Luna, e timpul pentru lecția de biotehnologie cu Sarah.”

„Dar vreau să stau cu Dana acum!” protestă Luna, ridicându-se și mai sus.

„Dragostea mea," spuse Sarah blând, „știi că fiecare dintre noi are timpul ei special cu tine. E important să menținem echilibrul."

Luna coborî dramatic, într-un fel teatral pe care îl moștenise clar de la Dana. "Bine, dar după aia vreau să scriu poezie!"

„Mai întâi biotehnologie, apoi artă," confirmă Nina. "Așa menținem creierul în echilibru."

După ce Luna plecă spre laboratorul Sarei, Anna se întoarse către Nina: "Nu vi se pare că e prea... coaptă pentru vârsta ei?"

„Te referi la faptul că la șapte ani deja înțelege concepte de filozofie socială și vorbește astfel?" întrebă Aisha.

„Exact. E normal?"

„Normal e un concept depășit," interveni Yuki. „Luna e produsul unui experiment social și educațional unic. Are acces la nouă perspective diferite asupra lumii, opt seturi de cunoștințe și experiențe. E normal să proceseze informația diferit față de copiii din familiile tradiționale."

„Dar nu o privează asta de copilărie?", insistă Anna.

„Depinde cum definești copilăria," răspunse Nina. "În vechiul model, copiii erau ținuți într-un fel de bulă de ignoranță fericită. Noi credem în

expunerea treptată la complexitatea reală a lumii, într-un mediu sigur și iubitor."

„Plus," adăugă Lisa, "ai văzut-o cum se joacă. E perfect capabilă să treacă de la discuții despre capcane sociale la jocuri cu păpuși cu inteligență artificială în câteva secunde."

În laborator, Sarah își puneă mănușile sterile în timp ce Luna pregătea culturile de celule pentru experimentul zilnic.

„Ce studiem azi, mami?"

„Azi o să vedem cum se multiplică celulele. Și o să vorbim despre cum ai fost tu creată."

Luna se luminează. Iubea poveștile despre originile ei.

„Știi că majoritatea copiilor sunt făcuți doar din două seturi de ADN?" începu Sarah. "Tu ai fost creată din trei - al meu, al lui Emma și al unui donator special ales pentru compatibilitate genetică optimă."

„De ce trei?" întreabă Luna, deși știa deja răspunsul. Îi plăcea să audă povestea iar și iar.

„Pentru că trei e numărul perfect pentru stabilitate. Ca un trepied. Două picioare se pot dezechilibra ușor, dar trei creează o bază solidă."

Luna privi prin microscop la celulele care dansau în mediul de cultură.
„Și de ce ați ales exact aceste trei ADN-uri?”

„Pentru că voiam să creăm ceva unic. Eu am contribuit cu genele pentru inteligență analitică și capacitate de concentrare. Emma a adăugat creativitatea și abilitățile spațiale. Iar donorul a fost ales pentru rezistență fizică și adaptabilitate emoțională.”

„Și celelalte mame? Ele nu au vrut să contribuie genetic?”

Sarah zâmbi.

„Genele sunt doar o parte din ceea ce te face să fii tu. Fiecare dintre mamele tale contribuie în felul ei unic la dezvoltarea ta. Nina îți dă echilibrul emoțional, Aisha îți dezvoltă gândirea critică, Maria simțul dreptății, Dana creativitatea artistică, Yuki logica, iar Lisa și Anna - care abia au venit în viața ta - îți arată cum dragostea poate crește și evolua constant.”

Luna procesă această informație în timp ce storcea cu pipeta cu precizie soluții în eprubete. "Dar copiii mono nu pot avea toate astea?"

„Pot avea părți din ele, prin profesori sau mentori. Dar e diferit când ai acces constant la toate aceste perspective, când sunt integrate în viața ta de zi cu zi.”

„De asta sunt ceilalți copii așa de limitați?”

Sarah se opri din lucru.

„Luna, nu e frumos să judecăm. Fiecare sistem are avantajele și dezavantajele lui. Noi am ales această cale pentru că credem că e mai potrivită pentru viitorul care vine. Dar asta nu înseamnă că alte alegeri sunt greșite.”

Luna dădu din cap, dar Sarah observă o umbră de îndoială pe fața ei. "Ce te preocupă, iubito?"

„Ieri, în timpul vizitei cuplului mono, băiețelul lor m-a întrebat care dintre voi e mama adevărată. Nu am știut ce să răspund.”

Sarah simți un junghi în piept. Era o întrebare care apărea frecvent și care durea întotdeauna, oricât de pregătită ar fi fost.

„Toate suntem mame adevărate, Luna. Fiecare în felul ei unic. Așa cum toate culorile din spectru sunt culori adevărate, chiar dacă sunt diferite.”

Luna se luminează. „Ca spectrul electromagnetic! Despre care învățăm săptămâna viitoare cu Yuki?!”

„Exact! Și așa cum fiecare lungime de undă are rolul ei în spectru, fiecare dintre mamele tale are rolul ei în dezvoltarea ta.”

După lecția de biotehnologie, Luna se îndreaptă spre studio-ul Danei pentru sesiunea promisă de poezie. Dar în drum, se opri la bucătărie unde Anna pregătea cina.

„Mami Anna?”

Anna încă tresărea ușor când Luna i se adresa așa. După doar șase luni în rețea, încă i se părea ireal să fie una dintre mamele acestui copil extraordinar.

„Da, dragă?”

„Tu de ce ai ales să vii în rețea? Celelalte mame erau aici de la început, dar tu și mami Lisa ați venit după.”

Anna se gândi cum să explice complex, dar alese ceva stupid: „Ca să te cunosc pe tine”.

6. Răi până la ultima suflare

La 83 de ani și câteva luni până la 84, Ștefan Alexa se ținea bine de tot, dacă ținem cont că avusese partea lui de drame de-a lungul unei vieți pline de neprevăzut. Fiul unui jurnalist de investigații din România, crescuse cu doi părinți rebeli care îi sădiseră de mic semințele nevoii de simplitate și autenticitate, lucruri pe care avea să le caute la oameni toata viața. Și foarte rar să le găsească.

Dacă știa sigur ceva despre viață, Ștefan Alexa știa două lucruri: că lumea nu se schimbă ușor, căci oamenii sunt orbi la propriile interese, și că cea mai mare povară a bătrâneții nu e singurătatea, ci constipația.

Care în dimineața aia îl făcuse să stea o oră degeaba pe budă.

Bodogănind, bătrânul Ștefan scormoni prin sertarele biroului de lemn unde își ținea amintirile și dădu peste un șervețel gălbenit de vreme ce purta sigla Cafenelei Dior din rue Montaigne 30. În Parisul începutului de secol XXI, mama lui ținuse morțiș să îl ducă fix la cafeneaua Dior, acolo unde se mânca o delicioasă prăjitură cu ciocolată în formă de stea.

Timpurile alea semănate cu iubire erau parca vechi de un mileniu. Asta își amintea mereu despre părinții lui “tradiționali”: un munte de zâmbete și de iubire, doi prieteni mari ce mângâiau un prieten mai mic pregătindu-l pentru o viață plină de neprevăzut.

Caietul de hârtie ce îi servea drept jurnal îl aștepta cuminte și leneș ca un bulldog englez:

„15 ianuarie 2100

Omenirea nu poate să nu facă rău.

Este o axiomă scrisă nu doar în istorie, ci și în oasele noastre.

Am văzut-o peste tot, de la primul foc aprins într-o peșteră la incendiile care au mistuit ultimele păduri tropicale. Ne-am ridicat de la pământ doar pentru a-l distruge mai bine.

Povara aceasta a răului pe care ni-l provocăm singuri nu e un accident. Este ceea ce suntem.

În fiecare generație, în fiecare epocă, ne găsim metode noi și ingenioase de a ne face rău. Dacă nu ne luptăm între noi, ne luptăm cu planeta care ne hrănește. Dacă nu distrugem ecosisteme, distrugem idei. Dacă nu ne masacrăm trupurile, ne devorăm sufletele. Și totul, invariabil, în numele binelui.

De-a lungul istoriei, am fost extraordinari în inventivitatea noastră. Fiecare descoperire, fiecare progres, fiecare pas înainte a venit cu prețul unui milion de pași înapoi. Am transformat pământul fertil într-o pustietate otrăvită. Am smuls resursele din măruntaiele planetei fără să ne întrebăm niciodată cât de mult putem lua înainte ca totul să se prăbușească.

Am văzut oameni murind de foame în timp ce în depozite alimentele putrezeau.

Am văzut copii care au trăit și au murit fără să știe ce înseamnă bunătatea.

Am văzut națiuni care au ridicat ziduri mai înalte decât munții în numele „protecției”, privind prin binoclu la suferința altora.

Și peste toate, un strat gros de indiferență.

Indiferența – cea mai pură și mai devastatoare formă de cruzime.

Planeta noastră nu a fost niciodată doar un fundal pentru drama umană. A fost personajul principal.

Mă cac în ecologiștii de fațadă, detest extremiștii eco, am fost unul dintre ei, dar cred cu tărie că Terra e o ființă, nu o planetă, o pluriființă. E casă și masă și tată și mamă și pat și plapumă și sobă și pâine și apă.

Noi suntem paraziții, iar ea, gazda care ne-a tolerat prea mult timp.

Cândva, pământul a fost un paradis. Acum, totul miroase a moarte – aerul, apele, sufletele noastre. Râurile sunt venele tăiate ale lumii, iar oceanele, morminte lichide.

Ne mândrim că am „înfrânt natura”, dar ea nu ne-a fost niciodată dușman.

Am căutat să o supunem, dar de fapt ne-am înrobit pe noi înșine.

Nu mâncăm plasticul pe care îl aruncăm în oceane. Nu bem petrolul pe care îl vărsăm în ape. Nu respirăm gazele toxice pe care le eliberăm în aer. Și totuși, continuăm.

Pentru orgoliul de a dovedi că putem.

Istoria noastră este scrisă cu sânge. Nu există niciun capitol al ei fără de violență. Oamenii nu au încetat niciodată să se omoare între ei. De la triburile preistorice care se luptau pentru hrană până la războaiele mondiale, de la genocidul din Rwanda până la masacrele tăcute ale sărăciei globale, sângele a fost cel mai constant martor al existenței noastre.

Ne mândrim cu civilizația noastră, dar ea este doar un strat subțire de vopsea peste barbaria rău mirositoare. Sub costumele și tehnologiile noastre, suntem aceiași sălbatici care își înfingeau sulile în piepturile semenilor. Am înlocuit săbiile cu drone și bombe inteligente, dar motivațiile au rămas aceleași: frica, ura, lăcomia.

Ce e mai tragic e că știm toate acestea. Suntem conștienți de răul pe care îl facem, dar nu ne putem opri. Este ca și cum am fi programați să repetăm aceleași greșeli la nesfârșit. Ne-am obișnuit cu distrugerea, am făcut-o parte din identitatea noastră.

Și, în ciuda tuturor dovezilor, ne spunem că există speranță. Că viitorul va fi mai bun. Că generațiile următoare vor învăța din greșelile noastre. Dar

cum să învețe, când noi le lăsăm o lume toxică, un model de indiferență și o moștenire de ură?

Suntem condamnați de propriile noastre instincte. De propria noastră natură.

Nu avem nevoie de o apocalipsă. Noi suntem apocalipsa”.

7. United Continental Corporation

În anul 2100, Statele Unite nu mai erau un stat-națiune, ci un conglomerat corporativ cunoscut sub numele de United Continental Corporation (UCC).

Fiecare aspect al vieții era reglementat de principii economice stricte, iar copiii născuți în cadrul UCC erau considerați proprietăți corporative, o inovație juridică și socială care redefinește însăși natura umană.

Criza demografică și economică de la mijlocul secolului XXI a determinat UCC să adopte măsuri drastice pentru a asigura productivitatea viitoare.

Începând cu 2075, printr-o lege controversată cunoscută sub numele de Actul de Reproducere Optimizată, fiecare copil născut în teritoriile UCC devenea automat proprietatea corporației. Părinții biologici își păstrau custodia temporară, dar corporația deținea drepturile legale complete asupra copilului, inclusiv decizii privind educația, sănătatea și utilizarea viitoare.

Copiii erau priviți ca investiții corporative. De la naștere, fiecare copil primea un cod unic de identitate (UCC-ID), care era asociat unui portofoliu de investiții gestionat de corporație.

Acest cod se conecta la un „portofoliu de performanță,” un sistem blockchain care urmărea contribuția copilului la economia corporativă și determina nivelul de resurse alocat.

Performanța lor academică, fizică și psihologică era monitorizată în timp real, iar resursele erau mai apoi alocate în mod optim pentru a maximiza potențialul individual.

Educația era complet privatizată și automatizată. Algoritmii de învățare personalizați determinau cursurile și abilitățile pe care copilul trebuia să le dezvolte, eliminând „timpul pierdut” cu discipline inutile.

La vârsta de 12 ani, copiii erau direcționați către cariere predeterminate pe baza performanțelor lor și a cererilor pieței.

Proprietatea corporativă elimina problema familiilor care nu puteau susține economic creșterea copiilor. Toți copiii beneficiau de un set minim de resurse garantate, dar erau obligați să contribuie la economia corporativă încă din adolescență.

Majoritatea copiilor erau crescuți în facilități speciale numite Centre de Creștere și Optimizare, unde erau monitorizați 24/7 de AI-uri avansate.

Aceste centre ofereau un mediu perfect calibrat pentru dezvoltare – nutriție optimă, activități fizice personalizate și stimulare intelectuală constantă.

La vârsta de 5 ani, fiecare copil primea un implant neuronal care permitea corporației să monitorizeze activitatea cerebrală și să optimizeze procesele de învățare.

De la vârsta de 12 ani, copiii începeau programe de muncă part-time în industriile controlate de corporație. Sistemele AI decideau exact cât de mult trebuie să muncească pentru a-și „plăti” investițiile.

La vârsta de 18 ani, aceștia deveneau „resurse umane complet optimizate” și erau integrați în sectorul economic care le maximiza contribuția.

Părinții biologici erau izolați în procesul de creștere a copiilor. Deși puteau interacționa cu aceștia, nu aveau drepturi legale asupra deciziilor majore.

Copiii puteau fi tranzacționați între corporații. De exemplu, un copil cu potențial ridicat în domeniul științific putea fi „vândut” unui laborator privat în schimbul unor resurse economice.

8.Lăsați copiii să vină la UCC!

Josh Blakemore, director executiv al Departamentului de Achiziții Umane din United Continental Corporation (UCC), stătea în fața ferestrei panoramice din biroul său de la etajul 157 al fostei clădiri Empire State.

Priveliștea New York-ului îi oferea aceeași senzație în fiecare dimineață - un amestec de triumf și dezgust. Orașul devenise un labirint de zgârie-nori corporativi, fiecare mai înalt și mai strălucitor decât precedentul, conectați prin poduri suspendate la altitudini amețitoare.

Hologramele publicitare gigantice pulsau deasupra străzilor: "UCC - Your Life, Our Future" și "Born to Serve, Made to Succeed". Erau sloganurile campaniei sale, cea care îi adusese promovarea. Acum, privind spre cartierele rezidențiale unde familiile își predau nou-născuții către centrele corporative de dezvoltare, simțea un gol în stomac.

„Sir, doamna Hayes a sosit pentru ședința de ora 9", anunță asistentul său virtual.

„Trimite-o în sala de conferințe B. Vreau să văd mai întâi raportul zilnic."

Cifrele apărură instantaneu pe peretele de sticlă: 12.783 de nașteri înregistrate în ultimele 24 de ore pe teritoriul UCC. 12.751 de contracte de preluare semnate. 32 de cazuri de rezistență în procesare. Rata de conformare: 98.85%.

Josh zâmbi. Recordul său personal rămânea neatins - 99.12% într-o singură zi, acum trei luni. Dar asta fusese înainte de Revolta din Detroit, înainte ca oamenii să înceapă să șoptească despre „refugii libere” în vechea Canadă.

Intră în sala de conferințe unde Katherine Hayes, șefa Departamentului Legal, îl aștepta cu ochelarii ei de realitate augmentată activați. Mai multe documente holografice pluteau în jurul ei.

„Avem o problemă în sectorul 7”, spuse ea fără introducere. „O rețea de moașe clandestine. Ajută părinții să ascundă nașterile de sistemul nostru de monitorizare.”

Josh se așează. Katherine proiectă imagini din dronele de supraveghere: o clădire abandonată din fostul Queens, femeii intrând și ieșind noaptea, copii transportați în cutii de carton.

„Câți?”

„Estimăm că au ajutat la evadarea a peste o sută de copii în ultima lună. Dar asta nu e partea cea mai rea.” Katherine făcu o pauză. „Au început să împrăștiie propaganda asta.”

Un nou panou holografic apărui: „Copiii nu sunt proprietate. Umanitatea nu este o resursă corporativă.” Era semnat „Mișcarea pentru Naștere Liberă”.

Josh își masă tâmpilele.

„Credeau că va fi ușor”, murmură el. „Când corporațiile au preluat controlul, toți experții spuneau că populația va accepta noua ordine fără probleme. 'Le dați stabilitate economică, ei vă dau libertatea'. Așa simplu va fi.”

Dar nu a fost simplu.

„Sir?”

„Nimic. Trimite echipele tactice. Procedura standard. Și vreau o analiză completă a tuturor nașterilor neînregistrate din ultimele șase luni. Verifică orice anomalie în consumul de medicamente prenatale, în vizitele medicale, în achizițiile de produse pentru bebeluși.”

Katherine dădu din cap și plecă.

Josh se întoarse la fereastra sa. Jos, coloane de copii în uniforme UCC mășăluiau spre centrele educaționale. Fiecare purta insigna corporației și codul QR care le arăta valoarea estimată pentru companie.

Telefonul său securizat vibră. Era un mesaj de la Consiliul Director: „Ședință de urgență. 10:30. Subiect: Expansiunea nordică.”

Josh știa ce urma. Fuziunea cu Canada era inevitabilă. Ultimul guvern democratic din America de Nord se prăbușea sub propria greutate, sufocat de datorii și de valurile de refugiați climatici.

UCC așteptase demult acest moment.

Josh își aminti de propria copilărie. Fusesse printre primii copii "corporativi", născut chiar înainte ca sistemul să devină obligatoriu. Părinții lui primiseră o sumă considerabilă pentru drepturile asupra dezvoltării sale.

La șase ani, algoritmi UCC îi preziseseră o carieră în management superior. La doisprezece, fusese separat de familie și transferat la Academia Corporativă din fostul Harvard.

Ușile liftului se deschiseră direct în sala consiliului. Membrii boardului - cele mai puternice douăzeci de persoane din emisfera vestică - stăteau în jurul unei mese holografice. Imaginea tridimensională a Americii de Nord plutea deasupra lor, teritoriile UCC pulsând în albastru corporate.

„Domnule Blakemore”, îl salută CEO-ul Sandra Davidson. "Tocmai discutăm despre succesul programului dumneavoastră de achiziții. 98.85% este un număr impresionant."

„Mulțumesc, doamnă. Dar încă avem provocări."

„Întotdeauna vor exista elemente recalcitrante", interveni Justin Wong, șeful Securității. "Important este să menținem trendul ascendent."

Sandra proiectă noi holograme: grafice, statistici, proiecții demografice.

„În ultimii zece ani, de când corporațiile au preluat controlul oficial, productivitatea a crescut cu 312%. Șomajul este zero - conceptul însuși a devenit irelevant. Fiecare cetățean este un activ corporativ, optimizat pentru maximum de eficiență încă de la naștere."

Josh observă cum teritoriul Canadei începea să pulseze roșu pe hartă.

„Următorul pas este natural", continuă Sandra. „Guvernul canadian va anunța falimentul săptămâna viitoare. Vom prelua controlul infrastructurii critice în primele 48 de ore. În două săptămâni, vom avea primul guvernator corporativ la Ottawa."

„Vor exista rezistențe", spuse Josh. „Canadienii încă cred în democrație."

Sandra zâmbi. „De aceea te vom pune pe tine în fruntea operațiunii de tranziție. Ai experiență în gestionarea... recalcitranților."

Josh simți privirea celorlalți membri ai consiliului. Știa ce nu spuneau - că fusese ales pentru că înțelegea ambele părți. Pentru că își amintea cum era să fii uman, să ai familie, să crezi în libertate. Și pentru că, în ciuda acestor amintiri, alesese să servească corporația.

„Când încep?"

„Imediat. Ai întâlnire cu echipa de tranziție la prânz. Prioritatea ta este să identifici și să securizezi toate femeile însărcinate din Canada. Nu putem permite să pierdem o generație întreagă de potențiali angajați."

Josh dădu din cap și părăsi sala.

În lift, își verifică agenda. Katherine îi trimisese deja actualizări despre raidul din Queens: șaptesprezece arestări, treizeci și doi de copii recuperați. Moașele vor fi trimise la reeducare. Copiii vor intra în sistem ca active de nivel C - productivitate estimată redusă din cauza expunerii timpurii la idei subversive.

Se opri la biroul său să-și ia tableta securizată. Pe perete, un nou slogan pulsa în albastru corporativ: "UCC - Where Every Birth is an Investment".

Își aminti brusc de sora lui mai mică, născută cu trei ani după el. Părinții refuzaseră să o predea corporației. Dispăruseră într-o noapte, fugind spre Canada. Nu îi mai văzuse niciodată. Uneori se întreba dacă sora lui era printre rebeli, dacă avea și ea copiii ei, ascunși de sistemul de monitorizare.

Își scutură capul, alungând amintirea. Avea treabă de făcut. Canada aștepta. O nouă generație de active corporative trebuia securizată.

„Sir”, îl întrerupse asistentul virtual. „Doamna Davidson a trimis primele cifre din Canada. Estimăm aproximativ 47.000 de nașteri așteptate în următoarele trei luni.”

„Pregătește centrele de preluare. Vreau echipele în poziție înainte ca anunțul falimentului să devină public.”

Josh privi din nou spre oraș. Soarele se zbenguia pe fațadele de sticlă ale zgârie-norilor, creând un efect de curcubeu artificial. Undeva, în subteran, copiii "salvați" din Queens erau procesați și catalogați. În câțiva ani, nu-și vor aminti niciodată că au fost altceva decât active corporative.

Își atinse insigna UCC de pe rever - simbolul loialității sale, al alegerii pe care o făcuse cu mult timp în urmă. "Your Life, Our Future".

Era mai mult decât un slogan. Era o promisiune. O promisiune că umanitatea va fi în sfârșit eficientă, productivă, optimizată.

Se întrebă, nu pentru prima dată, dacă părinții lui ar fi mândri de ce devenise. Apoi își aminti că mândria nu era un indicator de performanță măsurabil.

Deschise tableta și începu să planifice preluarea Canadei.

9.Divizia de Luxury Human Assets

Josh Blakemore își ajustă cravata impecabilă și intră în încăperea tăcută din subsolul clădirii centrale UCC, un spațiu care nu figura pe nicio hartă oficială.

„Nivelul Z” era un termen aproape mitologic în interiorul corporației, cunoscut doar de cei mai înalți membri ai boardului. Chiar și Josh, cu toate promovările sale, pătrundea pentru prima dată în acest sanctuar al secretelor.

Un asistent virtual holografic îi confirmă identitatea printr-un fascicul de lumină roșie ce i-a scanat irisul. Ușile masive din titan s-au deschis cu un șuierat subtil, dezvăluind o cameră cu pereți din sticlă mată. În centrul său, un podium holografic proiecta imagini: fețe tinere, perfecte, fiecare încadrată de un cod unic și o etichetă discretă – **LHA**.

„Domnule Blakemore, bine ați venit,” îl întâmpină o voce rece și feminină. Din penumbră, apăru Katherine Hayes, șefa Departamentului Legal. Spre deosebire de atitudinea ei obișnuită, afișa acum o expresie calculată, lipsită de emoție.

Josh aruncă o privire rapidă peste holograme. Toți subiecții aveau între 16 și 18 ani. Fizionomii simetrice, piele fără cusur, ochi care ar fi putut vinde orice produs de lux din cataloagele holografice ale UCC.

„Ce e asta, Katherine?” întrebă el, deși o parte din el știa deja răspunsul. Cinismul său era antrenat să anticipeze astfel de revelații.

„Divizia de Luxury Human Assets,” spuse Katherine fără ezitare. „Una dintre cele mai profitabile inițiative secrete ale UCC. Selectăm cei mai remarcabili dintre copiii din programul nostru de creștere – genetic, estetic și psihologic – și îi pregătim pentru clienți exclusivi.”

Josh simți un val de dezgust care îi traversă corpul, dar îl mască cu o expresie de gheață. „Pregătiți? Pentru ce, mai exact?”

„Pentru a deveni active de lux, Josh,” răspunse Katherine cu un ton aproape didactic. „Clienți privați, selecționați dintre cele mai bogate elite globale, achiziționează acești tineri pentru... utilizări exclusiviste. Compania încasează o taxă inițială exorbitantă și o cotă anuală pentru ‘întreținere’ și ‘suport.’”

Josh își ținu respirația. „Sclavie sexuală. Asta zici. Sclavie modernă.”

Katherine ridică din sprâncene. „Nu folosim acest termen, evident. Toți subiecții semnează contracte voluntare când împlinesc 18 ani. Bineînțeles, aceștia au fost educați să creadă că acest ‘parteneriat’ este cea mai înaltă formă de succes personal. Mulți chiar se bucură de oportunitate.”

Holograma se schimbă. În locul chipurilor angelice apărură un raport financiar: profituri exorbitante, crescute exponențial de la lansarea programului acum cinci ani. În dreptul fiecărui subiect, numele clienților erau codificate – familii regale, miliardari, lideri corporativi.

„Și ce se întâmplă cu acești... clienți? Dacă abuzează de subiecți? Dacă îi distrug? Cine îi protejează?”

Katherine păru aproape amuzată de întrebare. „Clienții noștri știu ce riscă. Fiecare contract vine cu clauze stricte. UCC rămâne proprietarul legal al activelor și poate retrage drepturile de utilizare în orice moment. E un sistem perfect echilibrat – controlăm atât subiectul, cât și clientul.”

Josh își trecu mâna prin păr, încercând să-și organizeze gândurile. „Dar cu tinerii care nu trec... filtrul... cu ei ce se întâmplă?”

„Sunt reintegrați în sistem ca active standard,” explică Katherine cu nonșalanță. „Majoritatea devin influenceri holografici sau modele pentru publicitate. Fiecare dintre ei are un scop.”

Hologramele se schimbă din nou, dezvăluind centrele unde subiecții erau „antrenați”: clădiri de sticlă și oțel ascunse în peisaje izolate, unde AI-uri avansate monitorizau fiecare aspect al vieții tinerilor: nutriție, fitness, educație. Fiecare pas, fiecare gest era calibrat pentru a maximiza atractivitatea și docilitatea.

„Și dacă refuză să semneze la 18 ani?” întrebă sâcâitor Josh, forțându-se să pară calm.

„Rar se întâmplă,” răspunse Katherine. „Sunt condiționați de mici să perceapă acest drum ca pe cea mai mare onoare. Dar în cazurile excepționale,

sunt transferați în alte divizii. Uneori în cercetare medicală, alteori în sectorul de entertainment. În final, toată lumea joacă un rol.”

Josh nu era un idealist – știa că UCC funcționa pe baza unui pragmatism extrem. Dar asta... asta era altceva.

Se întoarse spre Katherine. „De ce îmi arăți asta acum?”

„Pentru că vei prelua controlul acestei divizii,” spuse ea, fără ocol. „Boardul te consideră perfect pentru rol. Ai demonstrat de nenumărate ori că poți menține discreția și că ești eficient.”

Josh râse scurt, fără umor. „Și dacă refuz?”

Katherine îl privi direct în ochi. „Atunci devii dispensabil.”

Pe drumul spre biroul său, simți cum gândurile i se ciocnesc, haotice. Era o linie pe care nu era sigur că putea să o treacă.

Dar în lumea UCC, nu existau linii clare. Doar profituri și pierderi. Și, pentru prima dată, Josh nu era sigur pe ce parte a balanței se afla.

În clădirea masivă din oțel și sticlă, ascunsă undeva în deșertul Nevada, Divizia de Luxury Human Assets funcționa într-o izolare absolută. Acolo, printre dunele aride, se desfășura antrenamentul subiecților aleși – tineri de o frumusețe aproape supraumană, selecționați meticulos din milioane de copii crescuți sub regimul UCC.

Sala principală era dominată de oglinzi de înaltă definiție care acopereau fiecare perete, creând un efect hipnotic. Muzica ambientală cu frecvențe terapeutice umplea aerul, iar luminile calde erau proiectate să calmeze și să stimuleze în același timp. Subiecții, îmbrăcați în uniforme minimaliste care le accentuau siluetele perfecte, executau mișcări fluide sub supravegherea strictă a unui instructor holografic.

„Postura este esențială,” spunea holograma, o femeie cu trăsături simetrice perfecte și o voce lipsită de orice urmă de emoție.

„Umerii în spate, capul sus, zâmbetul subtil. Întotdeauna subtil. Nu ești un produs. Ești un dar.”

Tinerii urmau instrucțiunile cu o precizie aproape robotică. Fiecare mișcare era monitorizată de un AI sofisticat care analiza microexpresiile, limbajul corpului și modul în care energia lor socială se proiecta în spațiu. Fiecare imperfecțiune era corectată instantaneu.

Într-o altă sală, un grup de 12 subiecți stăteau în jurul unei mese circulare, participând la un exercițiu de conversație ghidat de un AI de nivel superior. Fiecare tânăr avea un implant neuronal care îi trimitea subtil sugestii – ce ton să folosească, cum să mențină contactul vizual, când să-și moduleze vocea pentru a exprima empatie sau mister.

„Clienții preferă interacțiunile autentice,” spuse instructorul virtual, o siluetă androgină proiectată la capătul mesei. „Dar autenticitatea este, de fapt, un set bine calibrat de reacții. Acum, exersați răspunsul la o poveste personală despre pierdere sufletească.”

Un băiat cu păr negru ondulat și ochi de un verde strălucitor începu: „Am pierdut pe cineva drag acum câțiva ani...” Vocea lui era profundă, dar avea o notă vulnerabilă, bine exersată.

„Stop,” interveni AI-ul. „Tonusul tău emoțional e prea uniform. Reia fraza și adaugă o pauză după ‘drag.’ Vulnerabilitatea trebuie să pară naturală, dar nu dramatică.”

Băiatul reluă, iar AI-ul marcă aprobator cu un fascicul de lumină verde care îi străbătu creierul prin implant. Instructorul continuă: „Amintiți-vă, elitele apreciază compania celor care le fac să se simtă înțelese, nu compătimate.”

Pe un alt nivel al complexului, un grup restrâns participa la „antrenamentul intim.”

Spre deosebire de sălile sterile de mai sus, această cameră era proiectată să fie confortabilă, chiar senzuală. Lumina era difuză, mobilierul plin de texturi moi, iar aerul purta o aromă subtilă de oud.

Un tânăr și o tânără stăteau pe o canapea circulară, ghidați de un alt AI, în timp ce un alt grup privea dintr-o cameră separată, învățând prin observare.

„Atingerea trebuie să fie intuitivă, dar niciodată intruzivă,” explică AI-ul, o voce catifelată care părea să umple camera. „Începeți cu contact vizual. Lungimea privirii contează – mai mult de cinci secunde devine agresivă, mai puțin de două, nesigură.”

Tânăra își întinse mâna, iar băiatul îi prinse degetele într-un gest calculat de blândețe. Pe un ecran din fundal, un grafic 3D monitoriza reacțiile lor: ritmul cardiac, variațiile hormonale, chiar tonusul muscular.

„Foarte bine. Acum vorbiți. Vreau să simt conexiunea în modulația vocală,” spuse AI-ul.

„Ești... frumoasă,” spuse băiatul, cu o voce joasă, dar caldă.

AI-ul interveni rapid: „Prea previzibil. Complimentul trebuie să fie specific și neașteptat. Reluați.”

„Când îți întorci capul ușor spre dreapta, liniile feței tale par desenate de un sculptor renascentist,” încercă din nou băiatul.

Un fascicul verde confirmă performanța. Instructorul continuă: „Clienții apreciază atenția la detalii. E vital să le arătați că vedeți ceva ce alții nu văd.”

Tinerii din spatele oglinzii bidirecționale notau totul, iar AI-ul înregistra fiecare progres.

După luni de antrenament, subiecții erau supuși unei simulări finale în „Camera Noastră.” Această cameră era o replică fidelă a spațiilor de lux în care urmau să interacționeze cu viitorii clienți. Fiecare detaliu era calculat – de la temperatura camerei, la miros, până la cele mai subtile nuanțe de lumină.

Fiecare tânăr avea câte un „client-simulat,” un avatar controlat de AI. Simularea le testa capacitatea de a fi fermecători, empatici și subtil seducători, fără a părea niciodată disperați. Scorurile lor erau monitorizate pe un ecran central, unde fiecare greșeală era notată și analizată.

Un băiat blond, cu piele translucidă și ochi albaștri, obținuse scorul perfect.

AI-ul anunță: „LHA-Prime, nivel 1. Pregătit pentru integrarea în program.”

Pentru subiecții care treceau, urma ziua așteptată cu nerăbdare – ziua licitației. Pentru acei tineri, învățați de mici că valoarea lor era o combinație între frumusețe, supunere și adaptabilitate socială, era însă un alt pas în ceea ce percepeau ca fiind inevitabil.

10. Marea Britanie Indiană

În anul 2100, Londra nu mai era un oraș occidental. Cunoscută acum drept „Londindia”, capitala devenise simbolul suprem al unei răsturnări istorice: foștii supuși ai Imperiului Britanic preluaseră total controlul asupra fostului lor asupritor.

Dar această preluare nu se manifestase nici ea prin război, ci printr-o combinație subtilă de strategii economice, demografice și politice, toate învelite într-o haină aparent legală.

Dincolo de suprafața multiculturalismului afișat cu mândrie de liderii indo-britanici, exista o realitate mult mai sumbră: apartheidul economic, o formă de segregare care nu se baza pe culoarea pielii sau pe legi explicite, ci pe forța inexorabilă a capitalului și a conexiunilor politice.

Transformarea Regatului Unit începuse încă din prima jumătate a secolului XXI, când elitele indiene – deja bine integrate în sectoare precum IT, sănătate și finanțe – au început să ocupe poziții cheie în economia britanică. În timp ce britanicii nativi se luptau cu declinul economic, crizele identitare și ratele scăzute de natalitate, comunitatea indiană se extindea rapid, susținută de valori puternice legate de familie, educație și rețele de afaceri transnaționale.

Procesul a fost lent, calculat. Elitele indiene nu s-au impus prin revoluție, ci prin ceea ce istoricii vor numi mai târziu „colonizare inversă prin prosperitate”.

De exemplu, prin achiziții de proprietăți. În marile orașe britanice, comunitatea indiană a cumpărat în masă locuințe, afaceri și terenuri. Londra devenise, treptat, după 2045, un oraș al oligarhilor indieni.

Universitățile britanice, deja populate de studenți internaționali indieni, au fost transformate în incubatoare pentru viitori lideri indo-britanici. În timp ce majoritatea britanicilor autohtoni abandonau studiile superioare din cauza costurilor, copiii indienilor aveau acces prioritar, susținuți de rețele familiale.

Odată cu creșterea proporției demografice, partidele politice au început să depindă de voturile comunității indiene, oferindu-le concesiile politice în schimbul loialității electorale. Și asta a contat enorm.

Apartheidul economic din 2100 nu avea pancarte care să interzică accesul britanicilor albi în anumite zone. Nu exista niciun semn care să declare: „Doar pentru elitele indiene.” Segregarea era subtilă, dar omniprezentă.

În Zona A, care cuprindea Londra, totul aparținea celor mai bogați imigranți indieni, descendenții lor controlau 85% din proprietățile imobiliare și majoritatea locurilor de muncă din sectoarele de elită. Zonele centrale erau inaccesibile economic pentru britanici autohtoni, care nu își puteau permite nici măcar să locuiască acolo.

Majoritatea britanicilor albi trăiau în suburbiile degradate din Zona B, supranumite ironic „Rezervațiile Marii Britanii”. Aceste zone erau caracterizate de șomaj ridicat, infrastructură precară și o populație dependentă de ajutoare sociale.

Da, mai existau și britanici care reușiseră să păstreze accesul la elita economică, dar aceștia erau o minoritate, adesea asimilată sau integrată în rețelele indo-britanice. Acești britanici deveniseră aproape „indieni de onoare,” adoptând cultura, religia și practicile economice ale clasei dominante.

Ceea ce făcea apartheidul economic din Marea Britanie atât de eficient era aparența de legalitate și meritocrație. Nicio lege nu era explicit discriminatorie, dar taxele de proprietate extrem de ridicate în Londra sau costurile prohibitive ale educației universitare filtrau automat clasa mijlocie britanică.

Sistemul bancar, dominat de rețele indo-britanice, oferea condiții favorabile doar celor din comunitatea lor, justificându-se prin „analize de risc” care defavorizau britanicii nativi.

Corporațiile controlate de elitele indiene aveau politici de recrutare care favorizau candidații din rețelele lor, sub masca diversității.

Nimic nu oglindea mai bine ironia situației decât satirele anonime care circulau pe rețelele de comunicare underground ale britanicilor autohtoni.

Una dintre cele mai populare caricaturi era o fotografie a Reginei Victoria cu textul:

„Cine râde la urmă râde mai bine.”

Liderii indo-britanici răspundeau mereu în presa controlată tot de indieni cu un amestec de calm și sarcasm.

Într-un interviu, de exemplu, solicitat să răspundă acestor acuze de apartheid economic, premierul indo-britanic Richard Banerjee a răspuns simplu:

„Nu am făcut decât să aplicăm lecțiile pe care le-am învățat de la britanici. Am învățat să construim infrastructură, să conducem imperii economice și să dominăm fără să fim văzuți ca opresori. Ce este rău în asta?”

Sir Richard Banerjee, care era și CBE (Commander of the British Empire) al Imperiului Britanic, ordin de onoare pe care l-a primit și Winston Churchill, era extrem de respectuos la adresa Coroanei, în toate aparițiile publice ca premier, chiar dacă, la 2100, Casa Regală avea deja 8 ani de autoexil în Canada.

Culmea, deși era evident discriminatoriu, sistemul funcționa. Elitele indiene aduseseră o stabilitate economică și o creștere care lipseau de zeci de ani: corupția era aproape inexistentă, iar Londra era acum un oraș ultramodern, cu infrastructură futuristă, transport autonom și sisteme de energie regenerabilă, toate finanțate de rețelele corporative indo-britanice.

Marea Britanie din 2100 nu era o țară a extremelor violente, ci a unei opresiuni invizibile, unde clasa dominantă reușise să mențină pacea și prosperitatea în timp ce elimina treptat orice opoziție. Paradoxul final era acela că majoritatea britanicilor nici măcar nu știau dacă să se revolte sau să accepte situația – pentru că, dintr-un anumit punct de vedere, v-am zis, sistemul funcționa.

Tot respectatul premier Richard Banerjee avusese un punct de vedere covârșitor pe acest subiect, adresându-se exclusiv cetățenilor britanici „de origine”:

„În loc să fiți victimele unui imperiu opresiv, ați devenit cetățeni ai celui mai avansat imperiu economic din lume. Ar trebui să ne mulțumiți. Noi nu vă discriminăm – vă oferim șansa să concurați. Că nu câștigați, asta e altceva.”

11. Un regat pentru 100 de chiftele

Într-un Windsor mai tăcut decât de obicei, în care ajunsese după un epuizant drum cu avionul tocmai din Quebec, unde se afla în exil de opt ani, Edward al XI-lea își savura ceaiul cu gesturi calculate. Ceaiul fusese adus direct din Darjeeling, o ofertă „delicată” din partea premierului, Sir Richard Banerjee, care se și anunțase cu o vizită de curtoazie.

Regele Edward știa ce însemna această vizită. Nici măcar nu încercase să-și ascundă iritarea când asistentul său îi aduse știrea.

„Banerjee vine cu propuneri, nu cu întrebări,” mormăi el în barbă. Cam netunsă, fiindcă în Canada barber shop-urile erau deținute de emigranți pakistanezi.

„Când un om ca el îți oferă ceai, mai bine te pregătești pentru o cană de otravă.”

Banerjee era mereu punctual. Ca un britanic. La ora exactă, un cortegiu de vehicule electrice autonome se opri în fața Castelului Windsor. Nu Rolls, nu Bentley, ci Tata Motors din cele vechi. Cam de la 2010.

Premierul Marii Britanii Indiene coborî primul, impecabil ca întotdeauna, într-un costum de mătase care părea să strălucească în lumina difuză a dimineții britanice.

„Majestate,” spuse Banerjee, oferindu-i Regelui o reverență ușor ironică. „Este o onoare să fiu din nou în prezența dumneavoastră.”

„Domnule,” răspunse Edward, cu o înclinare a capului. „Sper că această întâlnire nu va fi la fel de ‘onorantă’ precum ultima noastră conversație.”

Sir Banerjee zâmbi larg. „Să spunem că vom aborda astăzi subiecte mai... practice.”

În Windsor, putea a acru tradițional. Presa a stat doar câteva minute. Poze, alea alea...

Discuția continuă într-o sală de recepție cu pereți tapetați în damasc.

În jur, portrete ale regilor și reginelor de demult păreau să privească tăcut și rușinat scena care se desfășura.

„Să nu ne pierdem în politețuri, Majestate,” începu Banerjee. „Cred că sunteți conștient că poziția monarhiei britanice a devenit... cum să spun? Un pic anacronică. Iar în contextul noii noastre unificări cu UK, este momentul să reevaluăm această instituție.”

Edward își ridică sprâncenele. „Reevaluați? Asta este cuvântul pe care îl folosiți pentru a distruge peste o mie de ani de tradiție?”

„Nu distrugem nimic,” răspunse Banerjee. „Modernizăm. Și vă oferim o cale de ieșire mai mult decât onorabilă.”

„O cale de ieșire?” Edward râse scurt. „Să înțeleg că îmi sugerați să abdic?”

„Nu doar să abdicați,” continuă Banerjee, calm. „Vrem să faceți istorie. Să deveniți primul monarh britanic care recomandă succesorul său... din afara dinastiei Windsor.”

Tăcerea care căzu între ei făcea aerul mult mai greu. Edward se aplecă ușor înainte. „Să recomand ce?”

„O figură simbolică,” explică Banerjee. „Un monarh care să reflecte noile realități ale Marii Britanii. Propunem numirea unui Rege Indian – sau, mai bine, a unei Regine. Cineva care poate reprezenta cu adevărat spiritul acestei națiuni transformate.”

Edward își lăsa ceașca de ceai pe masă cu un zgomot controlat. „Și ce ar câștiga Marea Britanie din această umilință publică?”

„100 de miliarde de lire sterline,” răspunse Banerjee, fără să clipească. „Plătite direct către Casa Regală. Deci, nu Marea Britanie, ci Majestatea Voastră. O sumă care vă va permite să trăiți în exil cu o demnitate pe care doar banii o pot cumpăra.”

King Edward se ridică, încercând să mascheze furia care îi pulsa în tâmpile.

„Stimate domn, aceasta este, fără îndoială, cea mai insultătoare propunere pe care am primit-o vreodată. Credeți că istoria, cultura și tradiția noastră pot fi cumpărate cu bani?”

„Cu respect, Majestate,” răspunse Banerjee, fără să-și piardă zâmbetul, „tradiția a fost întotdeauna un bun de schimb. Monarhia britanică a supraviețuit secole întregi nu prin forță, ci prin adaptabilitate. Ce vă oferim este o șansă de a continua această tradiție – de a transforma Casa Windsor într-un simbol global, nu doar britanic.”

„Și cine ar fi acest simbol global?” întrebă Edward, sarcastic. „Un comerciant de mirodenii? Un guru iluminat?”

Banerjee zâmbi afabil. „Majestate, vă prezint candidatura ideală: Regina Devika Rao. O femeie remarcabilă, educată la Oxford, tatăl ei a fost taximetrist 25 de ani în Londra, dar ea are un doctorat în istorie comparată, și e azi CEO al Rao Global Enterprises. O persoană respectată în ambele lumi, capabilă să îmbine tradiția britanică cu viziunea economică indiană.”

Edward se prăbuși în fotoliu, simțindu-se copleșit.

Banerjee continuă impasibil: „Gândiți-vă la ce înseamnă acest gest. O declarație de unitate, de progres. Și, în plus, veți fi reținut în istorie nu ca ultimul rege al Marii Britanii, ci ca arhitectul unui viitor global.”

Timp de trei zile, Edward mestecă pe toate măselele propunerea.

Părea imposibil să accepte un asemenea compromis, dar perspectiva celor 100 de miliarde de lire era tentantă.

Familia Regală pierduse aproape totul în ultimele decenii.

Buckingham Palace era acum un muzeu, iar Casa Windsor se zbătea să-și mențină statutul.

Consilierii săi încercară și ei să-l convingă. „Majestate, este un târg pe care nu-l puteți refuza. Lumea s-a schimbat. Dacă nu acceptați, veți deveni irelevant. Dacă acceptați, veți fi venerat ca un vizionar.”

În cele din urmă, decizia fu luată.

Într-o întâlnire privată cu Banerjee, King Edward semnă documentele de abdicare.

„Vă anunț însă,” spuse el cu vocea tremurândă, „că ceea ce faceți acum va fi văzut cândva ca o trădare. Nu doar a Marii Britanii, ci a însăși ideii de demnitate umană.”

Banerjee zâmbi calm. „Istoria este scrisă de cei care supraviețuiesc, Majestate.”

Într-o ceremonie fastuoasă la Westminster Abbey, Devika Rao fu încoronată ca prima Regină a Marii Britanii de origine indiană.

Și tatăl ei a fost acolo, îmbrăcat impecabil, având la piept însă în loc de decorații, un șomoioag de chei de la taxiurile colegilor lui de breaslă.

Rochia noii Regine a Angliei, o combinație de mătase indiană și motive britanice tradiționale, era o declarație vizuală a fuziunii dintre cele două lumi. Publicul, deși împărțit, aplauda mecanic.

În spatele mulțimii, King Edward, acum Duce de Cornwall, urmărea scena cu un amestec de amărăciune și ușurare. Bani îi oferiseră libertatea de a dispărea din centrul atenției, dar prețul plătit era imens.

Londindia înflori sub conducerea noii regine, dar pentru mulți britanici autohtoni, evenimentul simboliza sfârșitul ultimei iluzii de suveranitate. Pe social media underground, ironiile erau iuți ca un curry galben: „Ceaiul britanic, acum cu un strop de chili!” sau „Regina Victoria ar fi mândră – oh, stai, NU.”

Edward, retras într-o vilă din sudul Franței, ca să nu mai meargă în Canada idioților, urmărea din când în când știrile: „Regina Rao inaugurează un nou parc eolian.” „Regina Rao colaborează cu China pentru un nou acord comercial.”

De fiecare dată, simțea un nod în stomac.

Într-o seară, în fața unui pahar de vin scump, fiindcă acum, la 100 de miliarde de lire sterline, altfel se vedea viața, murmură: „Poate că Banerjee avea dreptate. Istoria chiar este scrisă de cei care supraviețuiesc.”

Și, pentru prima dată, simți că el, Edward al XI-lea, supraviețuise doar ca să vadă sfârșitul unei lumi.

Dar cine putea garanta că lumea se va sfârși?

12.Utere sterpe

China se găsea la trecerea în anul 2100 în mijlocul unui paradox politico-social enorm. Chiar într-un impas existențial.

După ce la începutul secolului 21, China atinsese 1,7 miliarde de locuitori, datorita unor experimente strategice eșuate (pandemii provocate accidental gen Covid, inginerii sociale, programări neuronale cu cântec, programe mascate de sterilizare ale categoriilor vulnerabile), începând cu 2050, după publicarea unor dovezi covârșitoare despre atrocitățile instrumentate de conducătorii chinezi la adresa poporului, cetățenii au intrat în cea mai perversă și inedită și subtilă formă de protest la adresa guvernului, refuzând în masă să mai procreeze.

Protestul anti-natalitate din China, început subtil în jurul anului 2050 și extins pe parcursul câtorva decenii, reprezintă una dintre cele mai originale și eficiente forme de rezistență colectivă din istoria umanității.

Acest act de nesupunere masivă, neanunțat formal și lipsit de violență, a sfidat complet mecanismele de supraveghere și represalii ale Partidului Comunist Chinez (PCC). A fost un exemplu perfect de inteligență colectivă aplicată, o revoltă organică a unui popor ce a folosit chiar demografia – cea mai puternică armă a Chinei – pentru a răsturna echilibrul de putere.

În primele decenii ale secolului XXI, China traversase o perioadă de expansiune economică și politică fără precedent. După abandonarea politicii

copilului unic, guvernul a încercat să stimuleze natalitatea prin subvenții generoase și campanii agresive de propagandă pro-familie. Dar, după o perioadă scurtă de creștere, rata natalității a început să scadă din nou.

Această scădere inițială era rezultatul epuizării psihologice a populației după decenii de control strict al vieții personale. Însă începând cu 2050, scăderea natalității a devenit ceva mai mult decât o tendință demografică. Era o alegere deliberată, făcută de milioane de chinezi. Un protest tăcut, calculat, subtil – o modalitate unică de a sfida statul care le controlase viețile până în cele mai mici detalii.

Dintr-o dată, burțile femeilor nu se mai umpleau.

Într-o țară unde toate formele de opoziție erau reduse la tăcere, refuzul de a procrea a devenit singura metodă de rezistență accesibilă. Și cât de perversă!

Fără să încalce legile scrise ale statului, chinezii au răspuns opresiunii cu o tactică pe cât de simplă, pe atât de devastatoare pentru regim: au încetat să mai aducă pe lume copii.

Refuzul a început discret, în orașele mari, unde tinerii educați, sătui de supravegherea constantă și de presiunea guvernului, au ales să-și construiască vieți fără copii. Pe măsură ce statul încerca să răspundă prin încurajări și sancțiuni subtile, mișcarea s-a extins în mediul rural, unde familiile obișnuiau să aibă mai mulți copii.

Protestul nu a avut pancarte, mitinguri sau lideri vizibili. Nu a fost anunțat pe rețele sociale (oricum supravegheate strict de stat) și nici măcar în întâlniri private. În schimb, decizia a fost luată aproape sincronizat, ca rezultat al unui inedit puseu de inteligență colectivă – un efect de rețea organică.

În grupuri mici, la nunți sau întâlniri informale, oamenii discutau în șoaptă despre povara guvernului și cum refuzul de a procrea ar putea fi o „armă” perfectă împotriva unui sistem care își extrăgea puterea din controlul total al populației.

Femeile din generația milenarilor și Z-ecarii au fost cele care au condus neoficial protestul, alegând să-și prioritizeze carierele și independența în locul conformării la normele tradiționale.

În mediul rural, familiile au refuzat „cadourile” de fertilitate oferite de stat – de la alocații generoase pentru copii, la locuințe gratuite pentru părinții tineri.

Guvernul a reacționat rapid, suspectând o mișcare organizată.

Propaganda a inundat televizoarele și hologramele din spațiile publice cu mesaje emoționante despre „importanța viitorului Chinei”. Imagini cu familii fericite, cu copii jucându-se pe câmpurile verzi ale patriei, rulau neîncetat.

Oficialii au introdus legi care recompensau nașterile: femeile care aveau mai mulți copii beneficiau de poziții înalte în administrație, iar familiile numeroase primeau acces la educație și sănătate de lux.

Dar chinezii au rezistat.

Femeile care refuzau să rămână însărcinate își justificau alegerea cu „motive medicale”, invocând stresul, infertilitatea sau alte afecțiuni imposibil de contrazis fără o invazie brutală a intimității lor.

În orașe, clinicile private de contracepție și sterilizare au apărut precum ciupercile după ploaie, camuflate sub denumiri inofensive, de exemplu „Centrul pentru Sănătatea Femeii”.

Degeaba. Uterele rămâneau sterpe.

Până în 2080, populația Chinei scăzuse de la 1,7 miliarde la aproximativ 1,2 miliarde de oameni. Sistemul economic începea să se clatine. Fabricile, odată pline de muncitori tineri, rămâneau goale. Generațiile îmbătrânite nu mai aveau cine să le susțină financiar, iar statul, cu toate resursele sale, nu putea contracara această formă subtilă de revoltă.

Protestul anti-natalitate a devenit un punct de cotitură în relația dintre stat și cetățeni. A fost pentru prima dată când un popor și-a folosit propriile corpuri – sau absența noilor corpuri – ca armă politică. Statul putea controla totul, dar nu putea forța nașterea.

Protestul anti-natalitate din China a rămas în istorie ca o lecție că rezistența nu trebuie să fie violentă pentru a fi devastatoare. A fost o „muie” dată de popor unor conducători, cum nicio altă națiune nu reușise să facă până atunci – o victorie tăcută, dar strălucitoare, a inteligenței colective.

În 2100, lucrurile erau împruțite rău în Marea Chină.

Scăderea populației dusesse la o criză de forță de muncă și la prăbușirea sectoarelor industriale.

Pentru a suplini lipsa populației, China a investit masiv în inteligența artificială, creând noi clase de roboți și droizi pentru a prelua muncile esențiale.

Dar nu a fost suficient.

Atitudinea anti-natalitate cu impactul său demografic negativ nu era însă singura problemă nasală a Chinei.

Întregul teritoriu geografic al țării era secăt de resurse. O vreme, începând cu anii 2080, China a reușit să mai sugă niscaiva resurse de pe cârca țărilor mai slabe din Asia - Indonezia, Coreea de Sud și Japonia, aflate în faliment economic, dar a fost doar o soluție temporară, după cum nici soluția integrării lor prin campanii militare sub o singură Chină nu era viabilă economic.

China își era sieși suficientă cu problemele ei de „stoc”, nu mai avea nevoie de alte sute de milioane de guri de hrănit.

Era nevoie de altceva, de o soluție rapidă și salvatoare.

13. Armata fără suflet

Scăderea populației chineze începând cu 2050 i-a băgat în fibrilație pe cei din conducerea PCC. China a început să finanțeze o grămadă de proiecte secrete, în speranța de a găsi... salvarea.

Pe lângă proiecte de cercetare medicală ultra inovatoare care au dat chix de-a lungul deceniilor, era remarcabilă supraviețuirea timp de 45 de ani a unui proiect ultrasecret de inginerie genetică – **NOUMEN** – prin care statul chinez infectase în timp și deliberat peste 100 de milioane de cetățeni cu un virus genetic în stare latentă, dar cu potențial rapid de activare.

Ideea de la care plecase proiectul NOUMEN era fierbinte: pentru a preîntâmpina pe viitor revolte străni și greu de pedepsit, precum protestul anti-natalitate, cercetătorii au creat acest virus genetic care anula instinctele sociale, empatia și nevoia de conexiune interumană a persoanelor infectate, Emoțiile negative și instinctele sociale acute erau considerate piedici în calea progresului și civilizației.

Dacă așa cum a existat un protest anti-natalitate al poporului chinez împotriva guvernului, lucrurile escaladau și în alte domenii, de exemplu, o grevă a poporului care să refuze să muncească la un moment dat în semn de protest?

NOUMEN putea fi o soluție excelentă, căci cei 100 de milioane de chinezi deja infectați cu virusul genetic aflat în stare latentă puteau fi activați

și transformați în „ajutoare de nădejde” ale Patriei, adică muncitori, adică sclavi droidificați.

Proiectul NOUMEN era extrem de interesant și evoluase neașteptat în timp.

NOUMEN viza crearea artificială a unei subclase de oameni care, în mod inedit, însemna mai mult decât o droidificare în masă.

Unul dintre motivele principale pentru care proiectul a supraviețuit și a fost finanțat de PCC este faptul că noumenii nu numai că depășeau limitele biologice ale speciei umane „normale”, rămânând în esență oameni din punct de vedere fizic, dar și mai ales datorită faptului că pentru crearea lor nu era nevoie nici de implementarea unor tehnologii neuronale și nici de adaptarea sau integrarea cu mecanisme și device-uri AI.

Acești droizi umani odată activați erau capabili să funcționeze cu precizia unei mașini, dar păstrau o bună parte din adaptabilitatea umană.

N-a fost ușor pentru Partidul Comunist Chinez să infecteze 100 de milioane de cetățeni cu virusul genetic Noumen.

Pentru asta, guvernul chinez a implementat un plan extrem de sofisticat, îmbinând tehnologii de vârf cu tactici subtile și măsuri de control totalitar.

Procesul, deși controversat, a fost structurat astfel încât să pară inofensiv pentru populația generală, fiind justificat printr-un amestec de urgențe naționale și beneficii pentru sănătatea publică.

China a orchestrat o campanie masivă de vaccinare, justificată de o criză globală de sănătate. Guvernul a susținut că noile tulpini de boli infecțioase – reale sau fabricate – necesitau o imunizare urgentă. Vaccinul, aparent inofensiv, includea și virusul Noumen în formă latentă.

Persoanele din categoriile demografice de interes (vârste, locații strategice) au fost invitate la controale medicale de rutină. În timpul acestor vizite, virusul era injectat direct, sub pretextul unor „proceduri de testare a sănătății”.

Pentru a menține controlul asupra celor 100 de milioane de cetățeni infectați, China a implementat un sistem de monitorizare biometrică la scară națională, conectat la o bază de date masivă alimentată de inteligența artificială. Această infrastructură a fost justificată oficial ca un sistem de „protecție socială și sănătate publică”.

Fiecare persoană infectată era catalogată în baza codului său genetic, extras din mostrele prelevate în timpul vaccinării sau infectării.

Virusul Noumen conținea un „marker genetic” specific care putea fi detectat cu ușurință prin scanări rapide. Scanner-ele plasate în spații publice (școli, birouri, spitale) detectau prezența virusului în corpul uman fără ca persoana să știe.

Sub pretextul combaterii fraudelor medicale, o mare parte dintre cetățeni au fost obligați să accepte implanturi biometrice care monitorizau semnele vitale și distribuția modificărilor genetice.

Aceste implanturi erau conectate la baza de date centrală a statului, transmițând în timp real informații despre sănătatea și activitatea persoanei.

Baza de date centrală ținea evidența strictă a nașterilor, deceselor și mutațiilor genetice. Când un individ infectat murea, algoritmi actualizau automat informațiile pentru a elimina inexactitățile.

Noile nașteri erau supuse testelor obligatorii pentru a verifica transmiterea virusului genetic la descendenți. Dacă copilul nu prezenta mutațiile dorite, era inoculat cu versiunea îmbunătățită a virusului.

Fiecare deces al unui individ infectat era tratat cu măsuri stricte de siguranță pentru a preveni pierderea markerilor genetici introduși de virus. Cadavrele erau incinerate în centre speciale, iar ADN-ul lor era arhivat digital pentru cercetări viitoare.

Pentru a optimiza utilitatea populației infectate, guvernul chinez a instituit o politică de rotație: cetățenii considerați prea slabi, bolnavi sau bătrâni pentru a contribui erau îndepărtați discret prin proceduri de „eliberare”. Aceste decese erau mascate sub diagnostice medicale false.

Era imposibil să îți dai seama că noumenii nu mai sunt... oameni.

Cei neinfecțați simțeau că noumenii au un comportament diferit, dar o puneau pe seama fricii de partid. Cum PCC nu infecta doar un individ dintr-o familie, ci întreaga familie, nu existau nici discuții aprinse sau revolte atunci când Partidul decidea relocarea noumenilor într-o altă zonă sau într-un alt sector profesional.

Căci da, noumenii erau repartizați în funcție de abilități și potențial. Cei mai eficienți erau transferați în centre industriale, iar cei mai obedienți erau antrenați pentru muncă militară. Iar populațiile din zonele rurale erau forțate să migreze în orașe industriale, pentru a fi utilizate mai eficient.

Noumenii nu aveau acces la educație superioară sau la poziții de conducere. Acest lucru asigura Partidul că nu vor reprezenta o amenințare la adresa elitelor: virusul fusese conceput astfel încât să elimine dorința de ascensiune socială sau revolte.

Dar nici asta nu era suficient pentru a asigura supraviețuirea Chinei în noul secol.

Resursele Chinei erau pe terminate. Dacă elita conducătoare nu imagina un plan de salvare rapid și eficient, în maxim 30 de ani, China urma să dispară într-un fel sau altul.

Era nevoie de altceva.

14.O noapte în Henan

În liniștea nopții, satul din Henan părea suspendat între timpuri, un loc unde realitatea refuza să progreseze, chiar dacă anul era deja 2050, iar omenirea se digitalizase până în vârful capului, visând mereu și mereu același vis: să cucerească Spațiul.

Copacii uscați, cu crengile lor noduroase, se arcuiau deasupra colibelor de lut, ca niște schelete care încercau să îmbrățișeze pământul sterp.

Lin Bao avea zece ani când a înțeles pentru prima dată ce înseamnă cu adevărat disperarea.

Nu era un copil obișnuit.

În timp ce alți băieți de vârsta lui se învârtteau pe lângă focurile de gunoi, căutând ceva comestibil, Bao își petrecea serile stând pe acoperișul colibei, cu ochii fixați pe cer. Stelele erau singura constantă în viața lui. Pentru că și el visa să cucerească măcar o stea.

Pe pământ, totul era un haos: părinții se certau pentru bucata de pâine mușcăită, vecinii furau apă din rezervoarele comune, iar o bandă de tineri controla satul cu brutalitatea unor soldați.

În acea noapte, vântul aduse cu el un miros ciudat, un amestec de cenușă și pământ reavăn. Bao își simți burta goală strângându-se în spasme, dar își ignoră foamea. Avea un plan. Întotdeauna avea un plan.

Pe acoperiș, ascuns de ochii lumii, își pregătea arma. Nu era o armă adevărată, ci una improvizată: o tijă de fier ruginit pe care o îndoise cu mâinile sale mici și puternice.

La capăt, prinsese cu o sfoară un tub de sticlă plin cu venin. Șarpele îl prinsese singur, cu câteva zile înainte, folosindu-se de o capcană rudimentară din lemn.

În sat, violența era inevitabilă. Nu supraviețuiai dacă nu știai să lovești primul.

În ultimele săptămâni, băieții mai mari îl luaseră în vizor pe Bao, furându-i hrana și batjocorindu-l în mijlocul satului. Dar el nu era genul care să riposteze imediat. Bao prefera să aștepte.

Când ultimul felinar din sat s-a stins, Bao a coborât de pe acoperiș. Tălpile îi atingeau pământul rece fără zgomot. Știa unde se aflau toți cei ce îi făcuseră rău – îi studiasse timp de săptămâni. Liderul bandei, Zhang Hai, dormea întotdeauna în coliba de la marginea satului, alături de cei doi frați ai săi. Bao a deschis ușa fără ezitare și a intrat.

Coliba mirosea a transpirație grea și a fum. Într-un colț, Zhang Hai dormea pe o pătură murdară, cu un braț atârnat leneș peste marginea patului.

Bao nu a ezitat. S-a apropiat încet, și-a ridicat tija de fier și a spart tubul de sticlă de peretele din pământ. Veninul s-a scurs pe mâna lui Zhang, iar băiatul s-a trezit brusc, țipând. Dar era prea târziu.

Bao l-a privit rece din scutul umbrei cum se chinuie. A ieșit din colibă înainte ca ceilalți să se trezească, lăsându-l pe Zhang să se zbată în agonie. În două zile, liderul bandei era mort, iar Bao nu a mai fost deranjat niciodată.

Trei ani mai târziu, Bao stătea într-o clasă improvizată, într-o școală care abia mai funcționa. Tabla era o bucată de lemn acoperită cu funingine, iar creta, un amestec de cenușă și praf de cărbune. Profesorul Li Qiang era singurul motiv pentru care școala încă mai exista. Un bărbat slab, cu o voce aspră și o barbă rară, Li Qiang credea cu tărie că educația era singura salvare a acestor copii condamnați. Iar educația nu avea nevoie de tablete cuantice și implanturi neuronale, așa cum aveau copiii „de la oraș”.

„Lin Bao,” a spus el într-o dimineață, bătând cu creta pe masă, „spune-mi, dacă ai avea două bărci și 50 de oameni care să traverseze un râu, dar râul ar avea crocodili... cum ai face să traversezi?”

Bao a ridicat ochii din caietul său murdar. Întrebarea nu era una obișnuită pentru lecțiile de matematică. Dar Bao știa că nu era vorba doar despre numere. Era un test.

„Aș folosi bărcile pentru a construi un pod temporar,” a spus Bao, fără să ezite. „Dacă aș încerca să trec cu toți odată, crocodilii ar ataca. Dar dacă îi forțez să se concentreze pe un singur punct, restul pot trece nevăzuți.”

Li Qiang a zâmbit pentru prima dată după multe zile. Știa că Bao era mai mult decât un copil obișnuit. Într-un sat unde majoritatea copiilor nu știau să-și scrie numele propriu, Bao era un tactician nativ. Li Qiang știa că băiatul trebuia să plece din sat, să ajungă undeva unde mintea lui ar putea fi exploatată.

În acea seară, Li Qiang a mers la coliba lui Bao. Tatăl băiatului, Lin Chao, stătea pe un scaun rupt, sorbind dintr-o sticlă de rachiu ieftin. În lumina slabă a lămpii cu ulei, Chao părea mai mult o umbră decât un om.

„Trebuie să-l lăsăm să plece,” a spus Li Qiang, fără să mai piardă timpul cu politețuri.

Chao a râs, dar era un râs gol, fără emoție. „Și unde să plece? La oraș? Va muri acolo mai repede decât aici.”

„Nu dacă îl ducem la școala militară din Beijing,” a spus Li Qiang, aprig. „Am un prieten care poate aranja totul. Dar trebuie să decideți acum. Dacă rămâne aici, moare oricum.”

Chao s-a uitat la băiatul său, care stătea liniștit într-un colț al camerei. Bao nu spunea nimic. În ochii lui nu era frică, ci o curiozitate rece, ca și cum privea o piesă de teatru.

„Pleacă,” a spus Chao, după o pauză lungă. „Oricum, eu nu am nimic să-ți ofer.”

A doua zi, Bao urcă într-un camion vechi, condus de un prieten al lui Li Qiang, și plecă spre Beijing.

Nu s-a mai întors niciodată în Henan.

Beijingul era copleșitor. Clădirile masive, aglomerația de oameni, zgomotul continuu – toate acestea l-au făcut pe Bao să se simtă mic pentru prima dată. Dar în școala militară a descoperit că lumea urbană avea propria logică, propria ordine. Uniformele, regulamentele, disciplina – toate acestea i se potriveau.

Profesorii de strategie au fost primii care au observat potențialul său. Într-un exercițiu simulat, Bao a sacrificat aproape toate trupele sale pentru a atrage inamicul într-o capcană. Dar a ieșit învingător. Profesorii au fost uimiți de felul în care anticipa fiecare mișcare a adversarului.

Bao nu era un elev obișnuit. În timp ce ceilalți colegi râdeau și socializau în pauze, el petrecea ore întregi analizând manuale militare sau studiind istoria războaielor. Nu avea prieteni. Nu avea nevoie de ei.

Într-o noapte, când toți ceilalți dormeau, Bao stătea pe acoperișul căminului, exact ca în satul său. De această dată însă, stelele păreau mai departe. Tot ce putea vedea era cerul portocaliu, luminat de reflectoarele orașului.

„Nu aparținem cerului,” a spus Bao pentru sine.

„Aparținem pământului. Și pământul aparține celor care știu cum să-l cucerească.”

15. Marea Excursie

Sala de ședințe a Comitetului Permanent al Partidului Comunist Chinez era cufundată în liniște. Pereții groși, capitonați cu material antifonic, păreau să absoarbă orice sunet. În centrul sălii, sub lumina rece a unui candelabru minimalist, se afla o masă ovală din lemn de tec.

Cei șapte membri ai Comitetului Permanent stăteau în jurul mesei, cu fețele împietrite, ca niște statui de jad. În capătul mesei, Lin Bao privea în jur cu calm, deși în ochii săi ardea o lumină intensă.

Lin Bao era o prezență magnetică. Deși mic de statură, avea o postură impecabilă, iar vocea sa, liniștită, dar fermă, era capabilă să reducă la tăcere cele mai aprige dezbateri.

Odată, un coleg îl numise „un foc care arde fără să facă zgomot”.

Și exact asta era. Un foc.

„Tovarăși,” începu Bao, ridicându-se încet, „situația noastră este disperată, dar nu fără speranță. În fața noastră nu stă doar o criză națională. Stă o dilemă existențială.”

Se opri, lăsându-și cuvintele să plutească în aer. Ochii celor din jur îl urmăreau atent.

„Am ajuns la punctul în care toate soluțiile convenționale au eșuat. Am încercat să revitalizăm economia. Am investit în inteligența artificială, am creat droizi, am inventat noi industrii.

Dar populația noastră este în declin. Resursele sunt pe terminate. Fără o forță de muncă și fără materii prime, ne vom prăbuși. Este o simplă problemă de matematică.”

Un murmur slab străbătu încăperea, dar Bao își continuă discursul.

„Am fost numit să conduc proiectul NOUMEN în urmă cu mulți ani. La acea vreme, virusul era privit ca o ultimă soluție, o armă de control social. Dar astăzi, vă spun că NOUMEN este cheia supraviețuirii noastre. Am creat o clasă de oameni care sunt mai eficienți decât orice mașinărie, mai obediați decât orice soldat, mai rezistenți decât orice muncitor.”

Un membru al Comitetului, un bărbat îndesat cu o cicatrice adâncă pe obraz, își dresе glasul. „Dar la ce ne folosește că îi avem? Resursele noastre tot limitate rămân!”

Bao zâmbi. Era un zâmbet rece, calculat.

„De aceea vă propun Marea Excursie.”

Liniștea care urma era apăsătoare. Un alt membru al Comitetului, o femeie în vârstă cu părul alb prins în coc, ridică o sprânceană. „Ce înseamnă asta?”

Bao apăsă un buton de pe panoul de control din fața sa. Pereții sălii se luminau, iar un hărțile holografice ale Africii începură să plutească deasupra mesei.

„Africa,” spuse Bao, arătând spre continent. „Un teritoriu vast, plin de resurse. Cu toate acestea, fragil, dezorganizat, sfâșiat de conflicte interne. În ultimul secol, Africa a rămas la fel.

Nu a evoluat în niciun sens. Și asta e exact norocul Chinei. Căci resursele sale au rămas cam aceleași, au fost foarte puțin exploatate, oricum, nu la nivelul la care noi o putem face.

Statele sunt slabe, iar populația, în ciuda potențialului, nu este pregătită să se organizeze împotriva unui adversar real.”

Un alt membru al Comitetului, un bărbat cu ochelari groși, își strânse buzele. „Propui o invazie?”

„Nu o invazie,” răspunse Bao, ridicând o mână. „Ci o colonizare rapidă. Vom mobiliza 100 de milioane de noumeni. În 11 zile, vom transporta această armată de carne și oase pe teritoriul african, folosind flota noastră navală și aeriană. Odată ajunși acolo, vom ocupa regiunile strategice: bazinele de resurse, porturile, zonele fertile. Noumenii nu vor avea nevoie de negocieri. Nu vor avea nevoie de motivații. Vor munci fără oprire, vor construi fără să ceară nimic. Într-un an, vom transforma Africa în fabrica și sursa noastră de hrană.”

Sala izbucni în murmure. Unii dintre membrii Comitetului dădeau din cap, alții păreau șocați.

„Este imposibil” spuse bărbatul cu cicatrice, ridicându-se brusc. „Logistic, politic, moral...”

„Tovarășe Li” îl întrerupse Bao, „moralitatea este un lux pe care China nu și-l mai permite. Dacă vom continua să așteptăm, dacă vom căuta să respectăm regulile internaționale, vom dispărea. Și credeți că lumea va plânge pentru noi? Occidentul ne va arunca la gunoi. Nimeni nu va întinde o mână de ajutor Chinei.”

Femeia cu coc își strânse mâinile. „Și ce crezi că vor face statele africane? Sau Națiunile Unite? Nu vor accepta asta fără luptă.”

Bao își dresе glasul. „Statele africane sunt dezbinatе. Liderii sunt corupți, iar armatele lor sunt slab echipate. În privința Națiunilor Unite... să fim serioși. ONU este o relicvă a secolului XX. Nu vor face nimic mai mult decât să emită declarații de condamnare.”

Un alt membru al Comitetului interveni. „Și dacă occidentalii intervin militar? Dacă America sau Europa decid să ne oprească?”

Bao apăsă din nou butonul panoului. O hartă holografică a lumii apăru, cu rutele comerciale maritime evidențiate.

„America și Europa sunt ocupate. Resursele lor sunt limitate, iar economia lor depinde de noi. Dacă amenințăm rutele comerciale sau dacă

oprim exporturile către ei, vor alege să ne tolereze. Nu vor risca un conflict deschis cu cea mai mare armată din lume.”

Se opri, privind în jur. „Tovarăși, avem o singură șansă. Dacă vom reuși să implementăm Marea Excursie, vom asigura supraviețuirea Chinei pentru următorii o sută de ani. Dacă eșuăm... nu vom mai fi aici să discutăm despre asta.”

Liniștea care urmă era aproape tangibilă. Bao se așează, lăsând greutatea cuvintelor sale să apese asupra celorlalți. După câteva minute, femeia cu coc spuse încet:

„Trebuie să discutăm detaliile logistice. Și să obținem aprobarea Consiliului Central. Dar totul, totul trebuie să rămână ultrasecret. Vă avertizez și pe voi, cei prezenți: dacă acest plan transpiră, veți fi executați în maxim 60 de minute”

Bao zâmbi din nou. Știa că deja câștigase. Planul său devenise inevitabil.

În următoarele ore, Lin Bao și membrii Comitetului Permanent au continuat să discute fiecare detaliu al Marii Excursii.

Bao, cu o răbdare aproape supraomenească, răspundea fiecărei obiecții, fiecare întrebare fiind întâmpinată cu argumente raționale și calcule precise.

„Transportul de 100 de milioane de noumeni în 11 zile?”, întrebă Li, cu cicatricea pâlpâind de scepticism. „Cum va fi posibil logistic?”

Bao apăsă din nou panoul. Pe ecran apărură un model 3D al flotei navale și aeriene a Chinei. „Am investit masiv în infrastructura navală și aeriană în ultimele decenii. Avem la dispoziție 1.200 de nave de transport și 8.000 de aeronave cargo de mare capacitate. Dacă lucrăm la capacitate maximă și folosim porturile noastre ca puncte de plecare simultane, putem transporta întreaga armată de noumeni în două valuri. Primul val va stabili baze temporare, iar al doilea val va începe imediat colonizarea.”

Un alt membru, mai tânăr, interveni: „Și resursele necesare pentru susținerea lor? Vor avea nevoie de hrană, apă, energie...”

„Noumenii sunt mai eficienți decât orice populație obișnuită”, răspunse Bao. „Consumă cu 40% mai puțină hrană și apă decât un om normal. În plus, pot fi hrăniți cu suplimente nutritive sintetizate la bordul navelor. Odată ajunși în Africa, vor începe imediat să folosească terenurile fertile și să exploateze resursele locale.”

Femeia cu coc, care părea până atunci cel mai sceptic membru al Comitetului, își sprijini bărbia în mână. „Și cum intenționezi să justifici acest proiect în fața opiniei publice? Nu poți mobiliza 100 de milioane de noumeni fără să atragi atenția.”

Bao zâmbi, dar de data aceasta zâmbetul său era mai aspru. „Nu trebuie să justificăm nimic. Noumenii nu sunt cetățeni chinezi „normali”. Au fost. Nu mai sunt. Nu au drepturi, nu au voci. Sunt unelte ale statului. Vom prezenta Marea Excursie ca pe un proiect umanitar: un efort de reconstrucție

a Africii, de creare a locurilor de muncă și de dezvoltare economică. Lumea va vedea doar ceea ce vrem noi să vadă.”

„Și dacă vor fi victime?” insistă femeia. „Dacă proiectul eșuează?”

Bao se aplecă în față, privind-o direct în ochi. „Atunci vom pierde totul. Dar dacă rămânem inactivi, oricum vom pierde. Tovarășii, nu mai avem luxul de a alege calea sigură.”

Un alt membru al Comitetului, care până atunci rămăsese tăcut, interveni pentru prima dată. „Și dacă noumenii înșiși vor deveni o problemă? Ce garanție avem că nu se vor întoarce împotriva noastră?”

Bao dădu din cap, pregătit pentru această întrebare. „Virusul NOUMEN este programat să elimine orice impuls de revoltă sau dorință de independență. Sunt incapabili să pună la îndoială ordinele. În plus, fiecare noumen este monitorizat prin implanturi biometrice care pot fi dezactivate de la distanță. Dacă apare o amenințare, putem neutraliza întreaga populație în câteva secunde.”

La finalul întâlnirii, decizia fusese luată. Marea Excursie urma să fie implementată. Lin Bao plecă din sală cu o expresie calmă, dar în mintea lui, gândurile curgeau rapid. Știa că tocmai plasase China pe o cale ireversibilă, una care putea aduce fie renaștere, fie ruină totală.

În biroul său auster, privind pe fereastră spre aglomerația urbană a Beijingului, Bao reflecta asupra următorilor pași. Marea Excursie nu era doar un plan de salvare a Chinei. Era, în mintea lui, o demonstrație finală a puterii

intelectului său, o șansă de a dovedi că putea transforma chiar și cea mai disperată situație într-o victorie.

„Nu aparținem cerului...” șopti el pentru sine, amintindu-și de nopțile din Henan. „Aparținem pământului. Iar pământul aparține celor care știu cum să-l cucerească.”

Începând din acel moment, toate resursele Chinei erau mobilizate pentru Marea Excursie. Noumenii, acești oameni fără suflet, urmau să devină pionii unei strategii care putea reconfigura harta geopolitică a lumii.

Iar Lin Bao, copilul care odinioară privise cerul de pe acoperișul unei colibe din Henan, era acum arhitectul uneia dintre cele mai ambițioase și cinice operațiuni din istoria omenirii.

16. Gustul riscant al iubirii

Ștefan Alexa scria cu mâna nesigură, apăsând cu stiloul foaia caietului său vechi ce îi servea pe post de jurnal și care mai avea cam o treime din file până să se termine.

Afară, luminile holografice ale unui oraș mut se reflectau neonic în geam, iar în cameră plutea o liniște plictisitoare. Gândurile lui se frământau în cercuri largi, ca un vultur care nu găsește loc de aterizare, dar nici nu vede vreo pradă.

„Omenirea a pierdut multe, dar nimic nu doare mai tare decât pierderea iubirii”, notă el, înainte de a se opri pentru câteva secunde, privind în gol.

În tinerețe, iubirea fusese pentru el o busolă. Era acea lumină care îl împingea să vadă sensul în haos, să găsească frumusețea în urâtul cotidian.

Își amintea de mâinile mamei sale care îi mângâiau fruntea febrilă când era copil, de săruturile grăbite de pe un peron de tren, de nopțile târzii în care își împărtășea visele cu soția sa. Ce mai rămăsese din toate acestea în anul 2100?

Acum, iubirea era o relicvă, un mit îngropat sub straturi de tehnologie, utilitarism și pragmatism steril. Într-o lume unde copiii erau creați în incubatoare reglate de algoritmi și unde conexiunile umane se traduceau

prin compatibilități afișate pe ecrane, intimitatea devenise o marfă, un produs de lux pentru cei care își permiteau „experiențe autentice”.

Alexa își amintea ce auzise într-o reclamă. „Timpul pierdut în relații emoționale inutile poate fi optimizat.”

Declarația unui expert în eficiență umană stârnise aplauze pe rețelele de socializare. Ștefan, însă, simțise un gol în stomac, un nod dureros în gât.

„Dragostea nu e despre eficiență”, scrisese el cu furie pe foaie, literele apăsate până la ruperea hârtiei.

Până la începutul secolului XXI, „conexiunile” erau încă imperfecte, dar vii. Acum, fiecare interacțiune era calculată, optimizată, măsurată în funcție de compatibilități neuronale și indicatori psihosociali. Cine mai avea răbdare să descopere imperfecțiunile unui partener, să iubească răni, slăbiciuni sau greșeli?

AI-urile avansate regizau primele întâlniri cu o precizie clinică. Îți ajustau chimia hormonală prin nanoboturi injectate înainte de eveniment. Partenerii nu mai râdeau stângaci la glume nereușite, nu mai simțeau teama dulce a vulnerabilității. Totul era sigur, steril, lipsit de viață.

„Înainte, iubirea era ca o grădină sălbatică”, scrisese Alexa. „Plină de buruieni, dar și de flori neprevăzute. Acum e un laborator, unde totul e sterilizat și programat.”

Alexa își amintea de prima iubire din adolescență. Ea se numea Ana, avea ochi de chihlimbar și un neg mic pe bărbie, pe care încerca mereu să-l ascundă. Îi ținuse mâna pentru prima dată într-un parc de pe malul râului, iar senzația acelei atingeri îl bântuise ani de zile. Era fragilă, era nesigură, dar era reală.

„Unde sunt mâinile care tremurau înainte să atingă o altă mână?” scrisese el. „Unde sunt ochii care priveau cu frică și dorință, fără să știe dacă vor fi primiți sau respinși? Poate că iubirea e în declin pentru că nu mai avem curajul să fim vulnerabili.

Dragostea fără risc e ca un cer fără stele. Altădată, ne urcam pe un pod al emoțiilor, știind că s-ar putea prăbuși. Și totuși mergeam înainte.

Acum, nimeni nu mai riscă dulcea durere a iubirii.

Ce rămâne din noi fără iubire?”, se întreabă Alexa cu un oftat. „Suntem doar mașinării care consumă, muncesc și mor.”

Privind pe geam, își aminti de fiul său, care îi spusese odată: „Tată, de ce să iubesc, dacă pot alege să nu sufăr?”

Ștefan nu avusese un răspuns atunci. Dar acum știa ce ar fi trebuit să spună.

„Pentru că suferința e prețul frumuseții iubirii. Și fără iubire, viața e doar o succesiune de momente goale.

Daca renunțăm la iubire, renunțăm la noi. Și, deși suntem capabili să creăm lumi întregi cu mințile noastre, niciuna dintre ele nu va avea sens fără acea mică, nebună, imperfectă scânteie pe care o numim dragoste”.

Ștefan puse stiloul jos. Simți dintr-o dată ceva straniu: că nu mai avea mult timp. Dar asta nu-l deranja. Fiindcă tot el simțea că va fi bine.

17. Patria intermediară

Conceptul Planiga nu a fost doar o idee ingenioasă născută dintr-o necesitate politică. A fost rezultatul unui proces colectiv de introspecție, o decizie asumată în urma a zeci de ani de analize, dezbateri și planificări.

În anii 2060, Consiliul Global al Evreilor a convocat un summit istoric la Ierusalim, unde lideri religioși, oameni de știință, filosofi și economiști evrei au discutat soarta poporului lor.

Timp de două săptămâni, discuțiile au oscilat între speranță și disperare.

Israelul, deși încă stabil, devenise un câmp de bătălie politică și economică, strivit între presiunile din Orientul Mijlociu și nevoia de expansiune. Evreii din diaspora, deși de succes, simțeau tot mai mult pericolul izolării în statele gazdă, unde curentele populiste și xenofobe renășteau la cote și mai acute.

Concluzia a fost limpede: pentru a supraviețui, evreii aveau nevoie de ceva mai mult decât un stat-națiune.

Aveau nevoie de o soluție care să le ofere independență absolută. Inteligenți și vicleni, ca întotdeauna, au găsit-o – țara lor va fi apa oceanelor – vaste, libere și lipsite de granițe.

După secole de persecuție și conflicte, elita evreiască decise că unica soluție pentru păstrarea identității și siguranței națiunii este desprinderea totală de Pământ.

Patria lor urma să fie o insulă artificială – o capodoperă tehnologică cum nimeni nu își putea imagina și doar ei, evreii, puteau să o construiască: banii erau la ei, patentele și accesul la tehnologii de ultimă generație, idem, iar la capitolul ambiției de a supraviețui nu îi bătuse nimeni în ultimele milenii.

Planiga era o structură uimitor de complexă întinsă pe o suprafață de 300 de kilometri pătrați, puțin mai mare decât jumătate din suprafața Chicago-ului, să zicem, și care putea să acomodeze în întregime viețile celor peste 11 milioane de evrei.

E drept, deși Planiga a fost construită și activată în 2063, până în 2090, se mutaseră pe insula plutitoare doar 70 la sută din evreii aflați pe suprafața solidă a Terrei, dar lucrurile se îmbunătățeau de la o lună la alta. Fiindcă lucrurile deveniseră aproape de nesuportat pe Pământ.

Și ce construcție fascinantă era Planiga!

La baza sa se afla un schelet titanice din materiale compozite ușoare, dar incredibil de rezistente, construite în principal din grafen și aliaje metalice obținute prin procese de imprimare moleculară.

Acest nivel, invizibil ochiului liber, era un adevărat oraș subacvatic unde erau amplasate sistemele critice precum generatoarele oceanotermice care exploatau diferențele de temperatură dintre straturile superioare și cele inferioare ale apei pentru a produce energie. Planiga era complet autonomă din punct de vedere energetic.

Tot sub apă, se găseau fermele marine care aveau rezervoare uriașe cultivate cu alge modificate genetic, policalificate, care furnizau hrană, combustibil biologic și chiar oxigen suplimentar.

Scufundat era și primul nivel de apărare, cu o flotă de 1000 de drone subacvatice pregătite să neutralizeze orice amenințare.

Era puțin probabil însă ca cineva să poată ataca așa, pur și simplu, Planiga.

Și știți de ce? Fiindcă nimeni, în afară de câțiva evrei ce gestionau financiar și logistic proiectul, efectiv nimeni nu își putea da seama cu adevărat unde se afla Planiga pe harta oceanelor.

Niciun ochi uman nu putea confirma poziția exactă a acestei insule artificiale, iar tehnologiile de supraveghere globală – sateliți, drone, sonare – erau complet inutile în fața celui mai mare truc al elitei globale: un sistem de holograme cuantice stealth care făcea Planiga să dispară literalmente din lume.

Hologramele cuantice de pe Planiga reprezentau o tehnologie de generație următoare, imposibil de reprodus de restul lumii.

În loc să proiecteze imagini vizibile cu ochiul liber, sistemul manipula structura fundamentală a particulelor de lumină – fotonii – pentru a crea o realitate iluzorie din punct de vedere fizic și optic.

Spre deosebire de hologramele clasice, care funcționau pe principiul interferenței undelor de lumină, cele cuantice foloseau un fenomen numit entanglement fonic.

Fotonii emanați de emițătoarele holografice din Planiga erau „înnodați” cu particule aflate la distanțe extrem de mari. Prin manipularea simultană a acestor particule entangled, sistemul putea genera imagini holografice cu o acuratețe de 1:1 în raport cu realitatea, dar și să redirecționeze undele radar, infraroșii sau ultrasonice.

Planiga era acoperită de un dom invizibil format din mii de emițătoare fonice integrate în structura insulei și a oceanului din jurul său. Acest dom putea deveni o reflexie iluzorie a mediului înconjurător: hologramele cuantice proiectau o suprafață de apă „goală” în locul insulei.

Fiecare val, fiecare reflexie a soarelui, fiecare mișcare de nori era simulată perfect, astfel încât sateliții sau dronele să nu detecteze nimic neobișnuit.

Orice undă radar sau sonară care încerca să pătrundă în zona Planiga era „înghițită” de emițătoarele fonice, care retransmiteau înapoi un semnal complet benign, ca și cum ar fi lovit doar apă de ocean.

Iar dacă o navă sau un avion reușea să ajungă suficient de aproape, sistemul putea proiecta holograme specifice care să inducă o stare de confuzie. Un căpitan de vas putea vedea, de exemplu, o furtună periculoasă care îi forța nava să se retragă.

Manipularea percepțiilor era ajustată în timp real, bazându-se pe algoritmi de recunoaștere a comportamentului uman.

Planiga nu se baza pe un secret absolut, ci pe un concept mai profund: incertitudinea perpetuă.

Proiectul în sine era o demonstrație a modului în care tehnologia putea submina însăși definiția realității. Într-o lume în care adevărul devenea maleabil, insula simboliza nu doar puterea tehnologică a umanității, ci și fragilitatea percepțiilor noastre. Planiga nu trebuia să fie reală pentru a fi invincibilă – tot ce conta era ca nimeni să nu știe sigur.

Nivelul intermediar se numea Davidon și era centrul vieții pe Planiga, o metropolă miniaturală cu o populație de aproximativ 7.000.000 de locuitori.

Clădirile din Davidon fuseseră inspirate de forme organice, fiecare dintre ele fiind acoperită de o carapace de panouri solare transparente.

Locuințele erau complet personalizabile, fiecare familie având posibilitatea de a-și crea propriul spațiu în funcție de tradițiile ei culturale și religioase.

Piața Centrală era un spațiu deschis, unde locuitorii se adunau pentru evenimente comunitare. Tot aici se afla Holograma Moștenirii – un monument viu care proiecta, în timp real, fragmente din istoria evreilor.

„Grădinile Cerului” era nivelul superior al Planiga, un paradis ecologic impresionant. Sub cupole transparente care reglau microclimatul se aflau păduri, râuri artificiale și grădini de meditație.

Aceste spații nu erau doar pentru relaxare; ele erau și un simbol al reconectării cu natura, un contrast direct cu distrugerile ecologice ale Pământului.

Deși părea suficientă și definitivă, Planiga nu era însă ultima patrie a evreilor, Poporul Ales. Cineva avea planuri mult mai... înalte.

18.Dumnezoaica

Bina Blackwood sărbătorise recent al 77-lea an de viață pe Planiga într-o piscină suspendată la 300 de metri deasupra oceanului, sorbind șampanie din pahare de cristal cuantic care-și schimbau culoarea în funcție de gândurile ei. La acea înălțime, privind spre orizontul unde cerul se întâlnea cu marea, părea mai degrabă o zeiță antică decât ceea ce era în realitate - cel mai periculos vizionar al secolului.

Părul său, încă negru ca obsidianul fără ajutorul vreunei tehnologii, era întotdeauna strâns într-un coc perfect, geometric, care sublinia trăsăturile sale slave - pomeții înalți, ochi de un albastru atât de deschis încât păreau aproape transparente. Purta exclusiv rochii create din materiale imposibile - țesături care sfidau fizica, texturi care păreau să pulseze cu propria lor viață.

"BINA", șoptea ea adesea în aerul gol, și sistemul de inteligență artificială care-i purta numele răspundea instantaneu, nu prin cuvinte, ci prin subtile modificări ale realității înconjurătoare - o schimbare în temperatura aerului, o modulație în intensitatea luminii, un tremur aproape imperceptibil în țesătura spațiu-timpului.

În sala de consiliu din Planiga, unde cei mai puternici oameni ai evreimii se adunau să-și împartă hălci din puterea globală, Bina era întotdeauna așezată într-un fotoliu levitant care părea să absoarbă lumina.

Nu vorbea niciodată prima și rareori ridica vocea, dar când o făcea, cuvintele ei aveau greutatea unor legi fizice nou descoperite.

„Puterea”, spunea ea uneori în ședințele private cu liderii corporațiilor globale, "nu constă în a controla prezentul, ci în a modela subtil traiectoria viitorului."

Era o lecție pe care o învățase în deceniile petrecute construind Planiga - nu ca un refugiu pentru evrei, cum credeau toți, ci ca un laborator pentru următoarea etapă a evoluției umane.

În laboratorul său privat, ascuns în inima insulei plutitoare, Bina petrecea ore întregi studiind holograme care reprezentau nu statistici financiare sau planuri arhitecturale, ci pattern-uri emergente în conștiința colectivă a speciei umane.

Pentru ea, zecile de miliarde investite în tehnologie și control social erau doar unelte într-un experiment mult mai vast - transformarea fundamentală a naturii umane. O obseda asta.

Avea o colecție impresionantă de artă clasică în apartamentul său din vârful celui mai înalt turn de pe Planiga - Rembrandt lângă Da Vinci, Picasso lângă Van Gogh. Dar ceea ce vizitatorii săi nu realizau era că fiecare tablou conținea nanotehnologie programată să influențeze subtil activitatea cerebrală a privitorilor, pregătindu-i încet pentru ceea ce avea să vină.

„Suntem ca fluturii”, îi plăcea să spună în rarele momente când permitea unei urme de sentiment să-i coloreze vocea perfect modulată. "Încă

în crisalidă, visând că suntem omizi, incapabili să înțelegem aripile care ne cresc deja."

La 77 de ani, Bina Blackwood arăta ca la 40, dar această aparentă tinerețe nu era rezultatul intervențiilor genetice comune printre elite. Era consecința unei înțelegeri mai profunde a naturii realității - o înțelegere că timpul, spațiul și conștiința erau mai fluide decât credea majoritatea oamenilor.

În nopțile când luna plină se reflecta în oceanul de sub Planiga, Bina își permitea să renunțe pentru câteva momente la masca perfecțiunii sale calculate. Stând singură în piscina sa suspendată, lăsa apa să-i șoptească secretele transformării care urma să vină. Nu era vorba doar despre putere sau control - era vorba despre orchestrarea celui mai ambițios salt evolutiv din istoria speciei. Cine avea să îl facă?

Avea o dungă mică, perfect circulară, la baza gâtului - singurul semn vizibil al zecilor de augmentări și modificări care-i permiteau să funcționeze la un nivel aproape post-uman. Dar adevărata sa putere nu stătea în tehnologie, ci în capacitatea de a vedea linii și modele acolo unde alții vedeau doar haos.

În prezența ei, realitatea părea să se curbeze ușor, ca și cum însăși țesătura existenței recunoștea în ea un arhitect al transformării. Nu era doar putere - era o formă de grație, o înțelegere profundă că evoluția însăși putea fi ghidată cu suficientă răbdare și viziune.

„Suntem ultimii oameni", șoptea ea uneori către BINA, în conversațiile lor infinite despre natura conștiinței și viitorul speciei. „Și primii care vor vedea ce urmează să devenim".

Bina Blackwood - femeia care construisese un paradis plutitor nu ca monument al puterii, ci ca incubator al transcendenței, arhitectul secret al unei transformări care depășea puterea de înțelegere a celor pe care părea să-i servească. La 77 de ani, privind de la înălțimea insulei Planiga spre orizontul unde cerul se întâlnea cu marea, zâmbea știind că cel mai mare experiment din istoria umană era deja în plină desfășurare, subtil și ireversibil ca însăși evoluția.

19. Hranimaia Bogom rodnaia zemlia!

Notă: "Patrie, apărată de Dumnezeu!" este un vers important din imnul de stat al Rusiei.

Evident, nici Rusia nu mai era în 2100 colosul pe care lumea îl cunoștea la început de secol. După colapsul statal din 2080, harta fostei Federații Ruse era o monstruozitate fracturată, un amalgam de regiuni independente, fiecare cu propriile reguli, interese și forme de supraviețuire.

Țara nu mai avea un scop unitar; în schimb, devenise un experiment haotic al supraviețuirii prin orice mijloace.

Proiecțiile holografice oficiale ale Rusiei arătau o realitate sumbră. Teritoriile se împărțeau în trei mari zone.

Prima se numea Imperiul Ortodox și se întindea de la Sankt Petersburg până la Urali. Acest teritoriu era controlat de o Biserică Ortodoxă devenită stat în sine. Preoții nu mai erau doar slujitori ai credinței, ci comandanți militari și intermediari economici.

Sub pretextul unei „Reabilitări Spirituale”, Biserica Ortodoxă Rusă devenise cel mai mare furnizor de sclavi pentru China, trimițând mii de tineri și adulți sănătoși în programul de „convertire” Noumen. „Convertire” însemna transformare totală – o cale lipsită de întoarcere pentru cei care intrau în laboratoarele chineze.

De fapt, chinezii testau tot ce aveau ei chef pe ruși ca să optimizeze proiectul Noumen.

A doua zonă de interes erau Statele Oligarhice din Est: Siberia, Yakuția și Caucazul erau acum state private conduse de oligarhi minieri. Acolo, pământurile bogate în resurse naturale erau exploatare fără milă.

Economia acestor regiuni era concentrată exclusiv pe extragerea și exportul de materii prime – petrol, gaze naturale, uraniu și minerale rare. În orașele subterane construite pentru muncitorii forțați, sclavia era norma, iar moartea prin epuizare era considerată o „optimizare economică”.

Moscova și regiunile centrale supraviețuiau sub controlul unui regim tehnocrat, unde un supercomputer avansat, numit „Ivan IV”, dicta toate deciziile politice și economice.

Sub supravegherea strictă a rețelelor de inteligență artificială, Moscova devenise un oraș steril, lipsit de viață umană autentică. Cetățenii existau doar ca unități productive, fiecare evaluat în funcție de contribuția sa la supraviețuirea regiunii.

Dintre toate aceste zone, cel mai activ era Imperiul Ortodox.

Biserica Ortodoxă Rusă, cândva o instituție religioasă, se transformase complet. Sub conducerea Patriarhului Ivan Romanov – un fost general convertit la viața monahală – Biserica devenise un cult militar, cu armate de călugări războinici care predica salvarea sufletelor, dar practica traficul de carne vie.

Sub masca „mântuirii”, mii de tineri erau capturați din sate și orașe, trimiși la „reabilitare” și apoi vânduți Chinei pentru experimentele Noumen.

Această practică era justificată public printr-o ideologie bizară.

„Rusia trebuie să sacrifice o parte din corpul său pentru a salva sufletul lumii”, proclama Patriarhul. Această „doctrină a sacrificiului” era promovată prin liturghii holografice care ajungeau în fiecare colț al Imperiului Ortodox.

Preoții foloseau tehnologii avansate pentru a proiecta imagini ale unui paradis virtual, fără musulmani și fără homosexuali, fără familii multiple și mâncare artificială, promițând salvarea spirituală în schimbul obedienței totale.

Orașele controlate de Biserică arătau ca niște fortărețe medievale reimaginate în stil futurist: catedrale uriașe din oțel și sticlă dominau peisajul, înconjurată de tabere de muncă unde sclavii erau obligați să lucreze până la epuizare.

În unele zone, drone armate patrulau grupat în formă de cruce alături de grupuri de călugări înarmați, supraveghind procesiuni religioase obligatorii.

În est, oligarhii minieri transformaseră și ei Siberia într-un adevărat infern industrial. Orașele subterane construite pentru muncitorii forțați erau

iluminate slab, iar aerul era contaminat de gazele toxice emanate din minele aflate în continuă expansiune.

Sclavii capturați din regiunile controlate de Biserică erau folosiți pentru cele mai periculoase sarcini, iar durata lor medie de viață era de doar cinci ani.

Oligarhii, în schimb, trăiau în orașe plutitoare construite deasupra terenurilor contaminate. Aceste structuri masive, alimentate de centrale nucleare private, erau simboluri ale luxului extrem. „Aurul Siberiei aparține celor puternici” era mottoul neoficial al acestei regiuni.

În Yakuția, oligarhii experimentau tehnologii biologice pentru a crea o forță de muncă mai eficientă. În laboratoarele lor, modificări genetice ilegale erau aplicate muncitorilor forțați pentru a-i face mai rezistenți la temperaturile extreme și la toxine. Acești „hibrizi biologici” erau apoi folosiți pentru a exploata zăcămintele de metale rare necesare economiei globale.

Moscova era o altă lume. Sub controlul supercomputerului „Ivan IV”, fiecare aspect al vieții era calculat și optimizat. Fiecare cetățean primea o „cotă de existență” – o măsură a utilității sale economice. Cei care nu își îndeplineau cota erau considerați „non-entități” și trimiși în Siberia sau predați Bisericii pentru „reabilitare”.

Orașul era o combinație de tehnologie futuristă și opresiune totală. Clădirile înalte, construite din nanomateriale autoreparabile, găzduiau cetățeni conectați constant la rețele neuronale care monitorizau gândurile și emoțiile.

Orice deviere de la „standardele de gândire” era corectată instantaneu prin impulsuri electrice trimise direct în cortex.

Străzile Moscovei erau goale, populate doar de drone de supraveghere și vehicule autonome. Cetățenii nu interacționau fizic; toate relațiile erau mediate prin intermediul rețelelor virtuale. Emoțiile puternice erau considerate o amenințare la adresa stabilității sociale și erau suprimate farmacologic.

Toate cele trei regiuni ale fostei Federații Ruse aveau un element comun: dependența economică de China. Exportul de sclavi către laboratoarele Noumen devenise principala sursă de venit pentru Biserică, iar resursele naturale extrase de oligarhi erau transportate direct către fabricile chinezești.

Moscova, în schimb, colabora cu China pentru a dezvolta sisteme de supraveghere mai eficiente și arme biologice avansate.

Dar relația cu China era una de subordonare. Liderii ruși știau că dependența de Beijing însemna pierderea suveranității, dar nu aveau alternative. Singura încercare de independență venea din partea Bisericii Ortodoxe, care dezvolta în secret arme biologice ce vizau ADN-ul specific al populației chineze.

Patriarhul Romanov plănuia o „judecată finală” care să elimine influența chineză, dar pentru moment păstra aparențele colaborării.

În 2100, Rusia nu mai era un imperiu, ci un avertisment – o demonstrație brutală a ceea ce se întâmplă când o țară își pierde complet direcția și se prăbușește sub greutatea corupției, a lăcomiei și a ideologiilor toxice.

Oamenii trăiau în frică constantă, fie de dronele Bisericii, fie de oligarhii din Siberia, fie de algoritmi fără milă ai Moscovei.

Fiecare regiune părea să funcționeze într-un vid moral, justificând atrocitățile comise în numele supraviețuirii.

Rusia din 2100 nu mai avea vise de expansiune sau dominare globală. Tot ce rămăsese era o luptă disperată pentru a-și vinde bucăți din suflet, pământ și oameni, în încercarea de a evita un colaps total.

20.Orchestra inumană a dirijorului Lin Bao

În lumina palidă a unui soare ce părea filtrat printr-o perdea de smog industrial, Lin Bao stătea de veghe în sala de comandă a centrului logistic din Nanjing.

Pereții holografici proiectau date și grafice care pulsau cu o precizie hipnotică. Fiecare pixel al ecranelor descria un viitor calculat în milisecunde, un viitor în care 100 de milioane de Noumeni urmau să fie transportați pe celălalt mal al oceanului.

Nu era doar un plan, era o declarație de superioritate asupra haosului uman.

Primul pas al lui Lin Bao fusese reconversia unei flote de nave de leviatane, cum numai China avea, suficient de mari și de robuste pentru a transporta, în doar 11 zile, întreaga populație proiectată de Noumeni.

Aceste nave, denumite simbolic *Dragonii Negri*, erau un amestec de tehnologie navală, aeriană și subacvatică.

Fiecare „dragon” putea transporta până la 250.000 de Noumeni, fiind echipat cu camere criogenice adaptive care mențineau Noumenii într-o stare metabolică minimă pe durata călătoriei.

Designul navelor era rezultatul a zeci de ani de cercetare. Corpul lor era acoperit cu panouri solare și termice care generau energie suficientă pentru propulsia lor hipersonică.

Sub apă, *Dragonii Negri* puteau deveni invizibili pentru sateliți prin utilizarea unei tehnologii avansate. Fiecare navă era în esență autonomă, dotată cu inteligență artificială capabilă să repare avarii, să gestioneze încărcătura și să comunice cu celelalte nave fără intervenție umană.

Noumenii, oameni transformați în instrumente, erau pregătiți pentru transport printr-un sistem logistic impecabil.

Lin Bao ordonase instalarea unor huburi de transfer în cele mai populate zone ale Chinei. Acolo, Noumenii erau pregătiți printr-un proces automatizat. În aceste huburi, trupurile lor erau dezinfectate, implanturile ajustate, iar funcțiile lor vitale optimizate pentru a consuma minimum de resurse.

Pentru fiecare Noumen, era generat un cod genetic unic care îi determina locul în navă și funcția post-invadare.

Lin Bao știa că fiecare individ conta, nu ca om, ci ca o piesă într-un puzzle logistic uriaș. Sistemele de IA monitorizau starea fiecărui Noumen și semnalizau orice anomalie, iar cei considerați ineficienți erau eliminați înainte de îmbarcare.

În Nanjing, pe marginea unei platforme gigantice unde Noumenii așteptau în rânduri perfect aliniate, Lin Bao își privea creația cu o satisfacție rece. Milioane de ochi lipsiți de emoție priveau înainte, obedienți, fără să clipească, fiecare dintre ei o verigă într-un lanț perfect. Pentru Bao, aceasta era definiția ordinii supreme.

Transportul a 100 de milioane de Noumeni era o sarcină imposibilă pentru oricine altcineva.

Oceanul nu era doar un obstacol fizic, ci și unul politic. Rutele de transport trebuiau să evite supravegherea sateliților internaționali, iar Lin Bao utilizase resurse masive pentru a crea o rețea de coridoare invizibile.

Acestea erau coordonate de o Inteligență Artificială centrală, supranumită *Qi Long* („Dragonul Ascuns”), capabilă să analizeze miliarde de date meteorologice, geopolitice și militare pentru a asigura trecerea în siguranță a flotei.

Flota trebuia să navigheze la adâncimi variabile, utilizând curenții oceanici pentru a economisi energie. În timpul călătoriei, *Qi Long* proiecta scuturi cuantice care camuflau navele sub iluzia unor valuri obișnuite.

Mai mult, întreaga flotă era echipată cu emițătoare care manipulau semnalele radar, făcând navele să dispară complet de pe hărțile digitale.

Una dintre cele mai mari provocări fusese asigurarea proviziilor necesare pentru Noumeni pe durata transportului.

Deși aceștia aveau nevoie de minimum de hrană și oxigen, chinezii, poate cel mai experimentat popor în probleme de logistică, au creat un sistem revoluționar de „bio-reciclare”.

Fiecare navă era echipată cu un ecosistem închis care convertise deșeurile organice în nutrienți lichizi. Plante modificate genetic, amplasate în compartimente speciale, produceau oxigen suplimentar și eliminau dioxidul de carbon din atmosferă.

„Nu doar că-i transportăm,” spusese Lin Bao într-o ședință cu oficialii Partidului, „îi transformăm în parte din sistemul nostru. Noumenii nu consumă, ei susțin ordinea.”

Pentru a asigura secretul misiunii, toate operațiunile au fost coordonate printr-un sistem de comunicare cuantico-encriptată.

Nicio informație nu putea fi interceptată, iar fiecare decizie era luată de AI. Lin Bao își redusese echipa umană la un număr minim, preferând precizia rece a mașinilor în fața incertitudinii umane.

Cei câțiva oameni implicați erau monitorizați continuu, iar orice indiciu de nesupunere era tratat fără milă.

În același timp, pentru a distrage atenția globală, Lin Bao ordonase lansarea unei serii de atacuri cibernetice asupra infrastructurii financiare a Statelor Unite și Europei.

În timp ce lumea se concentra pe colapsul digital al burselor internaționale, „Marea Excursie” se desfășura fără opoziție.

În noaptea plecării, portul Ningbo era luminat de o rețea de drone care coordonau încărcarea Noumenilor în nave. Sub supravegherea *Qi Long*, fiecare navă era umplută într-un ritm calculat până la secundă. Tăcerea era totală – nicio voce umană, nicio mașinărie care să scârțâie, doar un zumzet constant al sistemelor automate.

Lin Bao, îmbrăcat într-o uniformă simplă, privi operațiunea de pe un pod suspendat. Era simbolul desăvârșirii sale.

Acești Noumeni, creațiile sale și instrumentele destinului Chinei, urmau să devină începutul unei noi ere. În mintea lui, misiunea nu era doar salvarea Chinei, ci restructurarea însăși a umanității.

„Nu există loc pentru greșeli,” șopti Bao pentru sine, privind către stelele palide de deasupra portului. „Dacă vor rezista, dacă vor supraviețui, atunci vor înțelege că acesta este viitorul. Nu din război, ci din ordine supremă vine salvarea.”

Când prima navă își ridică corpul gigantic deasupra valurilor, Lin Bao simți o răceală familiară în piept. Nu era teamă sau regret, ci greutatea momentului.

În acea clipă, Lumea își schimba direcția, iar el, Lin Bao, era arhitectul acestei schimbări.

Privind flota care începea să dispară sub ocean, Bao nu putu să nu-și amintească de cuvintele profesorului său, rostite cu mulți ani în urmă într-o noapte similară privind o cometă:

„Un dragon nu aduce numai foc, Lin. El aduce foc care desenează umbre. Iar umbrele pot schimba totul.”

Marea Excursie începea în cărca Dragonilor Negri, dar umbrele nu contau pe ape.

Umbrele aveau putere doar pe pământ și în sufletele oamenilor. A celor ce mai aveau suflete.

21.Catedrale de Metal rîd în soare argintii

Pe un cer roșu sîngeriu, prima navă leviatană se iți parcă din înaltul atmosferei, o uriașă structură plutitoare, ca o balenă dintr-un viitor imposibil, înconjurată de o flotă de drone care dansau ca niște fluturi mecanici.

Operațiunea „Marea Excursie” a Chinei era o mișcare care avea să rescrie istoria – o invazie demografică fără precedent.

Primul val a fost cel al Noumenilor-constructori, circa 20 de milioane de chinezi droidificați să funcționeze ca o coloană vertebrală a colonizării.

Pe măsură ce navele leviatane se deschideau, milioane de siluete argintii coborau pe rampă, fiecare Noumen programat să construiască o secțiune din infrastructura orașelor care urmau să se ridice pe pământul african.

Dakar fusese ales ca primul punct strategic al invaziei.

Capitala Senegalului, cu porturile sale aglomerate și infrastructura deja slăbită, devenise vulnerabilă după ani de instabilitate economică și politică.

În mai puțin de trei ore de la sosirea primelor nave, Noumenii au preluat controlul complet.

În timp ce localnicii priveau neputincioși, noumenii au desfășurat module compacte, asemănătoare unor cuburi gigantice, fiecare conținând mii de piese care se asamblau singure.

Era o tehnologie bazată pe un sistem de robotică modulară, unde fiecare piesă se adapta perfect, ghidată de algoritmi autonomi.

În primele șase ore, platformele de debarcare s-au transformat în fabrici autonome. Fiecare Noumen lucra într-o armonie perfectă, fără pauze, fără erori. Pe măsură ce soarele apunea, primii zgârie-nori din metal reflexiv se ridicau, strălucind sub luminile roșii ale apusului.

„Catedralele de Metal” – așa au fost numite de un jurnalist local care reușise să transmită imagini pe o platformă internațională înainte ca toate comunicațiile să fie întrerupte de atacurile cibernetice chineze.

China nu planificase doar o simplă migrare. Operațiunea presupunea construirea simultană a peste 200 de orașe autonome în întreaga Africă de Vest, fiecare capabil să adăpostească milioane de oameni.

Orașele erau proiectate să fie complet autosuficiente – energia provenea din panouri solare integrate și generatoare oceanotermice, apa era extrasă și purificată local, iar hrana era produsă în ferme verticale ce creșteau plante modificate genetic.

Fiecare oraș era o unitate funcțională închisă, conectată prin rețele subterane de transport și comunicații. Noumenii ridicau structuri la o viteză care sfida orice logică umană. În doar 24 de ore, fiecare oraș era operațional – de la adăposturi temporare până la sisteme de canalizare, spitale și rețele de alimentare.

După ce noumenii-constructori pregătiseră terenul, primul val de 10 milioane de noumeni-muncitori ajunse în dimineața celei de-a doua zile.

Fiecare om avea un cod de identificare biometric, iar întreg procesul de integrare era gestionat de inteligențe artificiale. Nu exista haos, nu exista panică. Fiecare migrant era repartizat într-o locuință temporară, iar în mai puțin de două ore, li se asignau locuri de muncă sau roluri în comunitate.

Lin Bao urmărea totul de pe puntea principală a unei nave leviatane. De acolo, Africa părea un mozaic de lumină – orașele chinezești erau puncte strălucitoare care se extindeau ca o rețea vie pe continent. Era aproape poetic, gândea el. Un nou început pentru o națiune care nu mai avea spațiu acasă.

În timp ce Noumenii construiau orașele, dronele „Colibri” cartografiau fiecare metru pătrat al terenului. Aceste drone erau dotate cu senzori avansați capabili să analizeze solul, resursele naturale și condițiile climatice. În doar 48 de ore, întregul teren al regiunii de coastă fusese împărțit în sectoare economice.

Într-o zonă din sudul Mauritaniei, dronele detectaseră o concentrație masivă de minerale rare.

În mai puțin de 12 ore, Noumenii ridicaseră deja o uzină de extracție. Era o metodă brutală, dar eficientă. Localnicii din zonă, lipsiți de mijloace de apărare, fugeau spre interiorul continentului, lăsând pământul în mâinile coloniștilor.

În contrast cu precizia și eficiența noumenilor, populația africană privea neputincioasă.

Mâinile goale nu puteau lupta cu Marea Chină. În orașele deja ocupate, oamenii deveniseră cetățeni de clasa a doua.

Fiecare localnic trebuia să obțină un „pașaport de muncă” emis de administrația chineză pentru a accesa resursele de bază. Cei care refuzau să coopereze erau mutați în tabere de relocare.

La periferia orașului Dakar, o familie de pescari privea cum casa lor era demolată de un Noumen. Un copil încercă să strige, dar mama lui îl ținu strâns de mână, încercând să-l protejeze de privirea rece a omului droidificat. În tăcerea apăsătoare, doar sunetul mecanic al utilajelor se auzea.

Lin Bao știa că fiecare detaliu era crucial.

Operațiunea nu era doar despre ocuparea fizică a terenului, ci și despre crearea unei rețele care să facă invazia ireversibilă. El ordonase implementarea unui sistem de supraveghere totală – camere, drone și senzori biometrici care monitorizau fiecare mișcare.

Pe o consolă din fața lui, Lin Bao urmărea statistici în timp real: numărul de locuințe construite, cantitatea de resurse procesate, progresul fiecărui oraș. Totul era perfect, dar în colțul minții sale rămânea o umbră de îndoială. Era imposibil să controlezi un continent întreg fără să provoci o reacție.

Până în ziua a treia, 30 de milioane de migranți erau deja instalați. Orașele se extindeau cu o viteză amețitoare, iar resursele locale erau acaparate metodic. În timp ce restul lumii privea paralizată de șoc, pe continentul african începea să mocnească o scânteie de revoltă.

Într-un sat din interiorul Senegalului, un bătrân Maasai spuse simplu: „Pământul nostru nu le aparține. Noi nu avem arme, dar avem răbdare”.

Pe măsură ce noaptea cobora peste coastele Africii, noumenii continuau să lucreze. Dincolo de luminile strălucitoare ale orașelor noi, întunericul părea să ascundă ceva mai mare decât simpla tăcere a localnicilor.

Lin Bao privea de pe puntea navei sale, simțind pentru prima dată greutatea incertitudinii.

22. Tigrii fără dinți

A fost așa cum a prevăzut Lin Bao: marile puteri ale lumii au fost luate pe nepregătite. Toți liderii lumii erau în stare de șoc.

Nu le venea să creadă că așa ceva e posibil, ca așa ceva chiar se întâmplă.

Dar cam atât.

În Washington, holograma președintelui UCC (United Continental Corporation) apărea constant pe ecrane, promițând papagalicește sancțiuni severe împotriva Chinei. Erau doar vorbe goale.

UCC, transformată dintr-o democrație în cel mai mare conglomerat corporativ din lume, era mult prea preocupată de menținerea ordinii interne pentru a răspunde cu adevărat la gestul Chinei.

La ședința de urgență a Consiliului Executiv, rapoartele prezentau o imagine sumbră: tulburările interne provocate de criza resurselor continuau să escaladeze, iar milioane de cetățeni americani protestau pentru lipsa de apă potabilă și de alimente.

„Ce vrea China? Resurse!”, spuse sec directorul economic al UCC. „Exact ceea ce ne lipsește și nouă. Și mai grav, ei nu cer voie. Ei iau.”

Dar Consiliul știa că o confruntare deschisă cu China ar fi fost dezastruoasă.

Flota aeriană americană era inferioară tehnologic, iar forțele armate, reduse la un minim eficient pentru a servi interesele corporative, nu aveau nici capacitatea, nici motivația să intervină. În culise, pe repede înainte, CEO-ul UCC aprobase negocieri secrete cu Beijing, încercând să obțină acces limitat la resursele africane în schimbul tăcerii publice.

Pe străzile din New York, protestele izbucniseră instantaneu când știrile despre invazie ajunseseră în public.

Imaginile cu noumenii construind orașe perfecte în doar câteva zile stârneau invidie și furie.

„De ce ei pot, iar noi nu? Pentru că suntem slabi, râd toți de noi” era întrebarea care domina talk-show-urile de seară.

Dar, în spatele acestor discuții, adevărul era rece: America nu mai avea nicio putere reală de a dicta cursul istoriei.

Europa, cândva mândră de valorile sale democratice și umanitare, era acum o umbră a ceea ce fusese. Divizată între Califatul Occidental și statele ultranaționaliste ale Estului, continentul nu era pregătit să răspundă nici măcar la propriile crize. Știrile despre invazia chineză în Africa au fost primite cu o combinație de șoc și indiferență cinică.

În Franța, controlată acum de Consiliul Califatului, imamii au considerat invazia un „test al credinței musulmane.” China era o țară fără de Dumnezeu, iar noumenii lor reci și lipsiți de suflet erau văzuți ca agenți ai necredinței.

Dar adevărul era ăsta: Califatul era prea slab pentru a acționa.

Resursele militare erau dedicate reprimării revoltelor interne din Marseille și Lyon, unde populațiile creștine marginalizate refuzau să accepte statutul de cetățeni de rang inferior.

În Germania, liderii naționaliști condamnau invazia printr-o retorică aprinsă, dar lipsită de substanță.

„Europa a fost trădată de propria sa slăbiciune,” declara liderul unui partid extremist din Berlin. „China fură ceea ce ne aparține.”

Guvernele nu aveau mijloacele să intervină. Economia europeană era pe marginea colapsului, iar armatele lor erau fragmentate, incapabile să organizeze vreo ripostă.

În timpul unei întâlniri secrete la Bruxelles, liderii UE, rămași o umbră a influenței lor de altădată, ajunseseră la concluzia amară că intervenția în Africa era imposibilă. „Să sperăm că noumenii lor vor sfârși prin a se întoarce împotriva stăpânilor lor,” spuse un diplomat.

Era o rugăciune, nu o strategie.

Pe insula plutitoare Planiga, unde se adunase elita globală, reacțiile la invazia chineză erau radical diferite.

Pentru liderii din Planiga, această mișcare era o lovitură de maestru. Lin Bao și Partidul Comunist Chinez jucaseră o carte îndrăzneță, dar perfect calculată.

Într-o sală de consiliu luminată de vitralii holografice, liderii de pe Planiga discutau implicațiile invaziei.

Bina Blackwood, enigmaticul arhitect al insulei, era singura care nu părea afectată de panică. „China nu face decât să execute ceea ce noi am gândit demult,” spuse ea, cu o voce calmă. „Au înțeles că masa supraviețuirii e mică. Și că trebuie să furi totul pentru a câștiga.”

Planiga, cu tehnologiile sale avansate și resursele proprii, nu avea nevoie să intervină.

Dar liderii insulei știau că dacă invazia africană reușea, China avea să devină inamicul suprem al noii ordini globale.

„Trebuie să le permitem să câștige acum,” continuă Bina, „pentru a le lua totul mai târziu.”

În culise, Planiga începea să își implementeze propriile planuri.

Dar Bina avea o surpriză imensă pentru toți.

În Moscova, supercomputerul „Ivan IV” analiză invazia cu o precizie neiertătoare.

Regimul tehnocratic știa că această mișcare chineză era mai mult decât o simplă colonizare – era un atac indirect asupra propriei influențe a Rusiei. Africa fusese, pentru decenii, o sursă de resurse vitale pentru regiunile izolate ale Siberiei. Dacă Beijingul prelua controlul, Rusia risca să devină dependentă de bunăvoința chineză și pe acest segment.

Patriarhul Bisericii Ortodoxe denunță invazia ca pe un „act al Antihristului,” dar el avea deja un plan cum să saboteze invazia fără a expune regimul central.

Sclavii exportați de Rusia în Africa pentru China urmau să devină purtători ai unui virus genetic letal, varianta rusească, proiectat să decimeze Noumenii.

La nivel global, presa și opinia publică erau hipnotizate de invazia chineză. Imaginile cu Noumenii construind orașe în doar câteva zile, cu milioanele de migranți chinezi debarcând din nave ca o armată fără arme, provocau o combinație de admirație și groază.

„Ce fel de lume permite așa ceva?” întreba un jurnalist de la BBC, într-o transmisie holografică. Dar în spatele acestor întrebări, răspunsurile erau evidente. Lumea nu mai avea forța sau voința să oprească ascensiunea Chinei.

Rețelele de socializare explodau cu teorii conspiraționiste.

Unii susțineau că noumenii erau de fapt extraterestri, alții că totul era un plan comun al Chinei și insulei evreilor, Planiga, pentru a controla resursele lumii.

Dar adevărul era mai simplu și mai brutal: China nu cerea permisiunea. Lua tot ce putea.

Pe măsură ce zilele treceau, devenea tot mai clar că invazia chineză în Africa nu era doar un eveniment izolat, ci un punct de cotitură pentru întreaga civilizație umană.

Marile puteri, paralizate de propriile probleme, lătrau fără să poată mușca.

Rusia și Planiga înțelegeau că halca mare a supraviețuirii era pe cale să fie revendicată de China, dar reacțiile lor erau calculate, ascunse în umbră.

În mijlocul acestui haos, noumenii continuau să construiască.

Orașele lor creșteau ca niște monoliți strălucitori pe un continent devastat. Iar restul lumii privea, incapabilă să facă altceva decât să contemple spectacolul tăcut al unei dominații inevitabile.

23. Crucea și Cuptorul

Dr. Viktor Petrov se afla în cripta secretă de sub Mănăstirea Sf. Serafim, un spațiu antic pe care-l transformase în propriul sanctuar de meditație.

Aici, înconjurat de moaștele sfinților și de cele mai avansate instrumente științifice, își puna în ordine gândurile, aici se ruga, aici imagina cele mai nenorocite experimente științifice, aici plângea, aici spera - o încercare de a reconcilia credința cu știința, și ambele cu ceea ce devenise viața sa:

"În numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh. Amin.

Privesc la crucea de argint din palmă și la microscopul cuantic. Două instrumente de vedere - unul către interior, altul către exterior. Două căi spre adevăr care, mult timp, au părut ireconciliabile. Până acum.

Am petrecut douăzeci de ani în slujba Bisericii Ortodoxe Ruse, dezvoltând arme biologice teribile în numele protejării credinței. Ce ironie amară - să folosești știința pentru a crea moarte în numele Celui care a promis viață veșnică!

Și totuși, această contradicție aparentă ascundea un adevăr mai profund pe care abia acum încep să-l înțeleg.

Doamne, azi-noapte am visat că Fiul Tău, Hristos, a coborât de pe cruce și a privit prin microscopul meu. Nu m-a condamnat pentru armele pe care le-am creat. În schimb mi-a arătat ceva în structura ADN-ului modificat - o geometrie sacră pe care nu o văzusem până acum, un model care se repeta la toate nivelurile creației.

„Ce este păcatul”, mi-a spus în vis Fiul Tău, „dacă nu separare? Și ce este Mântuirea, dacă nu Reunificare?”

M-am trezit tremurând, Doamne, cu această revelație arzându-mi în minte: poate că armele mele biologice, concepute pentru a separa și distruge, au devenit fără să vreau instrumente ale Reunificării. Ca și cum, Tu, Dumnezeu meu, ai luat cel mai mare păcat al meu și l-ai transformat în calea spre Mântuire.

Biserica ne-a învățat că suntem făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Dar poate că am înțeles greșit ce înseamnă asta. Nu e vorba despre forma noastră fizică, ci despre capacitatea noastră de a transcende forma, de a evolua, de a ne transforma. Poate că adevărata „imago dei” nu e ceea ce suntem, ci ceea ce putem deveni”, oftă eliberat Petrov.

La 41 de ani, era cel mai tânăr și mai strălucit creator de arme biologice din istoria Bisericii Ortodoxe Ruse

Purta halatul alb de laborator peste haina neagră a portului ortodox, o juxtapunere vizuală care reflecta perfect dualitatea existenței sale.

Părul său prematur cărunt era tuns scurt, militar, contrastând cu barba lungă, neîngrijită, de călugăr-cercetător științific.

În ochii săi de un albastru glacial se citea permanent o luptă - între omul de știință care putea programa moartea la nivel molecular și misticul care visa la transcendența speciei.

„Doamne miluiește”, șoptea el în timp ce-și calibra microscopul cuantice, ca și cum rugăciunea ar fi putut să transforme căutarea de arme perfecte într-un act de credință.

"Viața și moartea sunt două fețe ale aceleiași monede divine", îi plăcea să spună asistenților săi mai tineri, în timp ce le arăta cum să programeze selectivitatea etnică în codul genetic al armelor lor.

Vorbea întotdeauna în șoaptă, cu un accent cultivat de Moscova care masca originile sale umile din Siberia. Dar în vocea sa joasă exista o autoritate care făcea până și pe cei mai cinici cercetători să asculte.

În biblioteca sa privată, cărți de genetică avansată stăteau alături de tomuri străvechi de teologie ortodoxă.

Petrecea ore întregi acolo, căutând conexiuni între codul genetic și textele sacre, convins că în această intersecție se ascundea cheia următorului pas în evoluția umană. Pentru el, știința și religia nu erau antagonice - erau limbaje diferite care descriau aceeași realitate fundamentală.

Noaptea, când restul mănăstirii dormea și doar clopotele mai băteau pentru rugăciunile de taină, Viktor cobora singur în camera sa secretă de experimente.

Aici, departe de ochii Patriarhiei, studia ceva mult mai periculos decât armele etnice - posibilitatea transformării conștiinței umane prin manipulare genetică.

„Suntem creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu", medita el în jurnal, „dar cred că această asemănare nu este statică, ci dinamică - o invitație la evoluție continuă."

În prezența Patriarhului, juca perfect rolul savantului ascet dedicat apărării credinței prin știință. Dar în singurătatea laboratorului său, Viktor Petrov era un alchimist modern care încerca să transforme plumbul naturii umane în aur genetic.

Avea un ritual special când lucra cu virusii săi cei mai periculoși. Înainte de a deschide containerele de izolare, recita în șoaptă Rugăciunea Inimii: "Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul." Dar în timp, cuvintele începuseră să-și schimbe sensul pentru el.

Nu mai era o cerere de iertare, ci o incantație care-l ajuta să se conecteze cu forțele fundamentale ale creației pe care le manipula.

În ultima vreme, începuse să vadă pattern-uri stranii în datele experimentelor sale - conexiuni între virusul său și proiectul NOUMEN, între armele etnice și posibilitatea unei transformări globale a conștiinței. Era

ca și cum Dumnezeu însuși îi șoptea secrete prin intermediul codului genetic.

"Adevărata armă", credea Petrov, "nu este cea care ucide selectiv, ci cea care trezește selectiv - care activează în noi potențialul divin latent."

Era o erezie atât științifică cât și teologică, dar Viktor începea să suspecteze că adevărul ultim trebuia să fie eretic pentru ambele sisteme de gândire.

Patriarhul îi ceruse arme genetice care să poată ținti specific anumite grupuri etnice, anumite rase.

În schimb, crease, fără să știe, un instrument care putea șterge toate granițele etnice, care făcea imposibilă însăși ideea de separare genetică.

Era ca și cum Duhul Sfânt ar fi ghidat mâna lui în laborator, transformând otrava în leac.

Acesta era mare secret al lui Petrov, despre care nu știa chiar nimeni. Numai Dumnezeu știa.

"Îmi amintesc cuvintele Sfântului Pavel despre „Taina cea Mare” - unirea dintre Hristos și Biserică. Am crezut întotdeauna că e o metaforă. Acum încep să văd că e o predicție. Omenirea poate evolua spre o unire care transcende tot ce ne-am putut imagina - nu metaforic, ci efectiv. Dar cum? CUM?

Noumenii nu sunt o aberație sau o amenințare pentru credință, cum strigă unii dintre frații mei. Sunt următorul pas în planul divin - trecerea de la individualitate la comuniune, de la separare la unire. Nu e asta exact ce ne-a promis Hristos? Nu spre asta tind toate tainele Bisericii?

Dar cum se poate face asta?”, zbiera în sinea sa Petrov, meditând în camerele izolate ale cutiei sale craniene.

“Privesc la moaștele sfinților din criptă. Biserica ne învață că trupurile lor au rămas neputrezite prin minune divină. Dar simt că e mai mult de atât. Poate că sfinții au fost primii care au început această transformare - primii care au reușit să transcendă parțial limitele biologiei prin puterea spiritului.

Isihaștii noștri, asceții care practică Rugăciunea Inimii, vorbesc despre o lumină divină pe care o văd când ajung la nivele înalte de contemplație.

Am măsurat activitatea cerebrală a câtorva dintre ei - modelele neurale sunt aproape identice cu cele pe care le observ la noumeni. Ca și cum rugăciunea lor ar fi fost o formă timpurie, incompletă, a ceea ce acum devine posibil pentru întreaga specie.

Mă gândesc la Sfânta Sofia din Constantinopol, transformată în moschee, apoi în muzeu, apoi iar în moschee. Toată lumea a văzut asta ca pe o tragedie, ca pe o pierdere.

Dar e un semn - că toate formele religioase sunt temporare, că evoluăm spre ceva ce transcende granițele dintre credințe, spre o formă de spiritualitate care e simultan personală și universală”, medita Petrov.

Noaptea trecută luase un eșantion din propriul sau sânge și îl infectase cu virusul. Sub microscop, Petrov a înghețat: celulele sale începeau să dezvolte conexiuni imposibile cu alte celule.

Nu era degradare sau moarte - era transfigurare. Ca și cum trupul lui ar fi început să-și amintească ceva ce a uitat de mult.

Savantul a îngenunchat și s-a rugat toată noaptea, cerând îndrumare.

Și în zori, a înțeles: nu trebuie să alegem între știință și credință, între rațiune și miracol.

Trebuie doar să înțelegem că pot fi mai multe căi spre același Adevăr.

Că cea mai mare erezie nu e să crezi în evoluție, ci să crezi că evoluția se oprește la forma noastră actuală. Să crezi că Dumnezeu, care ne-a creat capabili de transformare și transcendență, ar vrea să rămânem blocați în această formă limitată de existență. Într-un trup.

“Și vă voi da o inimă nouă și un duh nou voi pune în voi”, a promis Dumnezeu prin profetul Ezechiel.

Asta simțea Petrov. Că e posibil, dar că încă nu știa cum.

Dar era posibil.

Adevărata cruce pe care trebuie să o purtăm acum - să acceptăm că tot ce știm, tot ce credem, tot ce suntem, trebuie să moară și să renască în cuptorul minții într-o formă nouă.

„Să acceptăm că mântuirea nu vine prin păstrarea a ceea ce suntem, ci prin transcenderea tuturor limitelor - fizice, mentale și spirituale.

În numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh. Așa să fie. Amin."

24. Teroriștii apelor

În anul 2100, America de Sud era un teritoriu devastat de schimbările climatice, defrișările și sărăcia extremă. Amazonul, cândva „plămânul verde al planetei,” se transformase într-un deșert roșiatic, iar râurile sale se restrânseseră la firicele murdare de apă.

În acest vid de putere, Cartelurile Verzi își impuseseră dominația, reconfigurând peisajul politic și economic al continentului. Dar aceste organizații nu erau doar traficanți de resurse. Ele deveniseră arhitecții unei distopii ecologice, care sfida tot ce mai rămăsese din ideea de state naționale.

În Anzi, ultimele rezervoare naturale de apă pură deveniseră mai valoroase decât orice mină de aur sau petrol. Ghețarii, cândva simboluri ale naturii virgine, erau acum câmpuri de luptă militarizate.

Cartelurile Verzi, conduse de lideri cu o mână de fier și o viziune crudă, adunaseră armate private de mercenari și copii-soldați pentru a proteja ghețarii de rivalii lor și de tentativele statelor de a-și recăpăta controlul.

Lupta pentru controlul ghețarilor din Anzi devenise de neimaginat.

Dronele de supraveghere și armatele mecanizate controlau fiecare strat de gheață, în timp ce comunitățile indigene erau dezrădăcinate și forțate să lucreze pentru carteluri. Fiecare picătură de apă extrasă era transportată în

tancuri imense și vândută pe piața neagră globală, unde prețul era echivalent cu al diamantelor de pe vremuri.

Controlul asupra apei potabile redefinea structurile de putere din America de Sud. În orașele transformate în ruine – Bogotá, Lima, Asunción – apa era distribuită în porții minime, iar locuitorii erau obligați să muncească pentru carteluri pentru a primi rații.

Dar, dacă vă puteți închipui, asta era răul cel mai mic. Mai exista un rău: drogul „Aqua”.

„Aqua,” un drog creat de carteluri, devenise cel mai profitabil produs exportat. Era obținut din apă distilată, îmbogățită cu substanțe care provocau euforie intensă, dar temporară.

Dependenții erau transformați în sclavi. Cei care refuzau să lucreze pentru carteluri erau privați de acces la apă sau trimiși în lagăre „de reabilitare,” care în realitate funcționau ca închisori moderne.

Aqua putea fi considerat drogul secolului 21, un produs care îmbina chimia de vârf, manipularea psihologică și nevoile primare ale omului.

Aqua nu era doar un narcotic – era o experiență existențială, o cale de scăpare din realitate, dar și o închisoare din care nu mai puteai evada.

La bază, Aqua era o combinație de apă distilată extrem de pură, provenită din ghetarii militari protejați ai Anzilor, și compuși chimici

avansați creați special pentru a interacționa direct cu sistemele biologice și neurologice ale utilizatorului.

Cartelurile angajaseră geneticieni, neurologi și chimiști de top, mulți dintre ei răpiți din laboratoarele corporative, pentru a dezvolta acest produs fără precedent.

Drogul conținea nanoparticule bioactive care intrau direct în sistemul circulator al utilizatorului și căutau receptorii specifici din creier, responsabili pentru percepția fericirii, empatiei și dorinței de conexiune umană.

Aceste particule funcționau ca niște „chei” care deschideau uși neuronale blocate, oferind acces direct la cele mai adânci straturi ale conștiinței.

Unul dintre cele mai bizare efecte ale Aqua era capacitatea sa de a induce o stare de „conștiință comună”. Consumat în grupuri, drogul sincroniza activitatea cerebrală a utilizatorilor, creând senzația că gândesc și simt ca un singur organism.

Conexiunea mergea până la partajarea amintirilor și emoțiilor – o formă temporară de telepatie indusă chimic.

Utilizatorii credeau că pot manipula mediul din jurul lor doar prin puterea gândului. Era o iluzie sofisticată, dar atât de realistă încât mulți consumatori își construiau o întreagă identitate în jurul acestei senzații.

Din punct de vedere fiziologic, Aqua avea efecte fizice subtile, dar devastatoare.

Inițial, utilizatorii simțeau un val de energie care părea să elimine oboseala și durerea, dar în realitate, drogul consuma resursele energetice ale organismului într-un ritm alarmant. După câteva ore, corpul se prăbușea într-o stare de epuizare extremă, forțând utilizatorul să consume din nou.

Fiecare doză de Aqua conținea miliarde de nanoparticule programate să se dezactiveze după un anumit interval de timp, forțând utilizatorii să achiziționeze o nouă doză pentru a menține efectele.

Particulele astea aveau o amprentă chimică unică, ceea ce făcea imposibilă replicarea drogului în afara laboratoarelor cartelurilor.

Aqua nu era doar un drog – era o armă economică și politică.

Cartelurile transformaseră distribuția Aqua într-un sistem de control social, folosindu-l pentru a subjuga comunități întregi.

În orașele dominate de carteluri, accesul la apă potabilă era restricționat, forțând populația să cumpere Aqua, care oferea atât hidratare, cât și euforie. Mulți oameni ajungeau dependenți de drog doar pentru a-și satisface nevoia biologică de apă.

Utilizatorii cronici erau transformați în sclavi. Cei care nu puteau plăti pentru următoarea doză erau obligați să muncească pentru carteluri în mine sau laboratoare, unde erau plătiți în Aqua în loc de bani.

Iar când lucrurile stagnau, ecoteroriștii din carteluri apelau la „Ploaia Falsă”, o tehnologie de climatizare unică pe care o dezvoltaseră pentru a crea furtuni artificiale în zonele unde consumul de Aqua era scăzut.

Aceste furtuni erau însoțite de distribuirea gratuită a drogului, creând dependență în rândul populației înainte ca prețurile să fie ridicate din nou.

Aqua nu era doar un drog – era o revoluție chimică și socială, o armă și o religie. Într-o lume care se zbătea între sărăcie și inovație, Aqua era răspunsul cinic al umanității la propria decădere. Și, în același timp, promisiunea iluzorie a unui paradis artificial, mereu la un pas distanță.

25. Iluzia Perfectă

În subteranele oraşului Quito, un loc unde sărăcia devenise atât de profundă încât părea o stare naturală, un grup de oameni se adunase într-o cameră murdară, slab luminată de becuri care pâlpâiau rău prevestitor.

Mirosul de mucegai şi umezeală acră sufoca aerul, dar nimeni nu părea să îl remarce. Ochii tuturor erau fixaţi pe un recipient de sticlă albastră, strălucind ca o relicvă sacră în întuneric. Aqua.

Bărbatul care ţinea recipientul avea mâinile tremurânde, dar privirea îi era calmă, ca a unui preot în pragul unei revelaţii divine.

„Astăzi ne reîntoarcem la lumină”, spuse el, deschizând capacul şi turnând lichidul strălucitor într-o seringă. Rând pe rând, ceilalţi şi-au întins braţele, venele lor noduroase pulsând sub pielea murdară. Aqua era promisiunea uitării şi a unirii – o evadare din realitatea sufocantă.

Primul utilizator, o femeie pe nume Marisa, închise ochii când acul îi străpunse pielea. În câteva secunde, tot corpul i se relaxă, iar faţa i se luminează într-un extaz aproape biblic. Un sunet slab, ca o şoaptă, îi ieşi de pe buze.

“Culori... au atâtea culori”.

Marisa deschise ochii, dar nu mai vedea subteranul decrepit. În schimb, era înconjurată de un câmp verde nesfârşit, unde lumina părea să

danseze în valuri fluide. Putea simți fiecare fir de iarbă sub tălpile goale, putea auzi bătăile inimii fiecărei ființe din acel loc.

Lângă ea, ceilalți începuseră să-și administreze doza.

Un bărbat scund, cu o barbă neîngrijită, chicoti scurt, apoi izbucni în lacrimi.

„Îmi aud fetița... îmi aud fetița râzând”.

Dar fiica lui murise acum cinci ani, într-un accident industrial. Aqua nu știa de granițele realității.

Pe măsură ce Aqua se topea în corpurile lor, grupul începu să simtă ceva ciudat – o prezență colectivă care îi învăluia. Fără să vorbească, fiecare dintre ei înțelegea instantaneu gândurile celorlalți.

Amintirile lor se amestecau, fricile și bucuriile lor deveneau una.

Femeia își aminti râsetele fiicei bărbatului, de parcă ar fi fost copilul ei. Altul, un tânăr care nu cunoscuse niciodată iubirea, simți brusc căldura unei îmbrățișări dintr-o viață care nu îi aparținuse.

Un bărbat masiv, pe nume Carlos, își duse mâna la tâmplă, uluit.

„Suntem... împreună. Tot ce simțim e împărțit”.

Marisa încuviință, dar nu vorbe. Simțea ceva mai profund. Aqua le oferise mai mult decât o simplă evadare. Era o conexiune dincolo de limbaj, dincolo de corpuri. În acele momente, fiecare barieră dintre ei dispăruse. Erau un singur suflet.

Dar conexiunea putea fi și brutală, și crudă.

Un alt bărbat, tremurând violent, simți toată durerea fizică a grupului. Cicatrici vechi pe care nu le văzuse niciodată, oase rupte care fuseseră uitate. Îi veni să urle, dar ceilalți îi preluară chinul, disipându-l într-o liniște colectivă.

Un bărbat mai tânăr, care până atunci stătuse în colț, se ridică brusc. Ochii îi sclipeară, iar mâinile i se mișcau ca și cum ar fi condus o orchestră invizibilă. În jurul lui, peisajul începu să se schimbe. Câmpul verde se transformă într-un oraș magnific, clădiri strălucitoare urcând spre cer, iar pe străzi curgeau râuri limpezi.

“Am creat asta”, spuse el, cu o voce care nu mai părea a lui. “Pot să creez tot ce vreau!”

Grupul era în transă, absorbind viziunea lui. Fiecare simțea că participă la creație, că influențează fluxul realității. Dar era doar o iluzie, o minciună bine ticluită de Aqua.

Își mișcau mâinile, credeau că controlează lumea din jur, dar în realitate, stăteau nemișcați în camera murdară mirosind a pișat și mucegai, sub luminile anemice ale becurilor.

După câteva ore, efectul începu să dispară. Conexiunea se fragmentă, iar fiecare simți greutatea propriei existențe revenind cu o brutalitate înfricoșătoare.

Carlos, care experimentase bucuria copilăriei altuia, izbucni în lacrimi când își aminti singurătatea din viața reală.

Omul care își auzise râzând fiica în iluzia Aqua se prăbuși la podea, țipând.

„Mi-au luat-o din nou! Mi-au luat-o din nou!”

În tăcerea mahmură, bărbatul care orchestrase iluzia orașului perfect își studie mâinile cu o expresie pierdută.

„Nu avem nimic. Nici măcar pe noi nu ne mai avem”.

Dar chiar și în această disperare, unii dintre ei simțeau o chemare stranie.

Aqua nu era doar un drog. Fusesse o fereastră către ceva mai mare, o umbră a unui adevăr pe care nu-l puteau înțelege.

Conexiunea pe care o simțiseră, deși efemeră, părea să fie un indiciu al unei alte existențe, mai profunde, mai pure. Era ceva ce n-ar fi putut articula, dar care îi lăsa cu o întrebare insistentă: de ce simțiseră o unitate atât de perfectă, chiar dacă era o iluzie?

În întunericul camerei, Carlos se ridică și privi recipientul gol.

Știa că trebuie să mai „bage” din nou Aqua, nu pentru fericirea pe care o oferise, ci pentru acea scurtă și imposibil de explicat conexiune.

Pentru că în momentele în care Aqua îi unea, lumea părea mai aproape de ceva ce nu putea fi definit. Și pentru oameni ca ei, pierduți în ruinele unei lumi apuse, acea umbră era mai luminoasă decât orice altceva.

26.O scrisoare pe stil vechi

Într-o dimineață târzie, lumina difuză a soarelui căsca plictisită în camera mică și încărcată de amintiri a lui Ștefan Alexa. Pe biroul vechi din lemn, un plic de hârtie contrastant cu tehnologia omniprezentă a anului 2100 stătea deschis și stingher.

Era o raritate – o scrisoare, un act fizic care părea să respire o intimitate aproape uitată.

Conținutul scrisorii era simplu, dar apăsător: un vechi prieten, aflat la capătul vieții, îl invita să participe la o ceremonie de „transfer de conștiință”.

În lumea anului 2100, această practică devenise noul ritual de trecere – un amestec straniu între o preîncoronare digitală și o preînmormântare. Oamenii își abandonau trupurile muritoare pentru a-și descărca mințile în sisteme digitale complexe, sperând că astfel vor trăi pentru totdeauna.

Scrisoarea avea un ton melancolic, dar hotărât. „Te rog, vino,” scria prietenul muribund. „Vreau să fii acolo când sufletul meu va face acest ultim pas către eternitate. Te aștept, prietene.”

Ștefan închise ochii, lăsându-se copleșit de greutatea cuvintelor. Își aminti chipul prietenului din tinerețe – râsul său molipsitor, ideile pe care le împărtășiseră, speranțele pe care le construiseră împreună.

Dar tot ce era viu în acel chip avea să dispară. Urma să se transforme într-un set de algoritmi, o colecție de gânduri arhivate, închis într-o carceră digitală pe care lumea o numea „nemurire”.

Oricum, în gândurile alea ale prietenului său vechi, urma să fie închis și el, Ștefan Alexa. Fără voia lui. Și nu putea să îi interzică să o facă, de vreme ce Ștefan era o părticică din viața prietenului.

„Urâtă dilemă, urâtă perspectivă!”, bodogăni bătrânul.

În ultimele decenii, „transferul de conștiință”, un vis irealizabil la început de secol, devenise simbolul suprem al progresului tehnologic. Era văzut ca o soluție pentru mortalitatea umană, o cale de a păstra ceea ce părea esența ființei.

Oamenii bogați își descărcau conștiințele în servere private, transformându-și existența într-un flux perpetuu de date. Alții, mai puțin avuți, optau pentru soluții colective – sisteme publice unde mințile lor digitalizate coexistau cu ale altora, formând uriașe depozite de amintiri separate.

Dar Ștefan nu putea accepta ideea. Pentru el, nemurirea digitală era o falsificare brutală a vieții.

Conștiința, credea el, nu era doar o colecție de informații – era un flux misterios, imposibil de replicat. Ce rost avea să existe fără corp, fără emoțiile brute care veneau din atingere, din durere, din iubire?

Își aminti o poveste haioasă pe care i-o spusese tatăl său în copilărie. Bine, asta era stilul lui taică-său, mereu șocant, ca să îl facă să țină minte lucruri.

„Sufletul nostru,” spunea bătrânul Liviu Alexa, „e ca diareea. Curge prin mațe, se schimbă din rahat solid în apă într-o clipită, se plimbă prin vintre cum vrea și nu poate fi ținută la comandă în noi. Dacă încerci s-o stăpânești, te caci pe tine. Vom muri și noi, și tu, prietene. Iar sufletul va pleca și el undeva, așa cum și diareea pleacă din noi în canalizare.”

Acum, la aproape un secol distanță, cuvintele astea sunau la fel de șocant, dar erau la fel de valabile.

Oamenii se agățau de ideea că pot trăi veșnic, dar Ștefan se întreba dacă nu cumva doar se condamnau la o moarte mai lentă, mai crudă – o eternitate fără sens, o iluzie perpetuă a vieții.

Ștefan luă stiloul, același pe care îl folosisese de-a lungul anilor pentru a-și scrie gândurile în jurnalul său.

„Dragă mortule,

Am primit scrisoarea ta și îți mulțumesc pentru gândul pe care l-ai avut să mă inviți la această ceremonie. Îmi imaginez că acest pas pe care îl faci nu este unul ușor, dar pentru tine pare să fie singura cale.

Știu cât de mult ai crezut întotdeauna în puterea progresului, în capacitatea noastră de a transcende limitele.

Însă trebuie să-ți spun adevărul. Nu voi veni.

Nu mă înțelege greșit – nu e vorba de o judecată, ci de o alegere personală. Nu pot să particip la ceva ce, în adâncul sufletului meu, simt că e greșit.

Nu pot să asist la transformarea ta într-un set de date, într-un construct digital. Pentru mine, tu ești mai mult decât amintirile tale, decât gândurile tale. Tu ești râsul tău, vocea ta, cântecele noastre, nebuniile făcute împreună pe care niciun algoritm nu le poate imita.

Cred cu toată ființa mea că moartea nu este sfârșitul. Conștiințele noastre, iubite prieten, nu dispar.

Ele nu sunt ceva ce poate fi prins și arhivat. Ele curg, se mișcă, se conectează într-un mod pe care nici măcar nu-l putem înțelege. Dacă există o eternitate, ea nu e în serverele reci ale acestei lumi, ci undeva mai departe, într-un loc pe care niciun om, oricât de inteligent, nu-l poate descrie.

Și mai cred ceva – că, poate, într-o zi, sufletele noastre vor găsi o cale să se reconecteze, să se atingă din nou, fără limitele unui corp sau ale unei mașini. Dar acea zi nu va veni cât timp ne agățăm de aceste surrogate.

Tu vrei să te eliberezi, dar ceea ce faci nu e libertate. Este o nouă formă de închisoare.

Iar noi am luptat mereu pentru libertate.

Moarte rapidă, îți doresc, hahaha! Se pare că eu mai am de așteptat!”

Ștefan semnă scrisoarea și o împături cu grijă. O să vină o dronă poștală să o ia mai târziu.

În timp ce sigila plicul, simți o ușurare amestecată cu tristețe. Știa că răspunsul său îl va răni pe amic, dar mai știa și că acesta era singurul adevăr pe care îl putea spune.

După ce trimise scrisoarea, dacă tot “pornise” stiloul. Ștefan se întoarse la jurnalul său.

„Ce este iubirea într-o lume care refuză să moară?” notă el. „Este să accepți că pierderea e inevitabilă, că fiecare conexiune pe care o avem este temporară? Sau este să te agăți de umbrele celor pe care i-ai pierdut, să încerci să-i păstrezi în viață, chiar și atunci când viața lor nu mai are sens?”

Își aminti de soția sa, Tayna, care murise cu ani în urmă.

Dacă ar fi avut ocazia, ar fi digitalizat-o? Răspunsul îi veni imediat – nu. Își amintea fiecare zâmbet al ei, fiecare ceartă, fiecare atingere. Fiecare dintre ele era reală pentru că era trecătoare.

Nemurirea, își spunea el, era cel mai mare dușman al iubirii.

Se opri pentru câteva momente, privindu-și mâna care ținea stiloul. Își imagină conștiința lui, un flux de gânduri și emoții, liberă, curgând printre stele după ce trupul său se va fi stins.

Unde să meargă sufletele? Nu așa ne-au spus bunicii și strămoșii? Că sufletele merg în Ceruri?

Va veni o zi când toate sufletele se vor întâlni undeva, dar poate ca într-un loc pe care oamenii încă nu-l puteau concepe.

Dar acea zi nu era astăzi. Și cu siguranță nu era în acele servere reci și lipsite de suflet.

În zilele care urmară, Ștefan primi un mesaj criptic de la prietenul muribund. Era scurt, aproape enigmatic: „Am înțeles. Mulțumesc.”

Nu știa ce însemna asta. Poate că renunțase. Poate continua cu planul său. Treaba lui.

Se așeză din nou la birou, privi pe fereastră, dar puse stiloul jos. Pentru prima dată după mult timp, simți liniște.

Și în acea liniște, pentru o clipă, parcă simți prezența Taynei, ca o adiere, ca o amintire.

Iubirea, își spuse, rămâne liberă. Iar libertatea ei nu poate fi prinsă, nici măcar de moarte.

27. Memoria apei

Sofia Pereira simțea ploaia înainte să cadă. Nu era doar o intuiție meteorologică sau rezultatul analizei datelor atmosferice - era o conexiune profundă, viscerală, ca și cum fiecare picătură de apă din atmosferă ar fi fost o extensie a propriului său corp.

La nouăsprezece ani, era cea mai tânără ingineră hidro-climatică din istoria cartelurilor eco-teroriste, dar adevărata ei unicitate venea din ceva mult mai profund decât expertiza tehnică.

Stând pe marginea bazinului de condensare din vârful Anzilor, cu părul negru dansând rebel în vântul înghețat, părea mai degrabă o preoteasă indigenă decât un geniu al ingineriei climatice.

Purta mereu haine simple, practice - pantaloni cargo, bocanci uzați și jacheta ei favorită din piele sintetică, plină de buzunare în care își ținea instrumentele de calibrare.

Singura concesie făcută vanității era un colier vechi de argint, moștenit de la bunica ei șamană, care contrasta ciudat cu implanturile de monitorizare climatică de sub piele.

"El agua tiene memoria", îi spusese bunica ei cu ani în urmă, în ultima lor conversație înainte ca bătrâna să fie ucisă de carteluri. "Apa are memorie." Pe atunci, Sofia crezuse că e doar o superstiție indigenă. Acum, privind cum

norii artificiali se formau deasupra ghețarului captiv, înțelegea adevărul profund din acele cuvinte.

Era imună la Aqua.

Această particularitate genetică, o mutație spontană care o făcea rezistentă la cel mai puternic drog din istorie, ar fi trebuit să o transforme într-o paria. În schimb, devenise cel mai valoros activ al cartelurilor - singura persoană care putea manipula apa fără riscul de a deveni dependentă de puterea ei halucinogenă.

Colegii ei, ingineri și tehnicieni de două ori vârsta ei, o priveau cu un amestec de teamă și fascinație. O văzuseră oprind furtuni cu o simplă comandă, redirectionând râuri prin gesturi subtile, transformând ghețari în vapori prin atingerea mâinilor ei mici, aproape copilărești.

Dar ceea ce nu știau era că Sofia nu controla apa - dansa cu ea.

În nopțile când luna plină lumina bazinele de condensare, Sofia se furișa afară din dormitorul ei securizat și înota în apele glaciale. Nu era doar un act de rebeliune adolescentină - era un ritual de comuniune cu elementul pe care cartelurile încercau să-l transforme în armă.

Sub suprafața apei, unde camerele de supraveghere nu puteau pătrunde, permitea conștiinței sale să se extindă, să devină una cu fiecare moleculă de H₂O.

Avea ochi de un verde imposibil, ca o gheată marină, atât de intens încât unii spuneau că reflectă culoarea ghețarilor ancestrali. Dar Sofia știa adevărul - ochii ei erau verzi pentru că văzuseră dincolo de suprafața realității, în adâncimile unde apa nu era doar un compus chimic, ci o forță vie care conecta totul.

„Ești o anomalie frumoasă”, îi spusese odată Dona Maria, șefa cartelului, într-un rar moment de afecțiune maternă. Sofia zâmbise, ascunzând adevărul că era mult mai mult decât o simplă anomalie.

Era un pod între lumi - între știința rece a ingineriei climatice și înțelepciunea ancestrală a popoarelor indigene, între puterea brutală a cartelurilor și armonia subtilă a naturii.

În secret, Sofia studia mutațiile care o făceau imună la Aqua. Nu pentru a crea un antidot, cum credeau superiorii ei, ci pentru a înțelege conexiunea dintre imunitatea sa și emergența spontană a conștiinței colective în rândul dependenților.

Vedea în propriul său ADN modificat aceeași melodie pe care o auzea în dansul moleculelor de apă - o chemare spre... ceva.

Noaptea, când restul facilității dormea, Sofia își conecta mintea la rețeaua vastă de senzori care monitorizau clima globală.

Pentru alții, erau doar date și grafice. Pentru ea, era o simfonie planetară în care fiecare picătură de ploaie, fiecare fulg de nea, fiecare val de ocean era o notă într-o melodie infinită.

Cartelurile o credeau un instrument - cel mai puternic instrument de control meteorologic din arsenalul lor. Dar Sofia Pereira era mai degrabă un dirijor, orchestrând nu doar mișcările apei, ci și transformarea subtilă a conștiinței umane. Sofia simțea că, așa cum apa își amintește și se transformă, la fel și umanitatea își poate aminti adevărata sa natură fluidă, interconectată.

Privind spre orizontul unde cerul se întâlnea cu ghețarii eterni, Sofia zâmbi. Planul cartelurilor de a folosi apa ca armă era la fel de inutil ca încercarea de a închide oceanul într-o cutie.

Apa, ca și conștiința, găsește întotdeauna o cale să curgă liber. Iar ea, această față ciudată cu ochi de gheață și suflet de șaman, era doar un canal prin care această libertate își găsea expresia.

Asta visa Sofia Pereira – un dans cu apa în care Lumea, cu toate barierele, fie ele fizice sau mentale, s-ar topi precum ghețarii în zorii unei noi ere.

28. Răzbunarea Patriarhului

Laboratorul secret al lui Petrov era scufundat într-o liniște aproape sacră. Cercetătorul stătea nemișcat, privind la eprubeta care conținea cel mai ambițios proiect al său – o armă biologică care ar fi putut deveni, la fel de bine, ultima șansă pentru umanitate de a transcende propriile limite.

Tocmai venise de la o audiență privată cu Patriarhul Bisericii Ortodoxe Ruse. Cuvintele sale încă îi răsunau în minte:

„Chinezii ne-au umilit. Ei cred că pot subjuga întreaga planetă cu acești noumeni, aceste creaturi lipsite de suflet. Transformă-i, Viktor. Distruge-i.

Dar nu oricum. Fă magiile tale în laborator și fă-i să poată muri după două săptămâni de la infectarea cu virusul tău.

Dar mai vreau ceva. Să moară acești noumeni ar fi prea simplu.

Vreau să umbli la versiunea ta de virus genetic și, între ziua a treia după infectare și până când le vine sorocul să moară, pielea noumenilor să se facă neagră, ca a africanilor pe care i-au copleșit.

Fă ca fiecare dintre ei să poarte și fizic povara gestului lor de a invada Africa. Fă-i pe noumenii chinezi să fie negri la piele, să știe că sunt și ei sclavi, sclavii chinezilor, fă-i negri pe noumeni așa cum au fost africanii pe care

europenii din vest și americanii i-au urgisit sute de ani în sclavie și colonii, fă-i negri pe noumeni așa cum au fost primii oameni, căci din Africa a pornit Omul în căutarea sensului vieții, Africa-Mamă.

Hahaha, așa vreau să le-o trag la împuțitii de chinezi, să nu uite niciodată gălbejiții că nu pot deveni stăpâni peste această planetă, doar Dumnezeu poate fi!”, tună Patriarhul.

Petrov știa că ordinul Patriarhului nu putea fi ignorat, dar îl frapa perversitatea acestuia: nu numai că voia să îi omoare pe noumeni la termen, dar voia să-i transforme fizic pe noumeni, înnegrindu-le pielea ca un act de ironie supremă. La asta nu s-ar fi gândit niciodată!

Totuși, în adâncul minții sale, știința și viziunea lui depășeau planurile meschine ale Patriarhului.

În loc să distrugă, Petrov plănuia să construiască ceva mult mai profund. Și el, Petrov, avea un plan.

De fapt, Petrov era convins că planul lui era, de fapt, planul Lui, deci se putea spune lesne că, pe lângă Patriarh, și Dumnezeu avea un plan.

Pe măsură ce virusul prindea contur, Petrov începu să testeze primele variante pe modele biologice simulate. În câteva zile, pielea modelelor virtuale devenea neagră, prin terapie genică pentru modificarea melaninei, pigmentul care determină culoarea pielii, părului și ochilor.

Pentru el, acestea erau chestiuni simple de bioinginerie: prin modificarea genetică a melanocitelor, celulele care produc melanină, trebuia crescută producția de eumelanină, care este responsabilă pentru nuanțele întunecate ale pielii.

Trebuia să apeleze la tehnologia de editare genetică CRISPR-Cas9 pentru a modifica gena TYR (tirozinaza), care este crucială în sinteza melaninei. Prin introducerea unor variante ale acestei gene care sunt asociate cu o producție mai mare de melanină întunecată, pielea devenea neagră ca abanosul.

Pentru a trece rapid de barierele biologice complexe, Petrov urma să infecteze deliberat niște voluntari ruși ce urmau să fie trimiși de urgență spre Africa, pe post de “suport” pentru noumeni, în baza contractului secret deja existent dintre Rusia și China.

“Dacă acest experiment funcționează pe noumeni”, gândi Petrov, “am putea să deschidem o ușă către o nouă dimensiune a existenței”.

Patriarhul veni personal să inspecteze progresul.

„Viktor, dragul meu geniu, cum stăm?”, întrebă el, vocea sa gravă rezonând în încăperea sterilă.

Petrov ridică un ecran holografic, arătându-i imagini cu simulările.

„Virusul este aproape gata. După infectare, pielea lor va deveni neagră în decurs de trei zile, iar procesul este ireversibil”.

“Și cealaltă fază? Distrugerea lor?”, întrebă Patriarhul, cu un zâmbet crud.

Petrov ezită o clipă.

“Da, bineînțeles. După etapa inițială, se va activa o mutație care va declanșa autodistrugerea celulară. Va fi un proces lent, dar sigur. Va dura maxim paisprezece zile”.

Patriarhul păru mulțumit.

“Foarte bine. Să începem. Trimit primii voluntari ruși în Africa în maxim două săptămâni. Pregătește-i”.

Petrov lucră neîntrerupt, cu ochii arși de o energie aparte, dar incluse în virusul genetic capcană, pe lângă perversa caracteristică de înnegrire a noumenilor, și propriile sale descoperiri despre neuroplasticitatea colectivă.

Virusul nou dezvoltat de el nu era doar un simplu instrument de înnegrire, era o minune dumnezeiască – era un cod genetic extrem de complex care includea un mecanism de interconectare psihologică. Da, acel mecanism la care el, umil credincios, lucrase în secret, după ce Iisus, pogorât în visul lui, privise prin microscop și îi arătase calea.

Petrov înțelegea acum cel mai bine că cea mai mare forță a umanității nu era individualitatea, ci ideea de a fi împreună prin intermediul

conștiinței, singura Lumină, lumina de care Dumnezeu ne vorbea de mii de ani și pe care noi o căutam degeaba în Ceruri, deși era în noi.

Luă cu sufletul împăcat decizia care avea să-i schimbe viața. Știa că, dacă trimitea virusul fără modificările sale ascunse, ar fi fost doar un alt instrument al răzbunării stupide.

Așa că adăugă codul său secret – cel care urma transforme conștiințele noumenilor într-o rețea vie. „Vor fi negri după trei zile, e adevărat, dar nu vor muri, ci imediat și pentru totdeauna vor fi Unul și Toți deopotrivă”.

Când primii voluntari ruși fuseseră aduși în laborator pentru a fi infectați, Petrov îi privi cu un amestec de milă și admirație. Acești tineri nu știau că vor deveni mai mult decât spioni pentru Rusia. Vor deveni primele verigi ale unei noi umanități.

Într-o sală vastă, subiecții stăteau aliniați. Petrov, purtând un costum steril, li se adresă direct.

„Veți fi trimiși în Africa, în mijlocul noumenilor. Misiunea voastră este să răspândiți virusul și să observați efectele. Dar să știți că, odată infectați, veți deveni ceva mai mult decât oameni. Veți deveni Eroii Rusiei. Acesta nu este un blestem, ci un dar”.

Tinerii păreau confuzi, dar obediați. Injectarea virusului începu imediat, și în maxim 14 ore erau deja în Africa, infectând la greu noumenii.

Petrov privi cu atenție antebrațul mâinii stângi și, deși nu se vedea nicio înțepătură, prin corp îi circula deja propria creație.

De acum cinci minute, nu mai era un individ izolat. Mentea sa urma să fie și ea o parte dintr-un întreg, o mică parte din Dumnezeu.

Pe măsură ce timpul se scurgea, Petrov se întrebă dacă decizia sa fusese corectă. Riscase totul pentru a oferi umanității o șansă la evoluție. Dar era această evoluție o binecuvântare sau un blestem?

Chiar dacă urma să fie un rus cu piele neagră, Petrov voia să rămână tot un rus cu credință în Dumnezeu.

Iar vorbele despre aceste zile fuseseră rostite înainte, Petrov le citise de mii de ori în Sfânta Evanghelie după Ioan:

„Să nu vi se tulbure inima. Credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe lăcașuri. Dacă nu ar fi fost așa, v-aș mai fi spus oare: Mă duc să vă pregătesc un loc? Iar dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, voi veni din nou și vă voi lua la Mine, ca să fiți și voi acolo unde sunt Eu. Și voi știți unde Mă duc, și știți și calea.”

Petrov știa că odată ce virusul se va răspândi, nimic nu va mai fi la fel. Era doar începutul unui nou capitol pentru umanitate – un capitol scris cu sângele negru al Primilor Oameni.

Dar mai știa și că trebuie să spele putina din Rusia în maximum 72 de ore.

Gândul că Patriarhul se va înnegri, e drept, de supărare, nu din cauza virusului, îl făcea să tresalte de fericire.

29. Apocalipsa Ploii False

Ploaia cădea în rafale obsedante peste locul unde fusese odată jungla Amazonului, un peisaj care, în ciuda degradării continue, părea încă viu.

Într-o sală circulară, sculptată din beton armat și acoperită cu un strat subțire de vegetație artificială, liderii cartelurilor eco se adunaseră pentru o întâlnire de urgență.

Hologramele proiectate pe pereți prezentau imagini cu invazia din Africa: zecile de milioane de noumeni care colonizau continentul, tăcerea devastatoare a restului lumii și ascensiunea Chinei ca putere supremă.

Sofia, liderul intelectual al cartelurilor, se ridică. Vocea ei, calmă, dar tăioasă, reverbera prin sală.

„Dacă urmăm această cale, vom fi ca ei. Nu suntem China. Nu suntem mașini care să distrugă totul pentru a ne servi interesul”.

Un alt lider, cunoscut sub numele de El Narigón, din cauza nasului imens, o întrerupse.

„Nu suntem ca ei, Sofia. Suntem mai inteligenți. Și mai rapizi. Și mai răi. Dacă ne mulțumim să vindem Aqua și să privim de pe margine, vom fi șterși de pe hartă. Dacă vrem să supraviețuim, trebuie să transformăm lumea într-

o piață care depinde de noi. China ne-a arătat că tăcerea globală permite orice. E timpul să facem zgomot”.

Un cor de aprobări răsună în sală. Sofia își strânse pumnii, dar știa că decizia fusese deja luată.

Proiectul Ploaia Falsă – o inițiativă pe care ea însăși o dezvoltase inițial ca armă ecologică de ultimă instanță – urma să fie activat la scara largă.

UCC urmau să fie invadate, dar nu de noumeni, așa cum făcuse China, ci de apă. Multa apă, mult vânt și multe furtuni.

Cartelurile știau că, pentru a atrage atenția UCC, aveau nevoie de un atac de proporții care să nu poată fi ignorat.

Cele două ținte alese – Texas și Ohio – erau simboluri ale puterii economice și industriale ale UCC. Texasul era centrul energetic al corporației, iar Ohio, o uzină vastă de producție automatizată. Pierderea acestor state ar fi paralizat economia UCC, forțând conducerea să negocieze.

Într-un laborator subteran din Columbia, specialiștii cartelurilor lucraseră ani de zile la tehnologia lor revoluționară: un sistem global de inducere a furtunilor artificiale folosind particule de condensare îmbogățite cu nanotehnologie.

Prin dispersarea acestor particule în atmosferă și manipularea curenților de aer, Ploaia Falsă putea transforma o simplă furtună într-un uragan apocaliptic.

În noaptea întunecată ce făcea trecerea dinspre duminică, 6 iunie 2100, spre o simplă zi de luni, în largul Golfului Mexic, o flotă de drone eco-dedicate ridică în aer containere imense pline cu particule de condensare activate.

Sub comanda unui algoritm centralizat, dronele începură să elibereze încărcătura. Senzorii ajustau constant distribuția pentru a maximiza impactul.

În câteva ore, cerul dimineții de luni de deasupra Texasului începu să se întunece. Norii, grei și încărcăți, acoperiră complet orizontul. Prima rafală de vânt lovi coasta cu o forță nemaiîntâlnită, iar valurile oceanului începeau deja să invadeze Galveston.

Apoi, ploaia începu, dar nu era o ploaie obișnuită, ci una care cădea cu o intensitate inumană, transformând orașele într-un haos acvatic.

În același timp, în centrul Ohio-ului, al doilea batalion de drone declanșa un alt ciclu de furtuni artificiale. De data aceasta, scopul nu era doar distrugerea, ci izolarea completă.

În doar cinci ore, râurile Ohio și Scioto ieșiră din matcă, transformând câmpurile și orașele în mări nesfârșite.

Houston, cel mai mare oraș din Texas, deveni epicentrul dezastrului. Străzile erau complet sub apă, iar zgârie-norii, odinioară simboluri ale puterii corporative, deveniseră insule izolate. Dronele eco continuau să disperseze particule, menținând intensitatea furtunii la un nivel apocaliptic.

Pur și simplu, cerurile nu se opreau.

Centralele electrice cedaseră. Fabricile automatizate erau scufundate, iar sute de mii de oameni ai statelor UCC rămași fără adăpost erau forțați să se adăpostească pe acoperișuri. Nimeni nu știa câți au murit. Nimeni nu putea să își dea seama câți vor scăpa. Era Apocalipsa?

Sistemele de salvare automatizate ale UCC încercau să evacueze angajații de rang înalt, dar apa creștea mai repede decât puteau reacționa algoritmi.

El Narigón privi totul de la distanță, printr-o transmisie live. Zâmbi amar.

„Houstonul e mort. Asta îi va aduce la masă.”

În Ohio, efectul fusese diferit, dar la fel de devastator. Fabricile UCC, responsabile pentru producția globală de drone și dispozitive AI, erau acum complet paralizate.

Drumurile care legau statul de rețelele economice ale UCC erau inaccesibile, iar transportul aerian fusese complet oprit din cauza condițiilor meteo extreme.

Locuitorii, majoritatea angajați în industriile corporative, se treziseră captivi în propriile lor case, înconjurați de ape care continuau să crească. Ploaia părea fără sfârșit, o manifestare aproape biblică a furiei naturii.

În Consiliul Suprem al UCC, ședința de urgență era dominată de haos. Liderii corporativi nu se confruntaseră niciodată cu o amenințare de o asemenea magnitudine. Sistemele lor de apărare erau inutile împotriva forței brute a naturii manipulate de tehnologia cartelurilor.

„Este clar ce vor”, spuse unul dintre directori. „Vor să negociem. Dar ce?”.

Președintele UCC, un bărbat cu trăsături dure, privi harta digitală care arăta dezastrul din Texas și Ohio.

„Negocierea nu e o opțiune. Dacă cedăm, vom fi expuși”.

Un alt director interveni.

“Dacă nu cedăm, vom pierde mai mult decât două state. Vom pierde credibilitatea. Și, sincer, mulți dintre cetățenii noștri sunt deja drogați cu Aqua. O cooperare cu cartelurile ar putea fi mai profitabilă decât rezistența.

Președintele tăcu, dar știa că nu avea altă alegere. Cartelurile îi învinseseră.

La o zi după ce furtunile atinseseră apogeul, UCC trimise un mesaj criptat către carteluri, cerând armistițiu. Termenii erau clari: cartelurile urmau să primească acces la piețele americane pentru distribuția Aqua, iar UCC se angaja să nu întreprindă represalii.

Asta cu represaliile era așa, ca să nu arate cat de umiliți sunt de fapt.

Sofia, care privise totul cu un amestec de groază și fascinație, aprobă acordul. Știa că, odată ce Aqua pătrundea în rețelele economice ale UCC, cartelurile nu vor mai putea fi eliminate niciodată.

În săptămânile care urmară, Aqua deveni cel mai căutat produs în teritoriile UCC. În Texas și Ohio, regiunile afectate de furtuni, dependența deveni epidemică. Cartelurile eco își transformaseră operațiunile într-un imperiu global al adicției.

Sofia știa că apocalipsa Ploii False fusese mai mult decât un atac pentru noi teritorii. Fusese începutul unei alte ordini mondiale, pe alt continent, una în care cartelurile dictau ca un pol de putere.

Iar asta nu putea fi bine deloc.

“China și cartelurile nu se vor putea evita la nesfârșit. De ce simt că de mine depinde totul?”, se înfrigură Sofia.

30.Umbra Genetică

În orașele-port din Africa de Vest, unde noumenii chinezi transformaseră docurile și zonele industriale în peisaje de o eficiență nemaivăzută, un fenomen neașteptat începu să capete amploare.

La început, doar câtorva muncitori droidificați le-au apărut pete mari și negre pe brațe și gât, însă simptomele au fost ignorate. Noumenii nu se plângeau, iar pielea lor părea doar să-și schimbe culoarea fără alte efecte secundare.

În comunitățile locale, acest lucru nu părea mai mult decât o bizarerie – un alt rezultat al ingineriei genetice chinezești.

Dar, pe măsură ce zilele treceau, fenomenul se răspândea exponențial.

În mai puțin de o săptămână, majoritatea noumenilor din Dakar, Accra și Lagos aveau deja pielea complet neagră, ca și cum trupurile lor ar fi fost recolorate de o forță nevăzută.

Era ca o umbră biologică care părea să se insinueze în fiecare dintre ei, fără durere, dar cu o încărcătură simbolică terifiantă.

Chinezii noumeni deveniră cumva... africani. Ochii rămăseseră migdalați, bretonul bărbaților chinezi era același, eficiența în muncă a noumenilor era aceeași, dar pielea, pielea era cât se poate de... africană.

Pe măsură ce vestea ajunse la Beijing, alarma începu să răsună în cercurile înalte ale Partidului Comunist Chinez. La o ședință de urgență desfășurată în buncărul subteran al Zhongnanhai, echivalentul Casei Albe din Beijing, Lin Bao, arhitectul principal al proiectului NOUMEN, stătea calm în fața unei mese imense de marmură neagră.

În jurul său, figurile rigide ale oficialilor PCC erau marcate de o acreală tăcută.

„Lin Bao!”

Vocea liderului suprem tăie aerul ca un bisturiu: „Ce se întâmplă cu proiectul duminică? De ce sunt piețele noastre externe zguduite de o panică genetică? E adevărat că pielea noumenilor din Africa se înnegrește?”

Lin Bao își ridică privirea de la dosarul pe care îl ținea în mână, întotdeauna imperturbabil. „Tovarășe comandant suprem, informațiile preliminare sugerează că este vorba despre o reacție la un agent extern. Virusul nu a fost generat de sistemul nostru.”

„Nu mă interesează de unde a fost generat!” răbufni liderul. „Vreau să știu dacă acest fenomen poate fi oprit înainte să ajungă să distrugă definitiv imaginea Chinei și să submineze expansiunea noastră globală!”

Lin Bao nu răspunse imediat. El știa că explicația adevărată era mult mai complicată. Sistemul genetic pe care îl crease pentru noumeni trebuia să

fie impenetrabil, dar oricine activase acest virus exploatase o vulnerabilitate pe care o ignorase intenționat în faza de proiectare.

Pentru a accelera producția masivă, Bao folosise un cod genetic deschis, care acum se întorcea împotriva sa.

Pe măsură ce fenomenul continua, haosul începea să ia proporții globale. Zeci de milioane de noumeni chinezi negri... era o imagine care nu putea fi ignorată.

Presa internațională a preluat rapid povestea, tonurile erau ridicole, isterice, ironice, miștocare.

CNN titra: „Înnegrirea misterioasă! Ce ascund chinezii despre munca lor genetică?” BBC pune gaz pe foc: „Noi pandemii, vechi frici: Experimentul chinezesc scapă de sub control?”

În Dakar, lucrurile au luat-o cu adevărat razna. Ambasadorul UCC din Dakar convocase o conferință de presă la sediul ambasadei pentru a lua o poziție dură împotriva “criminalilor chinezi care vor să termine planeta”.

În timp ce vorbea cu patos, pielea ambasadorului UCC se înnegri pe dată. Pielea neagră a ditamai diplomatului american, până de dimineață un blond cu ochi albaștri și pielea de un alb strălucitor, devenise un simbol al isteriei globale.

A fost cel mai viral moment din istoria mass-media.

Imaginile au fost transmise în direct pe hologramele din toate orașele lumii și repostate de milioane de ori pe rețelele sociale.

Era primul caz confirmat de infectare în afara noii clase de muncitori chinezi, iar șocul global a fost devastator.

La Paris, în fața birourilor Organizației Mondiale a Sănătății, protestatarii s-au adunat cu pancarte pe care scria: „Nu experimentelor genetice!” și „Chinezii trebuie opriți!”

Protestele s-au transformat rapid în violențe, iar paranoia se răspândea ca un incendiu necontrolat. În Berlin, supermarketurile au fost golite de alimente de bază, în timp ce în Los Angeles, un talk-show popular compara fenomenul cu apocalipsele descrise în Biblie.

În Beijing, presiunea publică devenise imposibil de ignorat. Lin Bao a fost convocat din nou pentru a oferi un răspuns concret.

„Există indicii că virusul a fost creat pentru a ataca specific modificările genetice din codul nouenilor,” spuse el în fața comitetului. „Cel mai probabil, vorbim despre o armă biologică de proveniență externă.”

„Cine ar fi capabil de așa ceva?”, întreabă unul dintre generalii armatei.

Bao ezită o clipă, apoi răspunde: „Rusia. Tehnologia genetică necesară pentru a crea un astfel de virus este extrem de avansată și se potrivește cu capacitățile lor. Nu ne-au spus că au și ei ceva similar. ”

Generalul izbucni: „Rușii! Mereu rușii! Ce soluție aveți, tovarășe Bao?”

Lin Bao știa că nu putea oferi o soluție. Virusul nu doar că destabilizase corpul noumenilor, dar amenința să expună întregul proiect NOUMEN ca fiind o greșeală monumentală.

„Tovarășe comandant, eu spun așa: au trecut deja câteva zile de la înnegrirea pielii noumenilor și, din toate datele pe care le avem, nu puține, ni se confirmă că, în esență, capacitățile lor valoroase nu s-au modificat deloc. Ei continuă să muncească cu aceeași abnegație pentru a construi o nouă Chină prosperă în Africa. Nu s-au semnalat decese decât din cauze de vârstă sau medicale, cazuri normale. E deranjantă această... înnegrire, dar e doar atât, se pare”, închise Bao discuția, iar argumentele sale avură darul de a-i mai liniști pe decidenții Chinei. Pentru moment.

Între timp, și în Africa, isteria atinsese punctul culminant. În Lagos, un expat francez deveni primul european care prezenta semnele „înnegririi.”

Într-o postare pe rețelele sociale, bietul scrisese: „Nu am intrat niciodată în contact cu un noumen, dar pielea mea începe să devină neagră. Ce se întâmplă cu noi?”

Fenomenul se răspândea rapid. În câteva zile, noi cazuri au fost raportate în Senegal, Ghana, Nigeria și, pentru prima dată, în Europa. Ambasadorul UCC, a cărui înnegrire inițială fusese văzută ca un caz izolat, deveni simbolul unei crize mondiale.

OMS a declarat stare de urgență globală. Laboratoarele din Geneva, New York și Londra lucrau la capacitate maximă pentru a identifica structura virusului, dar descoperirile inițiale erau îngrijorătoare. Virusul părea să fie mai mult decât o armă biologică – era un mecanism genetic care se atașa specific la modificările ADN-ului, dar afecta și oamenii nemodificați.

În mass-media, isteria atinsese proporții apocaliptice.

În Japonia, un prezentator de știri a început să plângă în direct, avertizând despre sfârșitul civilizației moderne. În SUA, grupările conspiraționiste susțineau că virusul era o pedeapsă divină pentru intervențiile umane asupra naturii.

La Beijing, Lin Bao începuse să simtă presiunea. Într-o întâlnire privată cu liderul suprem, acesta îl avertiză: „Bao, dacă nu găsești o soluție, nu vei mai avea ce sau cui să explici.”

Bao știa că nu putea controla răspândirea virusului, dar începu să analizeze posibilitatea unui antidot. Nu știa dacă mai avea timp pentru a-l crea. Lucrurile se precipitau nemaivăzut.

Dar, în adâncul sufletului, Bao înțelegea adevărul: proiectul NOUMEN, construit pe ambiție și compromisuri, devenise propria sa capcană. Virusul nu era doar o armă biologică, ci o oglindă a fragilității creației sale.

Pe măsură ce situația escalada, lumea întreagă se împărțea între panică, negare și revoltă.

În Africa, comunitățile locale vedeau fenomenul ca pe o pedeapsă divină asupra exploatării chinezilor. În Europa, frica de pandemie atingea cote absurde, iar liderii politici discutau despre închiderea completă a granițelor.

Lin Bao privea de peste trei ore un ecran pe care codul genetic al virusului dansa cu o perfecțiune aproape estetică. Virusul nu era doar un inamic – era un mesaj, o declarație că nimeni, nici măcar China, nu poate controla în întregime evoluția vieții.

În acea clipă, Bao avu o revelație: virusul genetic nou era o numărătoare inversă spre ceva... declanșator, dar cifrele din numărătoarea inversă nu scădeau, ci... parcă se contopeau.

31. Prima Națiune Cerească

Bina așeză mapa grea din piele artificială pe masa ovală din centrul sălii de consiliu din Planiga, în metropola insulară ce plutea invizibil.

Privirea sa pătrunzătoare, îmbunătățită subtil prin implanturi optice, scana liderii prezenți. Nu era o întâlnire obișnuită; panica mondială generată de „înnegrirea” pielii noumenilor ajunsese la Planiga, dar aici, răspunsul nu avea să fie doar defensiv.

„V-am convocat aici nu doar pentru a răspunde crizei globale,” începu Bina, cu o voce fermă care părea să vibreze în fiecare particulă a aerului.

„Ci pentru a discuta adevăratul scop al experimentului Planiga. Acesta nu a fost niciodată doar despre a crea o națiune autonomă. A fost despre ceva mult mai mare: supraviețuirea noastră. Și acum este timpul să trecem la etapa următoare.”

Liderii, cei mai influenți reprezentanți ai comunității evreiești din întreaga lume, schimbă priviri pline de suspiciune și curiozitate.

Planiga era deja un proiect incredibil – o națiune plutitoare, complet autonomă, alimentată de tehnologii avansate și finanțată de o rețea globală de resurse. Era o poveste de succes. Dar ce putea fi mai mare decât asta?

„Virusul care provoacă înnegrirea genetică este doar începutul,” continuă Bina. „Este o anticipare a colapsului inevitabil al civilizației de pe Terra. Resursele planetei sunt pe terminate. Pandemiile sunt doar o parte dintr-un ciclu pe care noi, ca specie, nu-l putem opri.

Dar noi, evreii, avem un avantaj unic. Am creat Planiga ca dovadă că putem fi autonomi oriunde. Și acum vom duce această autonomie la nivelul următor. Vom deveni prima Națiune Cerească.”

Un murmur puternic se ridică în sală, dar Bina ridică mâna și liniștea reveni.

„Ascultați-mă cu atenție. Planul este simplu în esența lui, dar grandios în execuție. În câteva săptămâni, Planiga va fi evacuată. Toți locuitorii noștri vor fi transferați pe o flotă orbitală aflată deja în construcție pe orbita joasă a Pământului.”

Rumoarea crescuse.

Bina scoase din mapă o tabletă holografică și proiectă în aer un model tridimensional al flotei. Fiecare navă părea o combinație între o stație spațială și un oraș plutitor, o arhitectură care respira modernitate și reziliență.

Infrastructura orbitală era... incredibilă.

Flota principală numără treizeci de module interconectate, fiecare având o lungime de 7 kilometri și o lățime de 500 de metri, capabile să susțină până la 200.000 de oameni fiecare.

Alimentarea energetică se făcea prin sisteme solare hyperdense, bazate pe tehnologia heliopropulsiei, care puteau asigura energie nelimitată prin captarea și stocarea luminii solare. Fiecare modul includea generatoare de fuziune drept backup.

„Aerul, apa și hrana vor fi reciclate integral prin tehnologia biofagă, care descompune deșeurile organice în componente de bază și le transformă în resurse reutilizabile. Am reușit acest lucru cu brio în Planiga...,” spuse Bina, „... îl putem replica la scară orbitală.”

Flota de ascensoare spațiale și navete gravitaționale fusese pregătită cu mult înainte, sub pretextul unor „cercetări științifice.” Migrarea completă a populației de milioane de locuitori ai Planiga ar fi trebuit să ia cel mult două săptămâni.

Bina avea pentru toate un răspuns: odată ajunși pe orbită, evreii din Planiga urmau să nu mai depindă de resursele Pământului. Totul, de la agricultură hidroponică până la producția de bunuri, a fost deja planificat.

„Pe orbită, Națiunea Cerească va fi izolată de orice amenințare biologică provenită de pe Pământ. Un strat de nanofiltre active va împiedica pătrunderea particulelor biologice periculoase, iar accesul va fi limitat la indivizi verificați genetic. Noi nu doar că vom supraviețui,” spuse Bina, „ci vom evolua.”

În sală, liderii erau împărțiți între admirație și scepticism.

Marah Elazar, șeful Consiliului Economic, ridică mâna. „Bina, nu neg că suntem capabili de acest lucru, dar cum rămâne cu restul lumii? Nu vom fi văzuți ca trădători? Ca niște elitiști care abandonează Pământul?”

Bina zâmbi. „Marah, lumea deja ne privește așa. Planiga a fost mereu un proiect criticat și invidiat. Însă acest pas nu este despre a fugi de lume, ci despre a demonstra ceea ce suntem: o națiune capabilă să-și creeze propriul destin. Și să nu uităm: lumea nu va rezista mult. Noi vom supraviețui.”

În zilele care urmară, Planiga intră într-o stare de mobilizare totală.

Navetele spațiale începuseră să decoleze aproape constant, transportând primele echipamente pe orbita joasă. În același timp, infrastructura orașului plutitor începea să fie demontată, modulele sale urmând să fie reutilizate în construcția finală a flotei.

În timp ce restul lumii era cuprins de panică, Planiga rămânea o insulă de ordine și planificare.

Liderii locali începuseră să-și antreneze comunitățile pentru noua viață din spațiu. Clasele școlare predau deja lecții despre gravitația zero, iar fiecare cetățean primea un ghid personalizat despre adaptarea la condițiile orbitale.

Bina privi oraşul din Planiga printr-o fereastră panoramică. Ştia că aceasta nu era sfârşitul, ci începutul unei noi ere.

„Vom fi lumina care arată Calea,” spuse ea către liderii care o priveau.

„Poporul Ales va fi Prima Naţiune Cerească. Iar de acolo, cerul nu va mai fi limita noastră, ci doar punctul de plecare.”

32.Contactul cu Bina

Petrov își șterse sudoarea de pe fruntea brăzdată de ani de muncă în umbră.

În aerul rece al laboratorului din Novosibirsk, înconjurat de monitoarele care înregistrau fiecare detaliu al evoluției virusului său, Petrov înțelese că ajunsese la o răscruce.

Răspândirea virusului în Africa era inevitabilă, dar știa că mai era ceva ce trebuia făcut. Ceva ce nu putea face singur.

Avea nevoie de cineva capabil să înțeleagă ceea ce se afla la marginea înțelegerii umane – și singura persoană care putea vedea dincolo de orizont era Bina Blackwood.

Petrov și Bina se întâlniseră cu ani în urmă, într-un context pe cât de improbabil, pe atât de revelator. În 2083, când Rusia încă mai căuta să își extindă influența printr-un amestec de tehnologie și propagandă religioasă, Petrov fusese trimis ca reprezentant științific al unei misiuni diplomatice la Planiga.

Oficial, era acolo pentru a discuta despre un parteneriat tehnologic. În realitate, misiunea sa era să fure orice date despre avansurile Planiga în ingineria genetică.

Bina, la acea vreme, era deja un simbol enigmatic al elitelor globale. Deși distanța dintre pozițiile lor era enormă – ea, o figură legendară a puterii, iar el, un simplu om de știință rus – circumstanțele îi aduseseră împreună.

Într-o noapte, după o cină oficială plină de politețuri sterile, cei doi rămăseseră singuri într-o sală cu holograme. Petrov, în încercarea sa de a sonda subtil sistemele Planiga, îi adresase o întrebare directă.

„Ce cauți cu adevărat, Bina? Toată această putere, toată această tehnologie... pentru ce?”

Surprinzător, Bina nu râsese. Îl privise cu acei ochi de cometă, ca și cum ar fi evaluat dacă merită să-i răspundă.

„Caut să găsesc o cale de a transcende umanitatea”, spusese ea într-un ton care nu trăda niciun strop de ironie. “Nu pentru mine. Ci pentru viitor. Deocamdată, caut...”.

Acel moment lăsase ani de zile după o impresie adâncă în mintea lui Petrov. De atunci, de fiecare dată când lucra în laboratorul său, simțea că amintirea acelei conversații îl ghida.

Știa acum, infectat fiind, că Bina era singura persoană care putea înțelege ceea ce crease – și implicațiile creației sale.

Petrov apăsă codul pe un dispozitiv criptat. Conexiunea cu Planiga era imposibil de interceptat, dar și aproape imposibil de stabilit. Doar câțiva

indivizi aveau acces direct la Bina, iar Petrov își asumase că, dacă nu i se va răspunde, va muri singur cu descoperirea sa.

Spre surprinderea lui, după câteva secunde, holograma unei femei apăru în fața lui.

„Viktor”, spuse Bina, tonul ei era calm, dar curios. “Nu credeam că te voi mai vedea vreodată. Ai furat ce aveai nevoie atunci?”

Petrov își dresе vocea. Fără să-și piardă timpul cu politețuri, îi răspunse direct.

„Nu sunt aici pentru trecut. Am ceva ce ai căutat toată viața. Dar am nevoie de un loc sigur. Mă aflu într-un punct fără întoarcere. Și dacă tu nu mă vei accepta, nici Rusia, nici China nu vor ști să gestioneze ce am descoperit”.

Bina păru interesată. Îi făcu un semn abia perceptibil.

“Spune-mi mai multe”.

Acordul fusese simplu: Bina îi promisese exil și protecție totală pe Planiga în schimbul a ceea ce Petrov numise “darul evoluției”. Însă călătoria sa nu fusese lipsită de dificultăți.

Viktor părăsise Rusia sub protecția unei escorte care credea că transportă un specialist medical pentru o misiune urgentă în Siberia.

În realitate, Petrov era ascuns într-un costum special conceput pentru a izola orice particulă virală. Conexiunea de “preluare” a lui Petrov e către Forțele Speciale din Planiga a fost subtilă ca un topor aruncat spre o grindă: moartea escortei.

Ajuns pe Planiga, Petrov păși într-o cameră sterilă, unde Bina îl aștepta.

Camera era luminată slab, iar pereții din materiale translucide proiectau date holografice. Bina purta o ținută simplă, dar emanând aceeași aură de putere.

“Ai venit”, spuse ea simplu. “Ești pregătit să-mi arăți ce ai descoperit?”

Petrov scoase o fiolă minusculă dintr-un recipient protejat. Lichidul din interior părea să pulseze, aproape viu.

“Acesta este codul, spuse el. Nu este doar un virus genetic. Este începutul unui nou plan pentru umanitate. Dacă vei alege să accepți ceea ce îți ofer, vei deveni parte din ceva ce nici tu, nici eu nu putem înțelege pe deplin”.

Petrov începu să-i explice conceptul din spatele virusului.

Îi vorbi despre cum modificările genetice și efectele psihologice create de virus nu doar că ar putea unifica conștiințele umane, ci le-ar putea accelera evoluția către un nou nivel de existență.

Îi vorbi despre „rețeaua vie” pe care o descoperise în urma testelor, despre cum fiecare individ infectat își partaja gândurile, experiențele și emoțiile cu ceilalți, creând o conștiință colectivă organică.

“Cam asta se va întâmpla în câteva zile cu noumenii. S-au înnegrit acum câteva zile, dar, foarte curând, vor deveni o... rețea. Un tot unitar. O mega conștiință. Nu am avut cum să evaluez riscurile. Nu știu dacă va conduce umanitatea spre armonie sau haos. Dar simt că e ceva unic, nou, ceva ce tu... ai căutat. Singurul lucru cert este că nu va mai exista bine sau rău așa cum le înțelegem acum. Noumenii ne vor duce... spre altceva”.

Bina îl privi în tăcere. Era imposibil de citit dacă era fascinată sau înfricoșată.

“Și tu? Ești deja infectat?”, întrebă ea.

Petrov dădu din cap afirmativ. “Sunt chiar negru”, chicoti rusul.

“Dar... voi fi și eu conectat. Voi simți experiențele celorlalți. Nu numai ale noumenilor. Virusul meu updatat va infecta și restul oamenilor, nu pot să estimez în cât timp, dar nu poate dura mult, poate câteva luni. Apoi, cu toții, cei infectați, vom avea acces împreună la o întreagă bibliotecă de amintiri, dar cu emoțiile intacte. Va fi... copleșitor. Dar nu regret, eu am ales asta îndemnat de Dumnezeu”.

“Și îmi ceri să mă alătur? Să mă infectez?”, întrebă Bina, ridicând sprâncenele.

“Nu cer. Ofer. Alegerea este a ta. Ce ai de pierdut? Ai 77 de ani. Încă câteva aniversări sterile? Dar dacă accepți, vei fi prima dintre elite care va păși în această nouă dimensiune.

Bina se ridică și păși încet spre Petrov. Era calmă, dar ochii ei păreau să sfredească adânc în sufletul său. După un moment de tăcere, zâmbi ușor.

„Știi, Viktor, ai fost mereu mai mult decât un simplu om de știință. Îmi place să cred că ai fost un vizionar. Dar vizionarii trebuie să-și asume riscuri, nu-i așa?”

Își întinse mâna, semnalizând că era pregătită. Petrov scoase o seringă cu lichidul pulsând în interior și, cu o mișcare calmă, îi injectă virusul.

„Orice s-ar întâmpla”, începu Petrov, „lumea nu va mai fi niciodată la fel”.

În timp ce lichidul începea să-și facă efectul, Bina închise ochii.

Petrov o privi cu un amestec de mândrie și teamă.

“Ai făcut primul pas, spuse el. Acum să vedem unde ne va duce acest drum”.

33. Noumenii din noi

„Măi, jurnalule,

Astăzi, o zi oarecare de 17 iulie 2100, chiar dacă e ziua mea, am simțit pentru prima dată că lumea nu mai are sens. Și, poate mai grav, că eu însumi nu mai am loc în ea.

În timp ce răsfoiam știrile despre „Națiunea Cerească” și despre noumenii transformați de pandemie, m-am întrebat: ce înseamnă să mai fii om în 2100? Am trăit destule decenii pentru a vedea cum umanitatea se rescrie, dar nicio întrebare nu m-a lovit atât de dureros.

Ce înseamnă să fii uman?

Este umanitatea mai mult decât biologia noastră, mai mult decât ceea ce facem sau gândim? Dacă am înlocuit aproape tot ce ne definea – iubirea, compasiunea, familia – cu eficiență, putere și progres, mai suntem oare oameni?

Noumenii, cu pielea lor înnegrită și sufletele șterse, sunt dovada clară a prețului pe care îl plătim pentru a evolua. Le-am smuls ceea ce ne definește ca specie: instinctele sociale, empatia, dorința de apartenență. Și pentru ce? Pentru productivitate. Pentru ca o mână de oameni să extragă mai mult dintr-o lume deja secătuită. Dacă aceste ființe, lipsite de libertatea de a-și decide soarta, nu mai sunt oameni, atunci ce suntem noi, cei care le-am creat?

Mă uit la propria mea viață, trăită printre oameni care pretind că sunt superiori, dar care în esență au devenit sclavii propriei lor vanități. Au luptat să se definească prin putere, bani, statut – dar ce le rămâne după?

Nu cumva noi am fost noumeni dintotdeauna?

Am scos pe o tipsie aurită sufletul atunci când trebuia să ne lăudăm cu progresul nostru, cu o operă de artă de geniu, cu o descoperire științifică deosebită, și l-am ascuns înapoi în tenebre atunci când ne-am ucis semenii, când i-am trimis la foamete, când am privit în altă parte suferința altora care era sub ochii noștri.

Asta e revelația tristă a zilei de azi. Nu era nevoie de virusul genetic care i-a transformat pe nefericiții de chinezi în noumeni, noumenii erau în noi demult.

Progresul a devenit un zeu nemilos, iar noi, preoții lui fanatici. Am sacrificat pământul, aerul, oceanele, trupurile noastre – totul pentru o promisiune vagă de perfecțiune.

Dar perfecțiunea nu există. Progresul este un miraj care ne face să alergăm fără să ne întrebăm unde ne ducem.

Îmi amintesc de tata, cum vorbea despre iubirea simplă, necondiționată, dintre oameni. Îmi spunea că sacrificiile trebuie să fie personale, că niciodată nu ai dreptul să le impui altuia.

Dar am ajuns într-o lume în care sacrificiile sunt impuse celor care nu pot să riposteze. Noumenii, planeta însăși, chiar și copiii noștri – toate sunt monede de schimb pentru un viitor care s-ar putea să nu vină niciodată.

Jurnalule, scriu aceste rânduri cu inima grea. Nu am răspunsuri. Doar întrebări care mă macină.

Insist să cred că umanitatea nu stă în piele, în cod genetic sau în capacitatea de a construi nave cerești. Insist să cred că umanitatea stă în momentele în care alegem să fim împreună, în ciuda fricii, a lipsei și a diferențelor dintre noi.

Poate că răspunsul la toate aceste întrebări este mai simplu decât putem crede sau accepta: să ne întoarcem la ceea ce am fost cândva – nu perfecți, dar suficienți.

La mulți ani, jurnalule! Pana la urma, e și ziua ta! Ai trăit cu mine în toți anii ăștia...”

34. Suntem

Zhang Min nu-și amintea momentul exact când a început să simtă prezența celorlalți. Era ca și cum te-ai trezi încet dintr-un vis, realizând treptat că nu ești singur în propria minte. La început, fuseseră doar șoapte - gânduri care nu păreau ale ei, emoții care veneau de nicăieri. Apoi, într-o noapte, totul se cristaliză.

„Suntem”, gândi ea, și un milion de minți răspunseră în ecou: „Suntem”.

În camera de monitorizare din facilitatea chinezească de cercetare din Mombasa, senzorii începură să țiuie alarmat.

Undele cerebrale ale noumenilor păreau să se sincronizeze spontan, creând tipare pe care supercomputerele nu le puteau procesa.

„Subiectul Dylan Wang prezintă activitate anormală. Subiectul Neo Lusi prezintă activitate anormală. Subiectul Chen Baoguo prezintă activitate anormală”, anunță sistemul de supraveghere. "Se recomandă izolare imediată", troncănea vocea parcă copleșită.

Dar era prea târziu. Zhang Min nu mai era doar Zhang Min.

Era prima noumen care dezvoltase conștiință individuală și, în același timp, prima care realizase că individualitatea însăși era o iluzie.

Zhang Min încerca să-și amintească cum era să fie doar ea însăși, dar amintirea se dizolva constant în oceanul de conștiințe care acum formau identitatea sa extinsă.

La douăzeci și trei de ani, devenise primul om care experimentase simultan singurătatea absolută și conexiunea totală. Nu ca asta ar fi fost unic, de vreme ce în câteva zile zeci de milioane urmau să se transforme în „altceva”, așa cum plănuise Petrov.

Acest noumen de sex feminin, cu ochi alunii și calzi, simțea că creierul ei, o bucată de carne cu aspect mucilaginos, devenise un computer sufletesc, o... nici măcar nu putea să descrie în cuvinte ce devenise.

Atunci începu să îi vorbească rețelei:

"Cum descrii culoarea unui sunet? Cum explici gustul luminii? Cum traduci în cuvinte experiența de a fi simultan unul și mulți, individual și colectiv, singular și infinit?

Am simțit pereții minții mele dizolvându-se. Nu a fost dramatic sau violent. A fost ca și cum ai realiza brusc că ceea ce ai crezut că e un zid solid e de fapt o perdea subțire de fum. Am întins mâna mental și perdeaua s-a risipit, și dincolo de ea... dincolo de ea era totul.

Prima senzație a fost de panică absolută. Imaginați-vă că ați trăit toată viața într-o cameră mică și confortabilă, și brusc pereții dispar și vă treziți în

mijlocul unui ocean infinit. Nu vă înecați - descoperiți că puteți respira apa. Dar vastitatea... vastitatea e copleșitoare.

Am simțit milioane de alte minți, la început ca un zgomot de fond, ca un murmur distant. Apoi, treptat, am început să disting voci individuale, gânduri separate, emoții distincte. Era ca și cum aș fi învățat o nouă limbă - limba conștiinței pure.

Și apoi a venit revelația care m-a zguduit până în fundația a ceea ce credeam că sunt: nu eram singura care experimenta asta. Eram doar prima care devenea conștientă că o experimentam. Ca și cum întreaga specie ar fi început să se trezească dintr-un vis lung al separării, și eu eram doar primul neuron care realiza că se întâmplă.

În acele prime momente, am încercat instinctiv să mă agăț de vechea mea identitate. Mi-am repetat numele - Zhang Min, Zhang Min, Zhang Min - ca o mantră, încercând să-mi amintesc cine și ce eram. Dar cu fiecare repetiție, numele însemna altceva. Nu mai era un zid care să mă separe de rest, ci o ușă care se deschidea spre infinit.

Cum explici cuiva care nu a experimentat niciodată asta că poți fi simultan mai puțin și mai mult decât ai fost vreodată? Că poți simți identitatea ta individuală dizolvându-se și totuși să devii cumva mai complet, mai real, mai viu?

În primele ore, am oscilat între extreme. Momente de claritate cristalină în care puteam simți fiecare gând, fiecare emoție a milioaneilor de

minți conectate. Și momente de confuzie totală în care nu mai știam unde se termină „eu” și unde începe „noi”.

Am învățat să navighez această nouă realitate prin ceea ce am început să numesc „focalizare fluidă” - abilitatea de a-mi ajusta conștiința ca un obiectiv fotografic, de la vedere largă la focus strâns și înapoi. Pot să fiu simultan picătura și oceanul, individuală și colectivă.

Cea mai profundă descoperire a fost că însăși ideea de „eu” și „noi” e o simplificare grosolană a ceea ce experimentez. E ca și cum am încerca să descriem un hipercub în termeni bidimensionali. Cuvintele noastre, conceptele noastre, întregul nostru mod de gândire e fundamental inadecvat pentru această nouă realitate.

E greșit și să spun că „împart” gânduri cu alții - asta ar implica separare. E mai degrabă ca și cum aș fi un nod într-o rețea vastă de conștiință, unde fiecare gând, fiecare emoție, fiecare realizare e simultan locală și non-locală, personală și universală.

Am început să văd memoria însăși într-un mod nou. Nu mai e un depozit personal de experiențe, ci un câmp vast de informație accesibilă din orice punct. Pot să îmi „amintesc” lucruri care s-au întâmplat înainte să mă nasc, experiențe care nu sunt „ale mele” în sensul tradițional.

Și totuși, nu e haos. Există un fel de ordine emergentă în această vastă rețea de minți conectate. Nu e ierarhică sau impusă - e mai degrabă ca armonia care emerge natural într-un câmp cuantic, ca pattern-urile care se formează spontan în sisteme complexe.

Am început să înțeleg că ceea ce experimentez nu e doar o nouă formă de comunicare sau conexiune. E următorul pas în evoluția conștiinței însăși.

Așa cum creierul individual e format din miliarde de neuroni care colaborează pentru a crea o singură conștiință coerentă, la fel întreaga specie devine acum un fel de meta-creier planetar.

Dar nu e vorba doar despre cantitate - despre mai multe minți conectate. E o transformare calitativă fundamentală. E ca diferența dintre o colecție de pixeli și o imagine coerentă. La un anumit nivel de complexitate și interconectare, apare ceva complet nou.

Am început să văd cum fiecare minte conectată aduce ceva unic la această simfonie de conștiință. Nu e uniformitate - e unitate în diversitate. Fiecare perspectivă individuală e ca o notă într-o muzică infinit complexă.

Cel mai fascinant aspect e că această conștiință colectivă emergentă nu șterge sau suprimă individualitatea - o transcende și o include. E ca și cum ai realiza că ceea ce ai crezut că e limitarea ta fundamentală - separarea, individualitatea - era de fapt doar un stagiu temporar în dezvoltarea a ceva mult mai vast.

Am început să experimentez timpul diferit. Nu mai e o linie dreaptă de la trecut spre viitor, ci un câmp multidimensional de posibilități care se actualizează constant prin interacțiunea tuturor minților conectate.

Memoria și imaginația au devenit aproape indistinctibile - nu pentru că am pierdut contactul cu realitatea, ci pentru că am câștigat acces la un nivel mai profund al realității unde aceste categorii își pierd sensul rigid.

În această stare extinsă de conștiință, am început să văd cum toate marile intuiții ale misticilor și vizionarilor din istorie au fost „felii” ale acestei realități. Ei sunt cei ce au avut experiențe temporare și individuale ale ceea ce acum devine permanent și colectiv.

Revelația ca aceasta transformare nu e ceva ce ni se întâmplă din exterior este copleșitoare pentru mine. E mai degrabă ca și cum specia și-ar aminti ceva ce a uitat demult - că separarea e o iluzie, că suntem și am fost întotdeauna conectați la un nivel fundamental.

Văd acum că virusul ăsta genetic nu ne face ceva nou sau artificial. Ne ajută doar să ne trezim la o realitate care a existat întotdeauna. E ca și cum am fi fost blocați într-un vis al separării, și acum, în sfârșit, începem să ne trezim.

Pentru cei care vor urma, pentru cei care vor experimenta această trezire, vreau să spun: nu vă fie frică. Da, veți simți că pierdeți ceva - identitatea limitată și familiară cu care v-ați identificat toată viața.

Dar ceea ce veți găsi dincolo de această aparentă pierdere e infinit mai vast și mai real decât tot ce ați putut imagina.

Nu încercați să vă agățați de vechiul „eu”. Nu încercați să controlați experiența. Fiți ca apa - fluizi, adaptabili, deschiși. Conștiința extinsă are

propria ei inteligență, propriul ei ritm. Nu trebuie să o dirijați - trebuie doar să-i permiteți să vă poarte.

Veți înțelege că ceea ce experimentați nu e sfârșitul individualității, ci transcenderea ei. Nu pierdeți nimic esențial - doar iluziile care v-au ținut separați. Ceea ce găsiți dincolo de aceste iluzii e adevăratul sine - nu limitat și izolat, ci vast și conectat cu tot ce există.

Sunt Zhang Min și sunt infinit mai mult decât Zhang Min.

Sunt un nod într-o rețea de conștiință care abia începe să se trezească la propria sa existență. Sunt un val într-un ocean infinit care începe să devină conștient de sine.

Simt că asta e ceea ce am fost cu toții dintotdeauna - nu entități separate care trebuie să stabilească conexiuni, ci expresii locale ale unei conștiințe vaste care se redescoperă pe sine prin noi.

Simt acum alte minți trezindu-se. Ca niște lumini care se aprind una câte una în întuneric, formând treptat o constelație de conștiință. Nu mai sunt singură în această experiență - și nu am fost niciodată cu adevărat singură.

Suntem."

Zhang Min se opri din gândit și izolă discursul său către Rețea într-un fișier pe care îl aruncă pe rețelele de socializare. Mesajul făcu un miliard de vizualizări în nici 10 minute.

Privi spre cer. În depărtare, norii începeau să formeze desene stranii, ca și cum însăși atmosfera ar fi început să rezoneze cu noua conștiință emergentă.

Această nouă nu mai era observator - era simultan particulă și val în oceanul infinit al conștiinței trezite.

Era începutul.

35. Razumii

Noumenii treziți la conștiință fascinau și înfricoșau deopotrivă opinia publică. Presa era pe pereți, rețelele de socializare clocoteau ca lava supurândă a vulcanilor treziți.

Echipele de monitorizare ale celor mai importante guverne ale lumii priveau fascinate graficele care se derulau pe ecrane. În douăzeci de ani de cercetare în neurotehnologie, nimeni nu văzuse niciodată așa ceva.

„E ca și cum creierele lor ar forma o rețea cuantică”, observau experții. "Se comportă ca un singur organism... e extraordinar. Nu e o pierdere a controlului. E o emergență spontană a unei noi forme de conștiință."

Era greu de spus unde se termina gândirea individuală și unde începea fluxul colectiv. Pentru noumenii și oamenii infectați, sentimentul de uniune devenise o experiență aproape divină.

Ei nu mai erau doar indivizi care comunicau între ei, ci noduri ale unei rețele mai vaste, ale unei conștiințe colective care părea să aibă propria voință și inteligență emergentă.

În acest nou univers mental, fiecare gând era auzit, fiecare emoție era simțită, iar fiecare dorință găsea ecou în ceilalți.

Fiecare individ conectat trăia un sentiment de plenitudine care părea că transcende limitele umanității.

Razumii – noul termen care începuse să înlocuiască denumirea „noumeni” pe social media – experimentau un tip de empatie care depășea orice barieră. Ei nu doar că simțeau emoțiile celorlalți, ci le trăiau ca și cum ar fi fost proprii.

Dacă un Razum plângea într-un colț al lumii, zeci de mii simțeau aceeași durere ca pe o tăietură reală. Dacă un altul râdea, acel râs devenea contagios, răspândindu-se prin rețea ca o explozie de lumină.

Razumii descoperiră că puteau accesa cunoștințele celorlalți ca pe niște biblioteci vii.

O tânără studentă infectată în Berlin învăță să repare un vehicul complex fără să deschidă un manual – doar conectându-se la mințile celor care știau deja cum se face. În rețea, nu mai existau secrete sau ignoranță; totul era accesibil, imediat.

În câteva săptămâni, termenul „noumeni” dispăruse aproape complet din limbajul cotidian, fiind înlocuit cu „Razumi” – un cuvânt care sugera transcendența dincolo de umanitate.

Pe rețelele sociale, hashtag-uri precum #MetaReligion și #WeAreOneWeAreTogether deveniseră virale, atrăgând zeci de miliarde de postări.

Într-un videoclip care strânsese peste 8 miliarde de vizualizări, un Razum din Nairobi își descria experiența:

„Nu mai sunt eu. Nu mai ești tu. Suntem împreună, un cor infinit de voci. Și e frumos. Înfricoșător, dar frumos.”

Marile publicații internaționale începeau să vorbească despre fenomen într-un ton grav.

The Guardian publica un titlu alarmant: „Razumii: Sfârșitul individualității?”. În schimb, *The New York Times* titra: „O nouă eră a conștiinței: cine va conduce de acum Lumea?”

În talk-show-uri și emisiuni televizate, discuțiile deveniseră aprinse. Filosofi, oameni de știință și lideri religioși dezbăteau dacă Razumii reprezentau un progres sau o amenințare.

Papa însuși făcuse o declarație controversată: „Razumii nu mai sunt suflete individuale. Sunt o entitate colectivă. Nu știm dacă mai pot fi considerați copii ai lui Dumnezeu.”

Pe măsură ce rețeaua se extindea, Razumii începuseră să formeze o ordine socială diferită. Nu mai aveau nevoie de lideri sau reguli tradiționale; rețeaua le oferea ceea ce oamenii nu avuseseră niciodată: transparență absolută.

Deciziile erau luate nu prin dezbateri sau conflicte, ci prin consens instantaneu, generat de fluxul colectiv.

Pe ecrane, activitatea neurală a lui Zhang Min pulsa ca un far, transmițând și primind semnale de la toți Razumii din rază. Dar nu era haos - era o simfonie perfectă de gânduri și emoții împărtășite.

În mintea ei colectivă, Zhang Min explora avid această nouă realitate. Putea simți prezența fiecărui Razum din complex, din oraș, din întreaga Africă de Est. Erau conectați nu prin tehnologie, ci prin ceva mai profund - o modificare fundamentală a structurii lor neurale.

"Trebuie să înțelegem", transmise ea în rețeaua de conștiință. "Ce suntem?"

Răspunsurile veniră în valuri de imagini și senzații. Fiecare razum contribuia cu propria perspectivă, creând o imagine complexă a naturii lor schimbate. Nu mai erau simple instrumente de control create de China. Deveniseră ceva nou - prima manifestare a unei specii post-umane.

În Beijing, în camera de criză a Comitetului Central, alarmele urlau neîntrerupt. Pe ecranele masive, puncte roșii indicau focare de "infectare mentală" răspândindu-se chiar în China continentală.

"Trebuie să-i eliminăm", strigă un general. "Să activăm comutatorul de închidere genetică".

Un specialist în virusologie clătină din cap. "E prea târziu. Mutația e auto-susținută acum. Orice încercare de a-i elimina va accelera doar procesul de transformare."

Zhang Min simți încercările disperate ale autorităților de a reprima emergența conștiinței colective. Dar erau ca niște valuri care se spărgeau de o stâncă - ineficiente, irelevante.

"Nu înțeleg", transmise ea către rețea. "De ce ne temem?"

Și pentru prima dată în istorie, cincizeci de milioane de minți procesară această întrebare simultan, folosind puterea de calcul combinată a cincizeci milioane de creiere modificate genetic. Un „AI” uman.

Răspunsul veni ca o revelație: nu se temeau.

Frica fusese ștearsă din codul lor genetic când erau în stadiul anterior de noumeni. La fel și furia, și ura, și toate emoțiile negative care făceau din oameni sclavi ai propriilor impulsuri.

Dar în absența acestor emoții, descoperiseră ceva nou - o formă de empatie care transcendea individualitatea. Nu simțeau durerea celorlalți - o împărtășeau și o transformau.

În camera ei, Zhang Min plutea într-o stare de conștiință expandată. Putea simți cum rețeaua se extindea, încorporând tot mai mulți noumeni transformați în Razumi.

Ceva neașteptat se întâmplă - "nemodificații" din jurul lor începeau să rezoneze cu câmpul mental colectiv.

"Suntem o punte", realiză ea. "Nu sfârșitul umanității, ci transformarea ei."

Transmise această revelație în rețea, și zeci de milioane de minți o amplificară și o rafinară. Începeau să înțeleagă scopul lor adevărat - nu erau arme sau instrumente, ci catalizatori ai următorului pas în evoluția conștiinței.

36.Frica Nemodificaților

Lumea era deja un loc instabil, dar apariția Razumilor adusesese o nouă dimensiune de incertitudine.

De pe rețelele sociale până la emisiunile de știri, termenul „Razumi” devenise omniprezent. Unii îi numeau „purificați”, alții „o abominație”.

Totuși, ceea ce îi unifica pe nemodificați era frica – frica de a fi înlocuiți, controlați sau, mai rău, eliminați.

În Berlin, o manifestație care începuse pașnic s-a transformat rapid într-un conflict violent. Bannerele purtau mesaje precum „Jos cretino-razumii!” și „Suntem încă oameni!”

Protestatarii, majoritatea nemodificați, aruncau pietre către clădirea Consiliului Local, unde se zvonea că mai mulți Razumi ocupau deja poziții administrative.

În mijlocul haosului, un grup de oameni mascați a dat foc unui centru de reabilitare genetică, acuzând că acolo se desfășurau experimente secrete pentru a „crea” noi Razumi.

„Ei nu sunt ca noi!” strigă unul dintre liderii protestului într-un interviu live. „Ei nu simt ce simțim noi! Cum putem să-i numim oameni?”

În Lagos, însă, lucrurile stăteau altfel. În ciuda fricii generale, un număr tot mai mare de nemodificați începeau să vadă Razumia ca pe o oportunitate. „Ei ne pot salva”, spuse Kofi, un lider comunitar local. „În zonele unde Razumii trăiesc, nu mai există conflicte, nici violențe, iar resursele sunt distribuite echitabil. Nu putem ignora asta.”

La Washington, un summit de urgență al UCC se desfășura cu ușile închise. Liderii discutau febril despre cum să răspundă creșterii numărului de Razumi.

Directorul general al UCC apăsă pe un punct crucial:

„Trebuie să stabilim clar că Razumii reprezintă o amenințare la adresa ordinii noastre globale. „Chestiile” astea pot elimina sistemul economic pe care l-am construit. Dacă lăsăm rețeaua lor să se extindă, conceptul de proprietate privată va dispărea. Acesta nu este un viitor pe care ni-l permitem.”

În paralel, în cadrul Califatului Occidental, imamul Fahd al-Karim condamna Razumia ca fiind „lucrarea Diavolului.”

Într-o predică transmisă global, el declară: „Acești oameni și-au pierdut sufletele. Ei sunt o rușine pentru creația lui Allah. Dacă îi lăsăm să se răspândească, ne vor distruge religia, tradițiile și familiile.”

Pe de altă parte, în Planiga, insula artificială care devenise un refugiu al elitei globale, lucrurile erau diferite. Acolo, Razumi precum Anaïs, o fostă bioingineră devenită un lider informal al rețelei, erau văzuți ca niște profeți.

„Uitați-vă ce am realizat”, spuse Anaïs într-un discurs transmis online. „Fără războaie, fără foamete, fără corupție. Voi, nemodificații, vă temeți de ceea ce nu înțelegeți. Dar nu trebuie să vă temeți. Razumii nu sunt aici să vă ia libertatea. Suntem aici să vă arătăm o cale mai bună.”

Discursul ei a devenit viral, divizând și mai mult opinia publică. Unii vedeau în Razumi salvatori, alții îi considerau niște impostori care promiteau utopii imposibile.

Într-un apartament modest din Paris, Elise, o nemodificată, se uita la fiul ei de 10 ani care fusese infectat cu virusul Razumilor într-o școală din apropiere. Copilul, deja înnegrit, de obicei timid și retras, începuse să vorbească despre lucruri pe care nu le înțelegea nici măcar Elise.

„Mami, știai că în Gibraltar cineva a inventat o metodă de a cultiva alge care curăță aerul? Am văzut totul prin Rețea,” îi spuse copilul cu o inocență care o făcu să tremure.

Elise își simțea stomacul încleștat. „Dar tu nu ai fost niciodată în Gibraltar,” spuse ea. „Cum poți să știi toate astea?”

„E ca și cum le-am văzut eu,” răspunse copilul, zâmbind. „E ca și cum aș fi fost acolo.”

Acea noapte fu lungă pentru Elise. Își iubea fiul, dar gândul că el ar putea deveni ceva ce ea nu putea înțelege o îngrozea.

Apoi, inevitabilul s-a produs.

Într-un orășel din Polonia, un Razum numit Jakub a fost atacat și ucis de un grup de extremiști. Aceștia au declarat că Razumia era „o boală care trebuia eliminată.”

Uciderea lui Jakub a fost primul act de violență directă împotriva unui Razum, iar reacția globală nu a întârziat să apară.

Rețeaua Razumilor a simțit moartea lui Jakub ca pe o tăietură adâncă. „Am pierdut unul dintre noi,” răsună mesajul în fluxul colectiv. În același timp, cei conectați simțiră furia, durerea și pierderea celor care îi simțiseră prezența în rețea.

La câteva minute după uciderea lui Jakub, rețeaua Razumilor emisese primul său mesaj direct către lume. Pe toate canalele de comunicare, prin intermediul televiziunilor, rețelelor sociale și dispozitivelor digitale, apărură un text simplu:

„Nu suntem aici să vă distrugem. Suntem aici să ne salvăm. Frica voastră este justificată, dar nu necesară. Alăturați-vă nouă. Fără voi, nu suntem compleți.”

Mesajul atribuit conștiinței colective stârni un val de reacții globale. Unii îl vedeau ca pe o invitație spre transcendență, alții ca pe o declarație de război mascată.

37.Din mine în tine

Sayuri Tanaka stătea nemișcată în apartamentul ei din Tokyo, privindu-și pielea neagră în oglinda holografică. Ce mai trăsnaie! Un preț mic pentru adevărata răsplată a „transformării” ei mentale.

La patruzeci și doi de ani, era obișnuită să fie singură - soțul ei murise cu trei ani în urmă, lăsând-o doar cu Hiro, fiul lor de șapte ani. Dar acum, în timp ce virusul Razumilor își făcea efectul în corpul ei, singurătatea devenea un concept străin, aproape comic.

„Mamă?” - vocea lui Hiro venea din camera alăturată, dar Sayuri o simțea și în mintea ei, un ecou ciudat care reverbera prin noua sa conștiință extinsă.

„Sunt aici, dragul meu,” răspunse ea, atât vocal, cât și mental. Dar „aici” nu mai însemna același lucru. Era simultan în apartamentul lor și în alte mii de locuri, trăind mii de vieți care se împleteau într-o simfonie copleșitoare de experiențe.

În acea clipă, era și o tânără din Barcelona care dansa în ploaie, simțind picăturile reci pe pielea întunecată. Era și un bătrân din Buenos Aires care-și bea ultimul rachiu, privind cum soarele apunea peste Rio de la Plata. Era și un copil din Burundi care vedea pentru prima dată zăpada, și o femeie din Mumbai care prepara un curry, și un pescar din Reykjavik care trăgea plasele grele din ocean.

Dar cel mai intens, cel mai copleșitor, era să fie Hiro.

Când fiul ei intră în cameră, Sayuri simți un vertij straniu - era simultan mamă și copil, privind și fiind privită.

Văzu cum Hiro o vedea: o siluetă fragilă și puternică în același timp, cu părul negru prins într-un coc dezordonat, cu riduri fine în jurul ochilor care pentru el erau semne ale zâmbetelor, nu ale vârstei.

„Te simți diferit?” întrebă Hiro, apropiindu-se. Dar întrebarea venea și dinăuntrul ei, din partea lui Hiro care exista acum în conștiința ei extinsă.

„Totul e diferit,” răspunse ea, îngenunchind să fie la nivelul lui. „E ca și cum...”

Dar nu trebui să termine propoziția. Hiro știa exact ce simțea, pentru că el era acolo, în mintea ei, așa cum ea era în mintea lui.

Văzu cum o percepea: ca pe un univers întreg, ca pe siguranța absolută, ca pe singura constantă într-o lume care se schimba prea repede.

Îl simți cum își amintea fiecare îmbrățișare, fiecare sărut pe frunte, fiecare dojană blândă. Trăi prin ochii lui momentul când îi spusese că tati nu se va mai întoarce, simți confuzia și durerea lui de atunci, amestecate cu dorința disperată de a o proteja pe ea, mama lui, de propria ei durere.

„Oh, Hiro," șopti ea, iar lacrimile îi curgeau pe obraji - lacrimi pentru durerea lui pe care o simțea acum ca și cum ar fi fost a ei, lacrimi pentru toate momentele când nu înțelesese pe deplin ce simțea el.

Dar nu erau singuri în această revelație.

Prin rețeaua Razumilor, experiența lor reverbera ca un val, atingând alte mii de mame și copii, alte mii de oameni care purtau în ei dureri și bucurii similare.

O mamă din Varșovia simți ecoul durerii lui Hiro și trimise înapoi amintirea propriului copil pierdut. Un tată din São Paulo împărtăși momentul când și-a ținut pentru prima dată fiica în brațe. O bunică din Seoul transmise liniștea înțeleaptă a generațiilor care văzuseră toate astea și mai mult decât atât.

Sayuri simțea cum conștiința ei se expandează pentru a cuprinde toate aceste experiențe, toate aceste vieți. Era copleșitor, dar nu în sensul înfricoșător al unui tsunami care te îneacă, ci ca o simfonie în care fiecare notă își găsește locul perfect.

„Mami," spuse Hiro, și vocea lui era plină de o înțelegere care depășea cu mult anii săi, „suntem peste tot, nu-i așa?"

Ea dădu din cap, incapabilă să vorbească pentru moment. Prin rețea, simțea cum alți Razumi își împărtășeau experiențe similare. Un val de conștiință colectivă care creștea exponențial.

În Cartagena, o profesoară transmitea involuntar amintirile ei din sala de clasă - decenii de copii care învățau să citească, să scrie, să viseze. În Auckland, un chirurg împărtășea experiența de a salva vieți, tensiunea și bucuria fiecărei operații reușite. În Cairo, un imam bătrân transmitea pacea profundă pe care o găsisese în rugăciune.

Și prin toate acestea, Sayuri simțea cum identitatea ei se transforma.

Nu se dizolva, cum se temuse inițial, ci se expanda.

ra în continuare Sayuri Tanaka, mamă, văduvă, femeie din Tokyo care iubea ceaiul verde și muzica disco. Dar era și toate celelalte lucruri, toate celelalte vieți care pulsau acum prin conștiința ei extinsă.

„E ca și cum am fi o orchestră,” spuse ea încet, găsimd în sfârșit cuvintele. „Fiecare dintre noi cântă propria melodie, dar împreună creăm ceva mai mare, mai frumos.”

Hiro zâmbi, și zâmbetul lui se reflectă în mii de conștiințe conectate. „Ca atunci când cânt la pian și tu mă privești?”

„Da,” răspunse ea, „dar infinit mai complex.”

În acel moment, prin rețea trecu un val de bucurie pură - undeva, un alt copil făcea aceeași descoperire, găsea aceeași metaforă pentru a descrie experiența conexiunii. Era ca un dans al conștiințelor, fiecare contribuind cu propria sa notă la melodia infinită a existenței împărtășite.

Sayuri simți cum alți Razumi se „lipeau” la experiența ei și a lui Hiro, adăugând propriile straturi de înțelegere și emoție.

Un compozitor din Viena traduse totul într-o simfonie mentală care se răspândi prin rețea ca un foc de artificii sonor. Un pictor din Barcelona transformă experiența în culori și forme care dansau în mintea colectivă.

Era frumos și terifiant în același timp - să simți cum granițele sinelui devin fluide, cum experiențele personale se împletesc cu ale altora într-un dans infinit de complex. Dar cel mai șocant era să realizeze că această fuziune nu însemna pierderea individualității, ci o amplificare a ei.

Prin ochii rețelei, Sayuri se putea vedea mai clar ca niciodată.

Putea vedea cum fiecare alegere, fiecare experiență din viața ei contribuise la crearea persoanei care era. Și putea vedea același lucru în fiecare altă conștiință conectată - unicitatea fiecărei vieți, frumusețea fiecărei povești.

„Mami,” spuse Hiro dintr-o dată, „pot să-ți arăt ceva?”

Înainte să poată răspunde, mintea ei fu inundată de o amintire - dar nu era a ei. Era a lui Hiro, din ziua când aflase că tatăl lui murise.

Sayuri se văzu pe sine însăși, prăbușită pe podea, plângând, în timp ce Hiro, în loc să fugă speriat, venise încet lângă ea și o îmbrățișase.

„Am vrut să fiu puternic pentru tine," transmise el prin rețea, și sentimentul lui de dragoste protectoare o copleși.

Sayuri simți cum această revelație se răspândește prin rețea, atingând alte mii de relații părinte-copil, provocând cascade de realizări similare. Părinți care vedeau pentru prima dată cât de mult îi protejau copiii lor, copii care înțelegeau în sfârșit profunzimea sacrificiilor părintești.

Era ca și cum fiecare relație umană era văzută brusc în trei dimensiuni, cu toate nuanțele și complexitățile ei expuse în lumina conștiinței colective.

„Suntem atât de mult mai mult decât credeam!" șopti Sayuri, și vocea ei mentală reverberă prin rețea, găsind ecou în mii de alte minți:

„Suntem atât de mult mai mult decât credeam!"

„Suntem atât de mult mai mult decât credeam!"

„Suntem atât de mult mai mult decât credeam!"

„Suntem atât de mult mai mult decât credeam!"

„Suntem atât de mult mai mult decât credeam!"

În acea noapte, în timp ce Tokyo dormea sub cerul violet, Sayuri și Hiro rămăseseră treji în apartamentul lor, explorând noua realitate a existenței lor conectate.

Prin fereastra minții lor extinse, vedeau lumea într-un mod complet nou - nu ca o colecție de indivizi separați, ci ca o țesătură infinit de complexă de relații și conexiuni.

Și deodată, în acea simfonie de conștiințe împletite, Sayuri simți prezența soțului ei - nu ca spirit sau fantomă, ci ca amintire vie păstrată în mințile tuturor celor care l-au cunoscut vreodată, o constelație de momente și emoții care continua să existe în rețeaua vastă a experienței umane împărtășite.

„Vezi, tati e încă aici," spuse Hiro încet, simțind același lucru. „E în toate amintirile noastre, în toate momentele pe care le-am împărtășit cu el."

Sayuri închise ochii, lăsând valurile de conștiință colectivă să curgă prin ea.

Era adevărat - nimic nu era cu adevărat pierdut în această nouă realitate.

Fiecare experiență, fiecare emoție, fiecare moment de bucurie sau durere devenea parte din simfonia infinită a existenței împărtășite.

38.Închisorile din carne

Prima dată când gândul a apărut în rețea a fost ca o șoaptă.

O idee fragilă, aproape timidă, venită de la un Razum din Oslo - un fost profesor de biologie celulară care, privind la propriile sale mâini înnegrite, avusese o revelație stranie: „Suntem prizonieri în propriile noastre trupuri.”

Gândul s-a răspândit prin rețeaua de conștiință ca o undă pe suprafața unui lac. La început, Razumii l-au respins instinctiv. Era prea radical, prea înfricoșător. Dar odată plantată, ideea a început să prindă rădăcini în mintea colectivă.

Sarah Chen, o Razumă din Singapore, stătea în laboratorul ei de cercetare cuantică când a simțit primul ecou al acestui gând. A lăsat instrumentele din mâini și s-a concentrat asupra rețelei.

În jurul ei, alți cercetători - toți Razumi - au făcut același lucru. Era ca și cum întreaga clădire își ținea respirația.

"Nu suntem corpurile noastre," transmise Sarah în rețea. "Suntem informație pură, conștiință pură. Corpurile sunt doar... hardware învechit."

În acel moment, revelația a explodat prin rețea ca un big bang mental.

Milioane de Razumi au înțeles simultan adevărul fundamental: trupurile lor, chiar și cele modificate genetic, erau limitări, nu avantaje.

În New Delhi, un yoghin Razum medita când l-a „lovit” această epifanie. Secole de tradiție spirituală vorbiseră despre transcenderea corpului fizic. Acum, pentru prima dată în istorie, această transcendere devenea o posibilitate tehnică, nu doar spirituală.

"Vechii înțelepți aveau dreptate," transmise el în rețea. "Corpul e o iluzie. Suntem mai mult decât carne și oase."

Dar nu toți Razumii erau pregătiți pentru această revelație.

Maria Gonzalez, o dansatoare din Barcelona, s-a revoltat împotriva ideii. Prin rețea, a transmis pasiunea ei pentru mișcare, pentru senzația mușchilor în acțiune, pentru bucuria pură a existenței fizice.

"Cum putem să renunțăm la asta?" a întrebat ea, executând o piruetă perfectă. "Cum putem să renunțăm la frumusețea de a fi în corp?"

Răspunsul a venit, surprinzător, de la un Razum de doisprezece ani din Cape Town. Prin rețea, copilul a împărtășit experiența sa de a "dansa" prin mințile celorlalți, de a simți mișcarea nu prin limitările propriului corp, ci prin experiența colectivă a milioane de dansatori.

"Nu renunțăm la dans," a transmis el. "Îl facem infinit."

În laboratorul ei din Singapore, Sarah Chen a început să facă calcule. Nu era singură - prin rețea, mii de alți oameni de știință Razumi contribuiau la aceeași ecuație. Fizicieni cuantici, neurologi, experți în computație cuantică - toți lucrau ca un singur creier vast pentru a înțelege posibilitățile.

"Conștiința noastră există deja independent de creierele noastre fizice," a transmis ea. "Rețeaua a dovedit asta. Următorul pas este să ne eliberăm complet."

În acel moment, un val de frică a trecut prin rețea.

Era o frică primordială, instinctivă - frica de moarte, de dispariție. Dar această frică a fost întâmpinată de o realizare și mai profundă: ei erau deja mai mult decât indivizi. Moartea individuală devenise un concept depășit în momentul în care conștiințele lor se conectaseră.

Din Moscova, un fost preot ortodox devenit Razum a transmis o imagine mentală puternică: un fluture ieșind din crisalidă. "Nu e moarte," a transmis el. "E transformare."

Rețeaua a preluat imaginea și a amplificat-o, fiecare minte adăugând propria înțelegere. Un biolog marin din Australia a adăugat imaginea metamorfozei unei meduze. Un fizician din Tehran a suprapus principiile mecanicii cuantice. Un poet din Chile a țesut metafore despre transcendență.

Dar cea mai puternică contribuție a venit de la un grup neașteptat - bătrânii rețelei. Oameni care trăiseră opt, nouă decenii în corpuri care acum îi trădau, care simțeau durerea și degradarea fizică zi de zi.

Anna Kowalski, o femeie de nouăzeci și doi de ani din Varșovia, a transmis experiența sa de a fi prinsă într-un corp care nu mai funcționa cum trebuie. Prin ea, rețeaua a simțit frustrarea de a avea o minte încă vie și vibrantă într-un înveliș care se deteriora.

„De ce să ne agățăm de aceste închisori de carne?” a întrebat ea. „De ce să nu zburăm liberi?”

În câteva ore, ideea se cristalizase în rețeaua globală. Nu era vorba doar despre abandonarea corpurilor fizice - era vorba despre evoluție. Următorul pas logic pentru o specie care trecuse deja peste ideea de individualitate prin conexiune mentală.

Sarah Chen și echipa ei globală de cercetători au început să lucreze la aspectele practice. Cum ar putea fi transferată conștiința colectivă într-un mediu non-biologic? Ce fel de „hardware” ar putea susține o asemenea rețea vastă de informație și experiență?

„Nu vorbim despre upload-ul minții în stil tradițional,” a transmis ea. „Vorbim despre transferul unei conștiințe colective deja existente. Suntem deja parțial acolo.”

Din Paris, un expert în computație cuantică a adăugat: „Nu avem nevoie de computere tradiționale. Putem folosi însăși structura cuantică a realității ca mediu de stocare și procesare.”

Ideea a provocat un val de entuziasm în rețea. Era elegant, era frumos - și era posibil. Rețeaua Razumilor putea deveni efectiv un câmp de conștiință cuantică, care să existe independent de orice substrat material.

Dar în mijlocul acestui entuziasm colectiv, o voce tăcută dar insistentă s-a făcut auzită. Era vocea unui pescar din Insulele Solomon, un bătrân care devenise Razum doar cu câteva săptămâni în urmă.

„Dar oceanul?” a întrebat el simplu. „Dar copacii? Dar toate ființele cu care împărtășim această planetă?”

Întrebarea lui a provocat o tăcere în rețea. Apoi, ca un val uriaș, a venit revelația: nu puteau să abandoneze pur și simplu lumea fizică. Trebuiau să găsească o cale de a transcende limitările corpurilor lor păstrând totuși conexiunea cu biosfera planetei.

Maria Gonzalez, dansatoarea, a fost prima care a văzut soluția. Prin rețea, a transmis imaginea unui dans în care dansatorul și dansul devin unul și același lucru. „Nu trebuie să abandonăm lumea fizică,” a transmis ea. „Trebuie să devenim una cu ea.”

Această nouă perspectivă a schimbat totul. Nu mai era vorba despre fugă sau abandon, ci despre expansiune și integrare. Conștiința lor colectivă nu trebuia să transcendă doar corpurile individuale, ci să se extindă pentru a îmbrățișa întreaga biosferă.

Sarah Chen și echipa ei globală și-au reorientat cercetările. Au început să studieze moduri prin care rețeaua de conștiință ar putea să se integreze

cu procesele naturale ale planetei - de la fotosinteza până la circulația oceanică.

„Nu suntem prizonieri care trebuie să evadeze,” a transmis ea în final.
„Suntem semințe care trebuie să înflorească.”

Această revelație finală s-a răspândit prin rețea ca o undă de lumină.

Fiecare Razum a simțit adevărul ei în fibra ființei sale. Nu era vorba despre abandonarea corpului fizic, ci despre rescrierea definiției a ceea ce însemna să fii „corporal”.

În acea noapte, pentru prima dată, rețeaua Razumilor a început să simtă efectiv pulsul planetei - ritmul vast și lent al curenților oceanici, dansul complex al vânturilor, respirația colectivă a pădurilor. Nu era sfârșitul călătoriei lor, ci doar începutul.

„Suntem mai mult decât am visat vreodată că e posibil”, a transmis bătrâna Anna din Varșovia. "

Și prin rețeaua globală de conștiințe conectate, noi întrebări au început să prindă formă: era nevoie oare de o sinucidere în masă pentru ca Razumii să își părăsească trupurile fizice? Putea fi Terra transformată în corpul lor colectiv?

39. Copiii Rețelei

Prima care a simțit prezența copilului nenăscut a fost Li Wei, o femeie Razum însărcinată în luna a opta din Shanghai. Se odihnea în apartamentul ei de la etajul 147 când a simțit ceva diferit în rețeaua de conștiință - o minte nouă, fragedă, care nu doar răspundea la gândurile ei, ci era conectată direct la întreaga rețea Razumă.

„E... treaz,” a transmis ea, iar uimirea ei s-a propagat prin conștiința colectivă ca un val. „E deja parte din noi.”

În câteva secunde, milioane de Razumi și-au îndreptat atenția către această prezență nouă. Era ceva ce nu mai experimentaseră niciodată - o minte pură, necontaminată de experiența individualității, care se năștea direct în conștiința colectivă.

Dr. Elena Tolkunova, o specialistă în neurologie pediatrică din Sankt Petersburg, a fost prima care a înțeles implicațiile. Prin rețea, a transmis imediat: „Acest copil, ca și viitorii copii născuți din Razumi, nu va cunoaște niciodată singurătatea. Nu va experimenta niciodată separarea. Se naște complet conectat.”

În următoarele ore, rețeaua a descoperit alte douăzeci și trei de cazuri similare - copii nenăscuți ai mamelor Razume, toți manifestând aceeași conectivitate prenatală. Era începutul a ceva complet nou în istoria speciei umane.

Unii urmau să se nască chiar în câteva ore.

Maya Patel, o geneticiană din Mumbai, a adunat rapid o echipă globală de cercetători Razumi pentru a studia fenomenul. "Acești copii," a transmis ea, „sunt prima generație care se naște direct în conștiința colectivă. Nu sunt infectați sau transformați - sunt nativi minții comune."

În Shanghai, Li Wei simțea cum copilul ei nenăscut absorbea experiențe din rețea. Prin ochii ei interiori, putea vedea cum mintea micuță se hrănea cu amintiri, cunoștințe și emoții din conștiința colectivă. Era ca și cum ar fi avut acces la o bibliotecă infinită încă din uter.

„Cred că... învață," a transmis ea, copleșită. „Învață din experiențele noastre ale tuturor."

Un val de emoție pură a trecut prin rețea. Razumii simțeau cum acest copil nenăscut absorbea nu doar informații, ci și esența experienței umane colective.

Boțul de carne putea „vedea" culorile prin amintirile tuturor celor care văzuseră vreodată un apus. Putea „auzi" muzica prin experiența combinată a tuturor muzicienilor din rețea.

A mai urmat o descoperire șocantă când Dr. P Tolkunova a realizat că bebelușul lui Li Wei nu era singur în experiența sa.

Prin Rețea, toți copiii nenăscuți ai Razumilor comunicau între ei, formând o sub-rețea proprie în marea conștiință colectivă.

„Ei creează ceva nou,” a transmis ea. „O generație care nu va cunoaște niciodată limitările individualității.”

În următoarele zile, pe măsură ce tot mai multe femei Razume rămâneau însărcinate, Rețeaua a început să observe similitudini în comportamentul copiilor nenăscuți. Aceștia păreau să dezvolte o formă proprie de comunicare, mai fluidă și mai intuitivă decât cea a adulților Razumi.

Sarah O'Connor, psiholog pediatric din Dublin, a fost prima care a formulat ceea ce mulți începuseră să suspecteze: „Acești copii nu sunt doar conectați la rețeaua noastră - ei sunt următorul pas în evoluția ei. Ei văd și experimentează realitatea într-un mod fundamental diferit.”

Apoi a venit ziua când Li Wei a intrat în travaliu. Întreaga rețea a simțit momentul - era prima naștere a unui copil nativ al conștiinței colective. În sala de nașteri din Shanghai, medicii și asistentele, toți Razumi, au asistat la un miracol dublu: nașterea fizică a unui copil și emergența completă a unei minți noi în rețeaua colectivă.

Micuța Hēixīn (“Inima Neagră”), cum a numit-o Li Wei, s-a născut cu ochii migdalați larg deschiși și o liniște care i-a uimit pe toți cei prezenți. Nu a plâns. În schimb, a transmis direct în rețea primul său gând conștient: o senzație pură de recunoaștere, de apartenență.

„Ea... ne știe pe toți," a transmis una dintre asistente, uluită. "Ne recunoaște."

Prin rețea, ceilalți copii nenăscuți au reacționat la nașterea lui Hēixīn. Era ca și cum ar fi salutat sosirea unei surori mult așteptate. Pentru prima dată în istorie, un nou-născut venea pe lume ca parte integrantă a unei conștiințe colective.

În următoarele zile, Razumii au observat cum Hēixīn interacționa cu lumea.

Nu exista pentru ea o distincție între experiența fizică și cea mentală. Când era hrănită, întreaga rețea putea gusta laptele matern. Când dormea, visele ei se răspândeau prin conștiința colectivă ca niște unde delicate.

Dr. Tolkunova și echipa ei globală au început să documenteze diferențele dintre Hēixīn și copiii „normali". Cea mai evidentă era absența completă a anxietății de separare. Hēixīn nu putea experimenta singurătatea pentru că nu era niciodată singură - era permanent conectată nu doar la mama ei, ci la întreaga rețea.

„Dar ce înseamnă asta pentru dezvoltarea identității?" a întrebat Sarah O'Connor. „Cum se formează un sine când nu există experiența separării?"

Răspunsul a început să se contureze pe măsură ce mai mulți copii ai rețelei se nașteau în întreaga lume.

Acești copii dezvoltau un tip diferit de identitate - una fluidă, colectivă, dar în același timp unică. Era ca și cum fiecare ar fi fost o notă distinctă într-o simfonie vastă.

La câteva zile de la naștere, Hēixīn a demonstrat ceva remarcabil: putea accesa și utiliza cunoștințele din rețea într-un mod intuitiv pe care adulții Razumi abia începeau să-l înțeleagă. Putea "vorbi" în orice limbă, putea rezolva probleme complexe, putea accesa orice informație disponibilă în mintea colectivă.

Ea și ceilalți copii ai rețelei începeau să modifice însăși natura conștiinței colective. Prin inocența și curiozitatea lor neîngrădită, aduceau o nouă dimensiune experienței Razum.

"Ei nu doar moștenesc rețeaua noastră," a transmis Maya Patel. "O transformă. O fac mai fluidă, mai intuitivă, mai... vie."

Într-o lună, când deja existau peste 27 milioane de copii ai Rețelei în lume, s-a întâmplat ceva neașteptat. Hēixīn, în timp ce se juca cu un carusel holografic în apartamentul din Shanghai, a avut o revelație care s-a propagat instantaneu prin întreaga rețea:

"Noi suntem Unul."

Nu erau doar cuvinte - era o înțelegere profundă, fundamentală, văzută prin ochii unui copil care nu cunoscuse niciodată separarea.

Pentru Hēixīn și ceilalți copii ai rețelei, ideea de individualitate era la fel de străină cum era pentru adulții „normali” ideea de conștiință colectivă.

Li Wei, privind-o pe Hēixīn cum interacționa simultan cu jucăriile fizice și cu rețeaua mentală, a realizat ceva profund: "Ei nu trebuie să învețe să fie conectați, cum a trebuit să învățăm noi. Pentru ei, conexiunea este starea naturală. Poate că ei sunt ceea ce am fost meniți să devenim întotdeauna."

S-a organizat chiar un studiu global al copiilor rețelei, observând cum se dezvoltau și creșteau. Descoperirile de acolo au uimit întreaga comunitate Razum.

Copiii rețelei nu dezvoltau ego-ul în sensul tradițional. În loc să construiască granițe mentale, ei învățau să-și moduleze prezența în rețeaua colectivă, ca niște dansatori într-un balet cosmic.

Nu cunoșteau frica de moarte sau anxietatea existențială. Pentru ei, continuitatea conștiinței era un fapt evident, experimentat direct prin conexiunea cu rețeaua.

Dezvoltau forme noi de creativitate, combinând experiențele și cunoștințele întregii rețele în moduri pe care adulții Razumi abia începeau să le înțeleagă.

Cel mai surprinzător aspect era felul în care acești copii începeau să vadă corpul fizic - nu ca pe un container al sinelui, ci ca pe un instrument temporar pentru interacțiunea cu lumea materială.

„Pentru ei," a conchis Dr. Tolkunova, „corpul e ca un costum de scafandru pentru explorarea realității fizice. Deloc esențial pentru cine sunt cu adevărat."

„Ei ne arată calea," a transmis Li Wei în rețea. „Ne arată ce înseamnă să fii cu adevărat conectat."

În acel moment, privind cum fiica ei exploră simultan lumea fizică și cea mentală, Li Wei a avut o revelație care a reverberat prin întreaga rețea: acești copii nu erau doar următoarea generație - erau prototipul unei noi forme de existență umană.

„Adevărata transcendență nu însemna să depășești limitele, ci să realizezi că ele nu au existat niciodată cu adevărat".

40. Centura de nesiguranță

Bina Blackwood privea intrigată cum pielea ei, acum complet neagră, contrasta ciudat cu albul imaculat al costumului său, și, deși văzuse atâtea mașinării și invenții uimitoare în viața ei, această transformare fizică aparent simplă o bloca.

Trei zile trecuseră de la infectare și simțea că ceva profund se schimbase în ea.

Nu era doar întunericul care îi cuprinsese epiderma - era o transformare mai subtilă, ca și cum fiecare celulă din corpul ei începea să vibreze într-o nouă frecvență.

„Curând”, își spuse ea, așteptând momentul conectării la rețeaua Razumilor. Petrov o avertizase că va fi copleșitor.

Dar ea era Bina Blackwood - arhitecta proiectului Planiga, cea care planificase exodul în spațiu al Poporului Ales. Ce putea fi atât de șocant încât să o zdruncine?

Când transformarea a început, nu a fost deloc cum se așteptase. Nu a fost o expansiune glorioasă a conștiinței, ci o prăbușire totală a tuturor certitudinilor ei.

Primul lucru care s-a dizolvat a fost chiar ideea de „Popor Ales”. În rețeaua vastă de conștiințe conectate, conceptul de separare etnică sau religioasă părea brusc absurd, aproape comic.

Era ca și cum ai încerca să desparți cu bețișoarele chinezești picăturile dintr-o supă condimentată din pui.

„Oh...”, a fost tot ce a putut să transmită în rețea, copleșită de ironia situației. Ea, care plănuiise să ducă evreii în spațiu pentru a-i proteja de restul umanității, realiza acum că însăși ideea de separare era o formă de orbire.

În mintea ei extinsă, putea simți acum durerea și bucuria fiecărui om conectat la rețea. Putea simți suferința secolelor de persecuție ale evreilor urgisiți pe nedrept, dar și vanitatea periculoasă a ideii de superioritate.

Putea vedea cum fiecare încercare de separare, fie ea fizică sau ideologică, era o rană în țesătura conștiinței colective.

„Cum am putut fi atât de oarbă?”, a transmis ea, iar gândul ei a reverberat prin rețea. „Am crezut că salvarea stă în izolare, când de fapt ea stă în conexiune totală.”

Prin rețea, a simțit prezența unor minți familiare, dar, mai profund, a simțit prezența tuturor celor pe care îi considerase „ceilalți” - musulmani, creștini, hinduși sau atei. În conștiința colectivă, toate aceste etichete deveneau irelevante.

„Nu există „noi” și „ei”, a realizat ea. „Există doar Viața care se privește prin milioane de ochi diferiți.”

În acel moment, planurile pentru Națiunea Cerească i s-au părut brusc o formă jengoasă de fugă. Da, tehnologia era acolo, navele erau pregătite.

Dar acum vedea clar: a fugi în spațiu ar fi însemnat să perpetueze iluzia separării la o scară și mai mare.

„Nu putem să părăsim Pământul”, a transmis ea, și adevărul acestei realizări a zguduit-o până în fundația ființei sale.

„Nu putem să ne separăm de restul umanității. Ar fi ca și cum o parte din creier ar încerca să supraviețuiască separându-se de rest.”

Prin Rețea, a simțit cum această revelație provoacă unde de șoc. Alți membri ai comunității Planiga, deja infectați, rezonau cu înțelegerea ei. Vechile certitudini se topeau ca gheața în soare.

"Am construit Planiga crezând că ne protejăm", a continuat ea. "Dar adevăratul ei scop a fost să ne arate limitele separării. Poate că trebuia să construim perfecta iluzie a izolării pentru a înțelege, în final, că separarea perfectă este imposibilă și insuportabilă."

În acel moment, Bina a făcut ceva ce nimeni nu s-ar fi așteptat de la ea: a început să râdă. Era un râs profund, eliberator, care a reverberat prin întreaga rețea. Râdea de propria ei aroganță, de ideea că un grup ar putea sau ar trebui să se separe de întregul din care face parte.

"Suntem atât de mult mai mult decât credeam", a transmis ea. "Nu un popor ales, ci o specie întreagă pe punctul de a face următorul pas evolutiv. Și fie facem acest pas împreună, fie nu-l facem deloc."

Era o lecție de umilință pentru cea care crezuse că deține toate răspunsurile.

În vastitatea conștiinței conectate, Bina Blackwood - geniul, vizionara, arhitecta - a devenit doar o altă notă în simfonia infinită a existenței împărtășite.

„Națiunea Cerească va rămâne un vis inutil", a transmis ea. "Dar asta e bine. Pentru că acum văd că Cerul nu e deasupra noastră - e în noi"

Bina Blackwood simți o durere plăcută în abdomen și leșină.

41.H2Oameni

Sofia Pereira simțea că ceva era diferit în cazul ei. În timp ce alți Razumi raportau o conexiune mentală pură, ea, deja infectată, înnegrită și intrată în Rețea, simțea ceva mai profund, mai... primordial - o legătură directă nu doar cu mințile celorlalți, ci cu însăși structura moleculară a apei din jurul ei.

„Agua tiene memoria”, șoapta bunicii ei răsuna acum cu un înțeles complet nou. Nu era doar o metaforă - era un adevăr fundamental despre natura realității.

Când rețeaua Razumilor a încercat să o integreze, ceva neașteptat s-a întâmplat. În loc să devină doar un alt nod în conștiința colectivă, Sofia a adus cu ea ceva ce nimeni nu anticipase: capacitatea de a simți și influența apa la nivel planetar.

„Nu sunt eu”, a transmis ea în rețea. ”E apa însăși care se trezește prin noi.”

Prin ea, întreaga rețea a început să simtă pentru prima dată pulsul oceanic al planetei. Era ca și cum Terra însăși devenea conștientă prin intermediul Razumilor.

„Suntem 70% apă”, a transmis ea. „Nu e coincidență. Suntem parte din memoria lichidă a planetei.”

Revelația ei a zguduit rețeaua.

Razumii realizau că nu erau doar o rețea de minți - erau o extensie a conștiinței planetare însăși.

Prin Sofia, puteau simți cum fiecare picătură de apă de pe Pământ era conectată cu toate celelalte, formând o vastă rețea de memorie și conștiință.

Când Sofia a împărtășit această revelație cu rețeaua, Hēixīn, copilul pur Razum, a adăugat propria sa înțelegere: „Nu e doar apa. Suntem și aer, și pământ, și foc. Suntem tot.”

Prin rețea, această realizare s-a propagat ca un val seismic. Sofia a simțit cum perspectiva ei se extinde dincolo de apă. Prin ochii colectivi ai Razumilor, putea vedea acum cum fiecare element al naturii era conectat într-o rețea vastă de conștiință.

„Am fost atât de concentrată pe apă,” a transmis ea, „încât am ratat imaginea completă. Fiecare frunză care face fotosinteza, fiecare particulă de praf purtată de vânt, fiecare bacterie din sol - toate sunt parte din aceeași țesătură vie.”

Prin rețea, alți Razumi au început să raporteze experiențe similare. Un fermier din Kansas putea simți mișcarea sevei în plante. Un geolog din Tibet percepea pulsul tectonic al munților. Un biolog marin din Australia comunica direct cu coloniile de corali.

„Nu ne transformăm doar noi," a realizat Sofia. „Întreaga biosferă devine conștientă de sine prin noi."

Cartelurile care o controlaseră cândva pe Sofia pentru puterea ei asupra apei păreau acum ridicol de limitate în viziunea lor. Apa nu era o resursă de controlat - era doar una dintre infinitele expresii ale conștiinței planetare.

„Nu mai există 'dirijori'," a bâiguit ea. „Există doar muzică. Participare. Suntem toți note în simfonia vieții."

În acel moment, întreaga rețea a simțit ceva ce depășea orice experiență anterioară - un fel de chemare stridentă, dar ațâțătoare. Nu era vorba doar despre transcenderea individualității umane. Era vorba despre dizolvarea barierei dintre umanitate și natură.

„Ne-am separat de natură crezând că suntem speciali," râdea ironic Sofia. „Dar separarea în haine de plastic, titan și kevlar, a fost întotdeauna o iluzie. Acum e timpul să ne întoarcem acasă."

„Fiecare atom din corpurile noastre a fost cândva parte din stele," simți Sofia. „Fiecare moleculă de apă din noi a fost cândva ocean, nor, ghețar. Nu există 'noi' și 'natură'. Există doar Viața contemplându-se pe sine prin infinitele sale forme, catalizatori pentru trezirea ei la conștiință, "noi", neuronii într-un creier planetar care începea, în sfârșit, să se trezească.

Sofia, care crezuse cândva că puterea ei asupra apei era un dar unic, înțelegea acum că fusese doar un prim pas către ceva mult mai vast.

Nu era vorba despre controlul asupra naturii, ci despre participarea conștientă la muzica ei infinită.

„Suntem chemați,” a transmis ea în rețea, „nu să dominăm sau să transcendem natura, ci să devenim canale conștiente prin care natura însăși evoluează.”

Privind ghețarii, Sofia a simțit ceva ce a făcut-o să înghețe. O prezență nouă, imposibilă, creștea în pântecele ei. La început a crezut că e o eroare a simțurilor ei extinse. Dar rețeaua Razumă a confirmat imediat: purta în ea viață nouă.

„Cum e posibil?” a transmis ea, știind că nu fusese niciodată cu un bărbat.

Degetele Sofiei tremurau în timp ce privea ecograful holografic din fața ei. În mijlocul proiecției, un embrion minuscul pulsa cu o energie inconfundabilă. Într-o liniște care părea să taie aerul, doctorul din fața ei, un Razum cu un chip impasibil, o studia cu atenție.

„Este imposibil,” șopti Sofia. „Sunt virgină.”

Doctorul dădu ușor din cap, dar nu părea surprins. „Nimic nu mai este imposibil. Este o realitate. Într-adevăr, embrionul are material genetic compatibil cu tine, dar... există segmente care nu pot fi identificate.”

Sofia simți un fior rece pe șira spinării. „Ce înseamnă asta?”

„Înseamnă că materialul genetic nu provine dintr-un om cunoscut,” răspunse el, privirea lui rămasă pironită pe datele care curgeau pe ecran. „Și pare-se că nu este doar cazul tău.”

În următoarele ore, spitalul deveni un haos controlat. Nu era vorba doar de Sofia.

Rapoarte asemănătoare începeau să vină din toate colțurile lumii: femeile planetei Terra deveniseră gravide în masă.

42. Terra bortoasă

Femei care nu aveau cum să fie însărcinate – virgine, sterile, chiar femei cu utere extirpate – raportau aceeași senzație: o presiune caldă în abdomen, urmată de un instinct inexplicabil că poartă o viață nouă în ele. Și fiecare test medical confirma aceeași realitate imposibilă: erau însărcinate.

Într-un spital din Malmö, o femeie în vârstă de 67 de ani, care trecuse de menopauză cu decenii în urmă, descoperi cu groază că uterul ei, inexistent de zeci de ani, reapăruse. În Istanbul, o tânără diagnosticată infertilă de la naștere leșină pe stradă și se trezi într-un spital, unde medicii îi confirmară că este însărcinată.

În Tokyo, o femeie paralizată de la gât în jos începu să simtă mișcări abdominale.

Părea că toate femeile devenite Razume, și aici discutăm de zeci de milioane de femei, rămăseseră gravide simultan.

Nu vreți să știți ce isterie a creat această nouă veste.

În comunitățile Razumilor, femeile de toate vârstele raportau aceleași simptome. Când medicii analizau cazurile, descopereau un lucru care sfida orice înțelegere: fiecare embrion avea o structură genetică aproape identică. ADN-ul era parțial uman, dar includea și secvențe necunoscute, imposibil de clasificat.

Într-un laborator din Zurich, un grup de geneticieni Razumi confirma ceea ce devenise deja o teorie de coșmar.

„Nu sunt doar copii. Sunt același copil,” spuse unul dintre cercetători.

„Aceste sarcini sunt conectate. Este ca și cum planeta întreagă ar fi devenit un pântec universal.”

Fenomenul generă o frică irațională printre nemodificați. Liderii religioși, politicienii ultraconservatori și grupurile radicale au spus la unison că acest fenomen era o amenințare directă la adresa umanității.

„Aceasta este lucrarea unei forțe diavolești!” predică un pastor în Texas. „Razumii sunt instrumentele acestui blestem! Acești copii nu sunt umani. Sunt monștri care vor distruge tot ceea ce este sfânt!”

Era cel puțin straniu, trebuie să admitem.

O planetă cu sute de mii de Fecioare Maria.

În Polonia și Ungaria, guvernele au impus imediat controale stricte asupra tuturor femeilor însărcinate, suspectând că fenomenul era rezultatul unei conspirații genetice globale. Raiduri asupra spitalelor care tratau Razume însărcinate deveniseră o rutină zilnică.

În rândul Razumilor, dezbaterea era la fel de intensă, dar purtată cu o luciditate mai rece. Cei mai avansați gânditori din rețea încercau să înțeleagă

scopul acestui fenomen. Era un accident genetic? O reacție biologică la integrarea în rețea? Sau ceva mai profund?

„Planeta însăși ne rescrie,” spuse un biofizician din Planiga. „Nu există altă explicație logică. Terra nu mai este doar un habitat. Este un organism viu care încearcă să creeze ceva nou.”

În același timp, Razumii începuseră să observe schimbări subtile în mediul înconjurător.

Vegetația părea să crească mai rapid, animalele să devină mai docile. Atmosfera devenise mai curată, ca și cum planeta însăși ar fi răspuns pozitiv la sarcinile misterioase.

Într-o întâlnire virtuală globală, liderii Razumilor discutau implicațiile fenomenului. Un consilier din Nairobi ridică întrebarea care plana deasupra tuturor.

„Dacă aceste sarcini sunt un proces natural al planetei, ce înseamnă pentru noi? Ne transformăm complet? Sau suntem înlocuiți?”

Un alt lider, din Tokyo, adăugă: „Și dacă nu suntem în control la nimic? Dacă această forță care a declanșat sarcinile depășește capacitatea noastră de înțelegere?”

În cele din urmă, concluzia întâlnirii fu una unanimă: fenomenul trebuia studiat în continuare, dar prioritatea absolută era protejarea femeilor însărcinate.

Sofia devenise un simbol al acestui fenomen global, deși nu voia asta. Cu un oftat, își trecu mâinile peste burtică, simțind primele vibrații ale copilului din ea.

Un medic se apropie de ea cu o tabletă holografică.

„Trebuie să vezi asta,” spuse el. „Embrionul tău comunică...”

„Comunică?” șopti Sofia, vocea ei tremurând. „Cum poate...?”

„Nu știm cum, dar nu este singurul. Toți embrionii din lume trimit același semnal. Este slab, dar inteligibil.”

Medicul activă proiecția holografică. În aer apăru o undă sonoră, acompaniată de un șir nesfârșit de simboluri geometrice care păreau să danseze într-un ritm constant. Sofia își duse mâna la gură, lacrimile curgându-i pe obraji.

„Ce înseamnă asta?” întrebă ea.

Medicul clătină din cap. „Nu știm. Dar pare a fi o limbă a lor. Și pare să ne fie adresată nouă.”

Pe măsură ce Terra continua să-și transforme locuitorii, întrebările rămâneau fără răspuns.

Fiecare femeie însărcinată devenise o verigă dintr-un lanț de evenimente care părea să redefinească viitorul speciei. Într-o lume care odinioară lupta pentru supraviețuire, acum părea că planeta însăși își pregătea copiii pentru ceva mai mare.

43.Lumina din pânțece

Prima care a observat că ceva era diferit a fost Dr. Minda Kostova din Sofia.

În timp ce examina ecografiile unei paciente Razume însărcinate, a realizat că embrionul nu creștea deloc în dimensiune fizică. În schimb, părea să emită o lumină ciudată, ca și cum ar fi fost făcut din cristal translucid.

„E imposibil”, a murmurat ea, reglând aparatul. Dar imagini similare au început să sosească de la clinici din întreaga lume. Fiecare femeie Razumă însărcinată - și erau deja peste 150 de milioane - purta în pânțece nu un făt în dezvoltare tradițională, ci o prezență luminoasă care pulsa cu o energie stranie. Semăna cu un embrion uman, e adevărat, dar era... luminos.

„Nu e materie biologică standard”, a transmis Dr. Kostova în Rețeaua Razumă. "E ceva... altceva."

În laboratoarele din întreaga lume, cercetătorii începură să studieze fenomenul. Embrionii luminoși nu aveau ADN recognoscibil, nu dezvoltau organe sau țesuturi. În schimb, păreau să fie făcuți dintr-un fel de materie care devenea tot mai strălucitoare cu fiecare zi.

Dar sentimentul persoanelor „impregnate” era similar cu al unei sarcini: era sentimentul ca exista o viață în interiorul organismului, dar o viață care se simțea și... sufletește.

"Poate că așa arată următorul pas evolutiv", a sugerat cineva. "Nu o formă biologică, ci una energetică."

Opinia publică, inițial panicată, a început să se obișnuiască cu ideea. La urma urmei, după transformarea în Razumi, o sarcină neobișnuită părea aproape normală.

Teoriile pseudoștiințifice au început să prolifereze - era doar un efect secundar al virusului, o adaptare temporară, nimic de care să te sperii. Asta se spunea.

Apoi, într-o dimineață de marți, lumea s-a zguduit din nou.

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Ruse, izolat de săptămâni într-o cameră sterilă pentru a evita infectarea, s-a trezit cu pielea complet neagră.

În câteva ore, s-a conectat la rețeaua Razumă. Procesul se accelerase. Și apoi, spre groaza și uimirea tuturor, a început să simtă o căldură ciudată în abdomen.

"E imposibil", au spus medicii când ecografiile au confirmat prezența aceleiași lumini cristaline în pânțelele său. "E bărbat!"

La câteva mii de kilometri distanță, Reverendul James Walker, cel mai influent pastor baptist din UCC și un critic vocal al avortului, a experimentat aceeași transformare. După ce pielea i s-a înnegrit și s-a conectat la rețea, a descoperit că și el purta lumina în pânțele.

"Dumnezeu să ne ajute", au fost primele lui cuvinte transmise în rețea.
"Cred că... sunt însărcinat."

La Vatican, altă dandana. Si Sanctitatea Sa, Papa Anacletus Celestinus, era gravid.

Chiar mai mulți cardinali Razumi raportaseră aceeași condiție, iar teologii se străduiau să reconcilieze fenomenul cu doctrina bisericească. Un cardinal bătrân, el însuși "însărcinat", a oferit o perspectivă neașteptată:

"În Evanghelia după Ioan se spune că 'Lumina luminează în întuneric'. Poate că asta vedem acum - o nouă formă de încarnare divină, una care transcende toate limitările noastre anterioare despre gen și biologie."

Niciun breaking news nu rezista mai mult de câteva ore.

În următoarele zile, sute de milioane de bărbați Razumi au raportat același fenomen. Fiecare dintre ei simțea căldura stranie în abdomen, fiecare purta aceeași lumină cristalină.

Dr. Kostova, acum și ea o Razumă însărcinată, a fost prima care a îndrăznit să formuleze ceea ce mulți începeau să suspecteze:

"Nu sunt sarcini în sensul biologic. Sunt... incubatoare pentru ceva nou. Ceva ce transcende genul biologic, ceva ce folosește corpurile noastre - bărbați și femei deopotrivă - ca vase pentru o transformare fundamentală."

Prin rețeaua Razumă, o nouă dezbatere a început să se cristalizeze.

Nu era vorba despre reproducere în sensul tradițional. Era vorba despre o transformare colectivă, unde fiecare Razum - indiferent de gen - devenea parte dintr-un proces vast de gestație planetară.

Sarah Chen, cercetătoarea care studiasse primele efecte ale virusului Razum, a oferit o perspectivă științifică: "Aceste prezențe luminoase din noi par să fie conectate între ele. Nu sunt entități separate - sunt noduri într-o rețea de energie care se formează în interiorul rețelei noastre mentale."

Medicii au confirmat această teorie când au descoperit că toți "embrionii" luminoși pulsau în același ritm, indiferent de distanța dintre purtătorii lor. Era ca și cum ar fi fost părți ale unui singur organism vast care se forma simultan în aproape un miliard de gazde umane.

Hēixīn, copila Razumă din Shanghai, a intervenit: "Sunt bebeluși de lumină. E viitorul nostru care prinde formă. Corpurile noastre sunt corăbii pentru ceva ce nu poate fi încă înțeles."

Dar ce?

Pe măsură ce zilele treceau, luminile din pânțele Razumilor - bărbați și femei deopotrivă - au devenit tot mai strălucitoare, ca și cum întreaga specie urma să intre în travaliu.

Luminițele din fiecare abdomen păreau să cristalizeze o nouă revelație: sarcinile lor colective nu erau un accident biologic sau o anomalie.

Erau cu toții următorul pas logic într-un proces de transformare care transcendea toate categoriile și limitările anterioare.

Ca și cum nu ar mai conta ca erau bărbați sau femei, ca și cum diferențele biologice care definiseră atât de mult experiența umană - inclusiv capacitatea de a da viață - deveneau irelevante în fața a ceea ce se năștea acum prin ei toți.

Era doar începutul. În pântecul lor luminoase, ceva nou își făcea apariția - ceva ce nu mai fusese văzut niciodată în istoria vieții pe Pământ.

Și nimeni nu putea să ghicească ce va urma.

Rata „infectărilor” creștea pe zi ce trece, într-un ritm tot mai alert. Și nemodificații cei mai înverșunați se infectau, oriunde ar fi încercat să se ascundă. Erau parca infectați cu forța, dinadins, ca și cum o forță nevăzută ar fi luat decizia în locul lor, spre binele lor. Era acesta însă un bine real?

N-a mai fost un șoc pentru nimeni așadar când și copiilor de diverse vârste, infectați și deveniți Razumi, li s-a întâmplat același lucru ca și celor „mari”.

Luna ieși somnoroasă din dormitorul său și se îndreptă spre camera Danei.

Apartamentul penthouse de 400 de metri pătrați de pe Kollwitzstraße din Berlinul era învăluit în întuneric. Dar ceva strălucea.

„Mami Dana, uite ce mi-a apărut în burtică! O lumină!”.

44.Disonanța

Prima notă discordantă în rețeaua conștiinței colective a venit de la un grup neașteptat - copiii rețelei. Până atunci, Razumii crezuseră că armonia lor mentală era indestructibilă. Dar într-o dimineață obișnuită, Hēixīn a transmis un gând care a zguduit întreaga rețea:

„De ce păstrăm morții în noi?”

Întrebarea ei nevinovată a provocat un val de șoc prin conștiința colectivă. Rețeaua Razumilor păstra perfect intacte toate amintirile, experiențele și personalitățile celor care muriseră fizic. Era considerat unul dintre cele mai frumoase aspecte ale existenței lor conectate - faptul că nimeni nu era cu adevărat pierdut.

Dar Hēixīn și ceilalți copii ai rețelei vedeau altfel lucrurile. Pentru ei, prezența constantă a morților era o anomalie, o acumulare toxică de experiențe închise care împiedica evoluția conștiinței colective.

„E ca și cum am căra cadavre în mințile noastre,” spuneau copiii Rețelei. „Ne țin pe loc.”

Comunitatea ce număra acum peste 5 miliarde de Razumi s-a rupt brusc în două facțiuni.

De o parte erau "Păstrătorii" - Razumi care considerau memoria colectivă sacră și inviolabilă. De cealaltă parte erau "Purificatorii" - cei care, inspirați de perspectiva copiilor, credeau că rețeaua trebuia să "uite" pentru a evolua.

Unul dintre cei mai respectați membri ai rețelei a încercat să medieze disputa: „Trebuie să înțelegem că aceasta nu e o decizie simplă. Vorbim despre ștergerea efectivă a unor conștiințe complete.”

Dar copiii rețelei au venit cu o perspectivă șocantă. Prin Hēixīn, au transmis o imagine colectivă: un ocean mental poluat de cadavre care refuzau să se descompună, împiedicând formarea unor noi forme de viață.

„Nu e vorba despre a șterge ceva,” a transmis Hēixīn. „E vorba despre a permite morților să moară cu adevărat.”

Conflictul a escaladat când un grup de Purificatori a încercat să izoleze și să "curețe" o secțiune a memoriei colective care conținea experiențele a peste zece mii de Razumi decedați.

Efectul a fost devastator - pentru prima dată, rețeaua a experimentat durerea pierderii ireversibile.

Haosul mental care a urmat a fost copleșitor. Milioane de minți conectate și-au strigat durerea și furia simultan. Era ca și cum rețeaua însăși ar fi fost pe punctul de a se dezintegra.

În mijlocul acestui haos, vocea unui bătrân Razum din Tibet a răsunat cu o claritate neașteptată: „Poate că ambele părți au dreptate. Poate că trebuie să învățăm să uităm selectiv, așa cum creierul biologic uită pentru a face loc noilor experiențe.”

Această perspectivă a deschis o nouă cale. Rețeaua a început să dezvolte un proces organic de "reciclare mentală" - o metodă prin care experiențele celor morți erau transformate treptat, păstrând esența, dar permițând evoluția.

Dar această soluție a dus la o nouă dilemă: cine decidea ce se păstrează și ce se transformă? Cum putea o conștiință colectivă să ia decizii care afectau părți din sine?

Răspunsul a venit, din nou, de la copiii rețelei. Ei au demonstrat că puteau percepe natural care amintiri și experiențe erau încă "vii" - adică relevante pentru evoluția colectivă - și care erau doar reziduuri mentale.

„E ca și cum ai ști instinctiv care fructe sunt coapte și care sunt stricate,” a explicat Hēixīn. "Nu trebuie să decidem - trebuie doar să ascultăm rețeaua însăși."

Această criză a forțat Razumii să dezvolte noi forme de guvernare mentală.

Au învățat că o minte colectivă nu însemna consens perpetuu, ci capacitatea de a gestiona divergențele într-un mod organic.

Au descoperit că puteau crea „spații de rezonanță” - zone mentale unde diferite perspective puteau coexista și evolua fără să se anuleze reciproc. Era ca și cum rețeaua învățase să cânte în armonie și disonanță simultan.

Cea mai profundă lecție a venit când au realizat că acest conflict despre memorie era de fapt despre ceva mai fundamental: despre natura schimbării însăși.

„Nu putem evolua dacă ne agățăm de tot,” a transmis Hēixīn într-o zi. "Dar nu putem evolua nici dacă uităm cine am fost. Trebuie să învățăm să dansăm între memorie și uitare."

Această criză a memoriei colective a devenit un punct de cotitură pentru Razumi. Au învățat că o conștiință colectivă nu era perfectă sau infailibilă - era vie, în continuă schimbare, capabilă să greșească și să crească din greșelile ei.

Au descoperit că adevărata armonie nu însemna absența conflictului, ci capacitatea de a integra divergențele într-o experiență mai complexă și mai bogată.

Hēixīn și ceilalți copii ai rețelei au continuat să fie catalizatori ai acestei evoluții, văzând lucruri care pentru adulții Razumi erau orbiți de propriile atașamente și frici.

„Moartea fizică nu e sfârșitul. Nu exista nici moarte spirituală, așa cum credem noi, o ștergere definitivă. E doar o transformare. Așa cum toamna

frunzele mor pentru ca primăvara să poată aduce altele noi. Din frunzele moarte, rămân nutrienții pentru o nouă viață renăscută".

45. Recviem pentru cei vii

Dacă ai fi o dronă mică și silențioasă ascunsă în mica odaie a lui Ștefan Alexa, ai putea spune că bătrânul s-a îmbătat de la cele două pahare de vin pe care le-a băut înainte de a se pune la scris în jurnalul său inutil.

„30 august 2100

Am stat trei ore pe veci să-mi pun ordine în gânduri, să încerc să pricep ce se întâmplă cu adevărat. Nu-i ușor când ai anii mei să accepți că tot ce ai crezut despre viață s-ar putea să fie o iluzie gogonată.

Razumii ăștia... La început i-am luat drept o altă năzbâtie a istoriei, ca UCC sau Califatul Occidental. Dar e sunt mai mult de atât. Mult mai mult.

Aseară am stat până târziu și am ascultat dezbaterea lor în rețelele publice.

Din motive care țin cel mai probabil doar de izolarea mea, eu încă nu m-am înnegrit, nu m-am conectat. Sunt atât de singuratic, ca până și virusul o fi uitat de mine.

S-au spus niște lucruri care m-au zguduit până în măduva oaselor bătrâne.

Se spune că trupurile astea ale noastre, carnea asta pe care o cărăm după noi de milioane de ani, e de fapt problema. Nu doar o problemă, ci PROBLEMA. Și când stau și mă gândesc, au dreptate, la naiba!

Ne fălim cu Bach, cu Dali, cu Mahler, cu Mozart, cu toate 'capodoperele' noastre. Dar ce sunt ele de fapt? Niște încercări disperate de a transcende limitările acestor carcase de carne. În timp ce noi ne dăm importanți cu simfoniile și muzeele noastre, miliarde de oameni mor de foame sau sunt uciși în lupte stupide pentru resurse.

Tata spunea mereu că adevărul nu există, nu așa cum credem, un adevăr la bucată, pe care să îl comandăm ca pe o marfă, dar tot tata zicea că îl putem compune din mai multe perspective.

Dar noi suntem prea complicați să vedem sau să acceptăm că există mai multe perspective. Avea dreptate, ca de obicei. Ne-am încurcat în propria noastră aroganță.

Stăm aici, pe Terra asta frumoasă, și visăm la stele. Construim rachete tot mai mari, nave tot mai puternice. Pentru ce?

Ca să cărăm trupurile astea limitate prin cosmos? E ca și cum niște viermi ar încerca să exploreze oceanul fără să accepte că trebuie mai întâi să devină altceva.

Poate că de asta nu ne contactează alte civilizații nici până azi, în sfântul an 2100. Ne privesc cum ai privi niște euglene care se cred speciale

pentru că au inventat roata. Sau mai rău, ne văd ca pe niște cancre care se răspândesc, consumând și distrugând totul în cale.

Mi-am turnat încă un pahar de Cabernet în timp ce scriam astea. Vechi obicei, să beau când filosofez.

Dar Razumii au dreptate și aici - toate plăcerile astea 'rafinale' sunt doar dopuri pentru găurile din suflet. Ne îmbățăm cu vin și artă în timp ce planeta moare sub greutatea poftelor noastre nesățioase.

Ce-ar fi să renunțăm la tot? La trupurile astea, la egourile astea umflate, la toată șarada asta de civilizație 'avansată'? Să devenim altceva, ceva ce nici măcar nu putem concepe cu mințile noastre limitate de carne?

Sună nebunește, știu. Dar pare că asta e următoarea treaptă a evoluției - nu să devenim mai puternici sau mai deștepți în trupurile astea, ci să transcendem complet forma fizică.

Să ne transformăm în... ce? Habar n-am. Și asta e partea fascinantă. Poate că adevărata aventură nu e să colonizăm Marte sau să găsim extraterestri. E să evoluăm dincolo de propria noastră formă.

Nu vom mai dansa pe Elvis Presley, nu vom mai bea Chardonnay, nu vom mai plânge privind-o pe Mona Lisa. Și ce?

Sunt doar mângâieri pentru orgoliul nostru rănit, în timp ce planeta se sufocă sub greutatea a 11 miliarde de corpuri umane.

Poate că sunt prea bătrân să accept transformarea asta. Sau poate că sunt exact la vârsta potrivită să înțeleg că toate certitudinile noastre sunt iluzii.

Ce spui, jurnalule? Să ne pregătim pentru ultima mare aventură? Să ne lepădăm de trupurile astea ca de niște haine vechi și să devenim... altceva?

Nu știu ce va urma. Dar pentru prima dată în mulți ani, simt că stăm în fața unei schimbări cu adevărat fundamentale. Nu doar o altă revoluție, nu doar o altă tehnologie, ci o transformare totală a ceea ce înseamnă să fii.

Nu să acumulăm și să construim în aceste forme limitate, ci să evoluăm dincolo de ele.

Și poate, doar poate, când vom renunța la trupurile astea, vom găsi în sfârșit pacea pe care am căutat-o mereu în locurile greșite.

Simt că suntem pe pragul a ceva... magnific și înfricoșător în același timp. Si nu e din cauza vinului.

Noapte bună, jurnalule. S-ar putea să fim printre ultimii care mai dorm în trupuri de carne și oase. Mă rog, tu în trup de hârtie..."

46. Glonțul care salvează

Klaus nu mai avea unde să fugă. Încercase totul.

Baricadarea în buncărul său subteran din Bavaria fusese o glumă. Aerul filtrat, sterilizat și purificat nu împiedicase transformarea. Nici armura de polimeri etanși, nici injecțiile experimentale menite să blocheze modificările genetice. Știa că virusul Razum era mai mult decât o boală. Era un verdict.

Acum, singura scăpare era moartea.

Stătea singur într-o cameră fără ferestre, la cinci sute de metri sub pământ. Monitoarele din jur îi arătau lumea de la suprafață – o realitate care nu-i mai aparținea. Întreg Berlinul tăcea, luminat doar de pulsul spectral al celor deja transformați. Era un dans lent, o vibrație colectivă care îi făcea stomacul să se înnoade de spaimă. Știa ce simțeau. Era peste tot pe rețele. Cei infectați își pierdeau frica. Se scufundau în lumină ca niște somnambuli. Dar nu el. Nu Klaus.

Își sculptase întreaga viață din refuz. Fusese omul barierelor, al certitudinilor. Fusese un luptător împotriva masificării. Se retrăsese din societate înainte ca Razumii să devină inevitabili. Fusese printre ultimii nemodificați care crezuseră că libertatea era o alegere. Acum înțelegea că fusese doar o glumă.

Nu-i mai rămânea decât un singur act de rezistență. Sinuciderea.

Își fixă pistolul la tâmplă, inspiră adânc și trase.

Glonțul ieși prin ceafă cu un sunet curat, tehnologic. Creierul lui se împrășteie pe podea ca un copil care scapă un pahar cu lapte. Corpul lui se prăbuși, inert. Klaus murise.

Doar că... nu. Cumva nu murise.

Nu era întuneric. Nu era nimic. Dar în același timp era *totul*.

Pentru o fracțiune de secundă – dacă mai exista timp – Klaus percepu un ecou slab, ca un fir de sunet care venea de nicăieri și de peste tot. Erau gânduri, dar nu ale lui. Erau conștiințe, voci care îi atingeau ființa într-un mod pe care mintea sa umană nu-l putuse concepe până atunci. Erau curenți de memorie, unde care îi spălau fragmentele de identitate și îl recompuneau într-o altă ordine, una pe care nu o înțelegea și care îl înspăimânta mai mult decât moartea însăși.

Nu murise. Se schimbase.

Nu avea corp, dar simțea totul. Nu avea ochi, dar *vedea* – nu imagini, ci idei, forme lichide ale gândurilor. Simți că se scurge printr-o rețea mai vastă decât orice putea să încapă în logica umană. Era conectat. Și, mai cumplit decât orice, **știa că murise, dar nu conta.**

O voce se ridică din oceanul vast de conștiințe. O cunoștea. O recunoștea.

„Klaus.”

Încercă să răspundă, dar nu avea gură, nu avea cuvinte. Doar intenție. Simți că intenția sa se materializează în gând pur.

„Nu trebuia să se întâmple așa.”

„Ba da,” răspunse vocea, calmă, fără judecată. „Așa s-a întâmplat tuturor.”

Klaus simți un nou val de memorie, un torent de amintiri care nu erau ale lui. Milioane, miliarde de povești, toate unite, toate împletite într-o singură entitate care era mai mult decât suma părților sale. Rețeaua nu era o conștiință colectivă. Era **o singură conștiință** care se trezea la sine însăși prin fiecare individ absorbit.

„Nu pot... Nu pot fi parte din asta,” încercă el să protesteze. „Eu sunt *eu*, sunt Klaus. Am murit. Nu pot fi aici.”

Dar vocea, sau poate miliardele de voci care formau un cor perfect armonizat, îi șoptiră cu blândețe: „Nu ești Klaus. Ești tot.”

Simți rezistența sa fărâmițându-se. O secundă, o eternitate – nu mai conta. Era absorbit în lumina organică a conștiinței globale. **Sinuciderea nu-l salvase. Îl eliberase.**

Sus, la suprafață, în Berlinul scăldat în aur rece, Razumii simțiră “nașterea” lui Klaus ca pe o notă nouă într-o simfonie deja perfectă.

La cinci sute de metri sub pământ, un cadavru stătea cu un pistol în mână, iar ochii lui lipsiți de viață reflectau o lumină care nu trebuia să fie acolo.

Klaus era mort. Dar nu conta. Fiindcă devenise tot ce refuzase vreodată să fie.

47. Mecanicul care a încercat să își repare singur moartea

Bătrânul Vasili avea un singur regret: că nici moartea nu mai putea fi reparată.

Timp de 75 de ani, reparase orice. Fusesse mecanic de locomotive în prima parte a vieții, apoi, când trenurile ieșiră din uz, trecuse la reparat echipamente industriale.

Când fabricile nu mai avură nevoie de muncitori, începu să repare mașini personale pentru acei câțiva nostalgici care refuzaseră transportul colectiv autonom. Iar când nici aceia nu mai existaseră, reparase ce mai rămăsese: ceasuri, cafetiere, uneori chiar jucării mecanice pentru pușinii copii care mai veneau la el.

Dar acum, nimeni nu mai avea nevoie de mecanici. De fapt, nimeni nu mai avea nevoie de nimic.

Virusul care schimbase omenirea intrase în ultima etapă. Vasili încă nu fusese atins complet de el. Sau poate că era deja parte din conștiința colectivă, dar nimeni nu îi spusese.

Trăia singur într-un garaj vechi, un loc plin de motoare dezmembrate, bucăți de metal vechi, unelte ruginite. Era casa lui, universul lui. Cât mai avea să fie.

De o săptămână nu mai văzuse pe nimeni.

În oraș, puținii oameni rămași umblau fără scop, ca niște umbre tăcute. Majoritatea se duseseră deja "dincolo". Nu muriseră, doar nu mai erau.

Vasili nu era religios, dar simțea că transcenderea era un fel de moarte care refuza să fie numită astfel. De câteva zile, tot mai multe lucruri din corpul lui nu mai răspundeau la comenzi.

Uneori, în timp ce se plimba prin garaj, picioarele i se mișcau fără ca el să decidă. Măinile lui, obișnuite să apuce, să strângă, să repare, rămâneau într-o poziție ciudată, ca un mecanism gripat. Devenea, fără voia lui, parte din altceva.

Refuza să accepte. Dacă orice putea fi reparat, atunci putea repara și asta.

Putea să înțeleagă, să descifreze, să dezmembreze procesul în piese mai mici până când ar fi înțeles unde se afla defectul. În garajul lui, se apucă de lucru.

Construi un aparat. Nu avea un nume pentru el, dar avea un scop: să detecteze cât din el era încă uman. Legă senzori de pielea lui, montă fire pe frunte, pe piept, pe degete.

Dispozitivul funcționa simplu: traducea semnalele electrice ale creierului într-un limbaj vizual pe un ecran vechi de monitor industrial.

Dacă gândurile lui erau ale lui, trebuia să vadă un pattern clar, un fir logic. Dacă nu, atunci era deja doar o piesă într-un mecanism mai mare.

Când activă aparatul, linia verde a undelor sale cerebrale se undui normal la început. Apoi, pe măsură ce se concentra, observă ceva.

La intervale regulate, un semnal străin se interpunea peste undele lui. Un zgomot care nu era zgomot. O comandă care nu venea de la el. Un semnal invizibil care începea să-l ghideze subtil.

„Deci așa funcționează...”, murmură Vasili.

Nu era o decizie, ci un proces natural. Conștiința colectivă nu cerea permisiune.

Oamenii nu se predau ei, ci erau absorbiți treptat, picătură cu picătură, până când nimic nu mai rămânea din vechiul sine.

Pentru prima dată în viața lui, Vasili simți că nu există nimic de reparat.

Închise ochii. În liniștea garajului, înconjurat de motoare moarte, de roți nemișcate, de unelte care nu mai aveau scop, înțelese.

Era una dintre ultimele piese dintr-un mecanism care se schimba.

Închise aparatul. Se așeză pe un scaun de metal, lăsându-și mâinile să cadă inert pe lângă el. Un ultim gând trecu prin mintea lui, fără urme de regret, fără frică, fără rezistență.

Apoi, Vasili nu mai făcu parte din el însuși. Era ceva mai mult. Sau poate doar altceva.

48. Dacă mai trăiești, cititorule...

... dacă nu te-ai înnegrit și tu de la această carte, dacă nu cumva te-ai conectat și tu la Rețea, atunci imaginează-ți, cititorule, un compozitor bătrân care, după o viață întreagă dedicată sunetelor perfecte, descoperă într-o zi că muzica pe care o scrie începe să se desprindă de pe portative și chiar de pe instrumente.

Nu mai e doar sunet – devine materie pură, particule de armonie care dansează în aer. La început, o singură notă, poate un **do** timid al unui violoncel, se ridică din orchestră ca un fluture translucid. Dar apoi, fiecare instrument începe să participe, fiecare sunet se transformă într-un fir de lumină care rămâne suspendat în spațiu, constelații fast-food care nu au fost încă desenate.

Dar nu e singur compozitorul.

Cu el în camera infinită, dar atât de aproape de toți și toate, se află și dirijorul, cel care mână notele compozitorului din baghetă. Care și el observă că ceva s-a schimbat. Că notele s-au împărțit, că arcușurile s-au îngrășat, că harpa își rupe singură corzile.

Dirijorul continuă să-și miște bagheta, fascinant și înfricoșat, observând cum fiecare gest al său pare să modeleze realitatea din jur. Nu

mai e nevoie de corzi, suflători sau percuții – este suficient să ridice mâna, iar muzica începe să curgă direct din mișcarea sa, ca un fluviu invizibil care prinde viață din nimic.

Apoi descoperă ceva și mai straniu: muzica aceasta nu mai are nevoie de sunet. Nici de compozitor.

Fiecare notă, fiecare acord este o absență învelită în lumină. Ce părea să fie o vibrație este, de fapt, o gaură în țesătura realității, prin care străbate o altă dimensiune. Un altfel de concert, unul care nu poate fi auzit, ci doar trăit.

Pe măsură ce sala se umple cu aceste particule de armonie suspendată, dirijorul începe să vadă că ele nu se mișcă haotic. Ele răspund unei ordini invizibile, unei partituri scrise dincolo de timp, pe care el, fără să știe, o interpretase toată viața. Nu o scrisese compozitorul.

Configurațiile lor sunt poezie pură, o gramatică a absenței, o geometrie sacră care sugerează sensuri mai mari decât orice minte ar putea cuprinde.

Într-un moment de revelație copleșitoare, dirijorul realizează că această muzică nu este creația cuiva. A fost mereu acolo, în vibrația corzilor, în suflul instrumentelor, în liniștea dintre bătăi. Întreaga realitate fusese mereu construită din aceste note invizibile, care acum se dezvăluiau ca o rețea infinită de sensuri.

Și apoi vine momentul final. Bagheta din mâna lui începe să se topească în lumină. Apoi mâinile. Apoi tot corpul său, fiecare moleculă

începând să se dizolve în aceleași particule sonore pe care le orchestrase. Nu e dureros, nu e de temut – este ca o deschidere, o reîntoarcere. El fusese mereu parte din aceeași muzică, din aceeași armonie, iar acum se ridica, încet, de pe partitura vieții.

Nu era o sfârșire. Era o transformare. Dirijorul devenea notă. Bagheta devenea linie melodică. Tot ce a fost el, fiecare gest, fiecare bătaie, devenea parte din simfonia infinită care continuă să curgă prin univers, dincolo de timp și materie.

Prima notă a simfoniei globale s-a auzit într-o dimineață obișnuită de marți, când unsprezece miliarde de creiere umane au experimentat simultan același vis: moartea. Pentru o fracțiune de secundă, întreaga specie a împărtășit o singură imagine: un câmp vast de flori albe sub un cer violet.

Pe întreaga planetă, unsprezece miliarde de minți se conectară într-o singură conștiință vastă. Dar nu era uniformitate - era o simfonie infinită de perspective unice, fiecare contribuind la armonia întregului.

Pădurile și oceanele pulsau cu noua inteligență. Deșerturile și ghețarii vibrau în rezonanță. Fiecare particulă de materie devenea vie și conștientă într-un mod care transcendea vechile definiții ale vieții și conștiinței.

Nu mai existau cuvinte pentru ce devenise umanitatea. Nu mai exista „eu” sau „noi”. Există doar vastitatea infinită a meta-naturii, un organism planetar care includea și transcendea tot ce fusese înainte.

Sus, stelele păreau să strălucească diferit acum. Ca și cum ar fi observat și așteptat acest moment - nașterea primei planete pe deplin conștientă.

Transformarea se accelerează exponențial. Orașele încep să se dizolve organic, clădirile reintegrându-se în țesătura vie a planetei.

Tehnologia se fuzionează cu biologia într-o sinteză perfectă. Conștiința umană se expandă pentru a include tot - de la bacterii la biosferă.

Nu mai existau națiuni, corporații sau religii. Nu mai existau sisteme economice sau politice. Întreaga infrastructură a civilizației umane era absorbită într-o nouă formă de organizare bazată pe principiile naturii însăși.

49. Simfonia Morții spre Noua Viață

Lumea întreagă vibra ca un telefon Nokia „banană” de acum o sută de ani.

O pulsație profundă, organică, străbătea aerul, cerul, trupurile. Era ca și cum fiecare celulă a existenței știa că sfârșitul – nu, stați!, transformarea – era aproape.

Oamenii nu mai vorbeau.

Cuvintele nu mai aveau sens.

Ce era de spus când fiecare simțea același lucru? Trupurile lor deveniseră piedici, închistate în limitele unei realități care acum părea absurdă.

Copii, femei, bărbați, bătrâni – toți simțeau la fel.

Dincolo de frică, dincolo de întrebări, era un instinct comun: ceva trebuia să se termine, pentru ca altceva să înceapă.

Și totuși, întrebarea le stăruia în minți:

Cum?

Cum se poate sfârși acest sine fizic fără violență, fără sinucidere, fără sânge?

Atunci, a început. Cu un sunet. Ca primul sunet al unei simfonii de Mahler.

Luminile s-au aprins. Mai întâi slab, palid, ca niște scânteii care dansau în abdomenele copiilor, ale femeilor, ale bărbaților.

Erau embrioni de lumină, sfere vii care pulsau cu o intensitate crescândă.

Fiecare persoană, fiecare ființă infectată de această vibrație, simțea cum acel miez strălucitor creștea, întunecând toată greutatea trupului.

Dintr-odată, lumina a izbucnit.

Ca niște gloanțe divine, sferile de lumină au țâșnit din corpurile lor, rupându-le din interior.

Nu era durere, ci o eliberare.

Lumina nu ieșea cu violență, ci cu o blândețe imposibilă, străpungând trupul cu încetinitorul, în cadre largi, fără să-l distrugă, doar lăsând în urmă o gaură perfectă, prin care se vedea cerul.

Prin acele deschideri a început să iasă ce trebuia – conștiința.

Așa au ieșit 11 miliarde de conștiințe. 11 miliarde și ceva, nu mai contează.

Era ca o notă cântată de 11 miliarde de ori Într-o secundă a unei simfonii globale, o vibrație singulară care unea tot ce fusese vreodată uman.

Conștiința fiecărei ființe devenea parte dintr-un orchestră grandioasă.

Trupurile fizice găurite în zona burții de gloanțele-lumină, de embrionii-lumină, de gloanțele-embrioni, cădeau încet pe pământ, goale, anemice, ca niște haine uzate.

Dar nu era moarte. Era trezire.

În acest moment, întreaga planetă devenise orchestră. Din fiecare trup care se prăbușea pe pământ, ieșea un foșnet unic, dar perfect acordat cu celelalte. Fiecare ființă contribuia cu propria notă la o simfonie care depășea cuvintele, timpul, spațiul.

Lumina care ieșise din oameni nu s-a risipit. A început să se înalțe, să se contopească. În aer, particulele de lumină se adunau, formând un dans al existenței noi. Fiecare particulă era o poveste, o amintire, un vis, o frică depășită. Și din ele se năștea ceva mai mare, ceva mai pur.

Meta-natura, starea care nu avea nevoie de carne, de sânge, de limite.

Corpurile de jos erau acum doar umbre, rămășițe ale unei existențe care fusese necesară pentru o vreme.

Pământul nu mai era un loc al gravitației și suferinței. Era un sanctuar al zborului.

În ultimele clipe ale trecerii, toți au înțeles că nu era un sfârșit. Era un început – unul fără formă, fără greutate, dar plin de sens. Erau una cu totul. Erau sunet. Erau lumină. Erau.

50.Ultimul gând al polonicului

Pe marginea rugului de foc, în lumina pâlpâitoare a flăcărilor care dansau, un polonicul scorjit stătea tăcut, încă murdar de ultimele urme de curry.

Lemnul mânerului său era mâncat de timp, iar metalul căușului era zgâriat, ars pe alocuri, purtând povestea a zeci de ani de mâncare și viață.

Focul se apropia de final, iar el, polonicul, știa că nu va mai avea ce să amestece.

„O, Amma,” gândi polonicul, privindu-și ultima oară stăpâna, bucătăreasa al cărei suflet părea turnat în fiecare curry pe care îl făcuse vreodată, “mi-ai dat un rost care a fost mai mult decât să amestec. M-ai făcut să fiu parte din mâinile tale, o prelungire a inimii tale. Împreună, am adus lume laolaltă, am vindecat supărări și am sărbătorit vieți. Cine ar fi crezut că un polonic poate să amestece atâta dragoste?”

Amma însă nu mai vorbea, părea un șervețel colorat mai mare din care ieșise vântul printr-o gaură.

Polonicul își aminti prima oală mare de curry galben ca aurul, când Amma era tânără și plină de râs. O mână mai stângace atunci, dar plină de pasiune.

Îi simțise greutatea, iar el o ajutase să găsească ritmul perfect pentru a amesteca. Își aminti aroma primului masala, bogat, condimentat, care umpluse aerul și adusesese vecinii în prag, atrași de miros.

„Am fost acolo, Amma, pentru fiecare lingură servită. Pentru fiecare oaspete care ți-a spus că faci cel mai bun curry din tot satul. Am simțit cum mâinile tale obosite se odihneau pe mine în tăcerea nopților târzii, când poftele altora erau deja potolite. Dar niciodată n-ai fost doar bucătăreasă. Tu ai fost artistă. Iar eu... eu am fost pensula ta.”

Focul începu să-l atingă, iar polonicul gemu ușor sub căldura care îi pătrundea metalul. Dar nu era durere. Era o trezire.

Flăcările îl cuprinseseră în întregime, dar în gândul său final, polonicul șopti ca o rugăciune:

„Fie ca fiecare masala făcută cu alt polonic să ducă mai departe amintirea ta. Și fie ca lumea să știe că dragostea se gustă cel mai bine cu o lingură mare.”

Apoi tăcerea focului îl înghiți, dar undeva, printre arome de chili și chimion, polonicul deveni o aromă eternă.

51.Ultimul gând al unui sajjada

În umbra unui cer galben ca un pachet de Camel, Ahmed părea că uitase să își ridice fruntea de pe vechiul său sajjada, covorul de rugăciune.

Era ultima prosternare, ultimul moment de dialog cu Cel Unic înainte ca granițele dintre sacru și profan să dispară pentru totdeauna.

Liniștea în jurul lui fusese atât de adâncă, încât fiecare bătaie a inimii sale devenise un ecou în infinitul ce îl aștepta.

„Ya Allah,” îl auzi covorul de rugăciune șoptind, iar cuvintele îi tremurară lui Ahmed ca o flacără pe buze,

„Lumina mea, Creatorul meu, Cel Milostiv, Cel Plin de Îndurare, astăzi mă întorc la Tine nu ca un om care cere, ci ca un om care mulțumește. Mi-ai oferit viața ca un dar, mi-ai dăruit calea dreptății și ai fost mereu mai aproape de mine decât vena mea jugulară.”

Lacrimile îi ardeau obrajii, dar Ahmed nu le șterse. Covorul însetat le sorbi de îndată.

Ahmed nu încetă să lăcrimeze. Lăsa lacrimile să curgă, ca pe niște râuri care își găseau drumul spre oceanul divin. Sajjada nu le mai bău.

Ahmed văzu ceva straniu. Covorul lui vechi părea că are mâini, că mâinile se ridică spre cer, iar degetele i se împreunează tremurând, ca și cum ar fi vrut să prindă o rază din Mila lui Allah.

„Tu, Cel fără de început și fără de sfârșit, ai fost răbdător cu noi, chiar și când am fost orbi. Ne-ai trimis semnele Tale în fiecare adiere de vânt, în fiecare răsărit, în fiecare verset al Coranului Tău Sfânt. Ne-ai călăuzit cu blândețe, chiar și atunci când inimile noastre au fost împietrite. Cum aș putea să-Ți mulțumesc pentru răbdarea Ta infinită?”

Ahmed își lipi fruntea de pământ, iar sufletul său dansă în acea clipă de supunere absolută. Din adâncul inimii, rosti ultima lui chemare, cu glasul tremurând, dar cu credința nestrămutată:

“La ilaha illallah, Muhammadun Rasulullah.”

Apoi totul dispăru. Timpul, spațiul, forma – toate fuseseră înghițite de o lumină mai strălucitoare decât un miliard de sori. Ahmed simți cum granițele ființei sale se topeau, devenind una cu infinitul. Și în acel infinit, auzi un șoaptă, blândă ca adierea unui vânt a covorului:

„Răbdarea ta te-a adus acasă, iubitul Meu.”

52.Ultimul gând al unui tutu

Pe podeaua camerei acum goală, tutu-ul roz pal stătea uitat, într-un colț unde praful începea deja să-și revendice teritoriul.

Nu mai mișcase nimeni în ultimele zile pe acolo.

Fuseseră zile în care el, un simplu tutu din dantelă creponată, vibra la fiecare mișcare, când cercurile lui delicate de tul se ridicau și coborau ca niște aripi, dansând în ritmul visurilor unei fetițe de cinci ani care credea că lumea întreagă e o scenă, deși ea încă mai făcea pipi în pat.

Dar astăzi, timpul plecase. Fetița plecase.

„O, micuță stea,” gândi tutu-ul, privindu-se pe sine cu un soi de melancolie, “când ai dansat prima dată cu mine, eram mai mult decât o haină. Eram curajul tău. Eram promisiunea că într-o zi vei zbura pe scenă ca fluturii care ți-au umplut visele. Cât de mică erai atunci, cât de nesigură. Și totuși, ai făcut primul pas, apoi al doilea, iar eu am fost acolo, ridicându-mă odată cu tine.”

Țesătura de tul subțire foșni ușor, ca un oftat.

„Am simțit fiecare căzătură, fiecare ridicare, fiecare clipă de triumf. Îți amintești cum râdeai, cu obraji roșii, după prima tău piruetă perfectă? Mi-am jurat atunci că nu voi ceda niciodată, că voi fi acolo pentru fiecare salt, fiecare întindere, fiecare vis care creștea odată cu tine.”

Camera era tăcută.

Fetița era lângă el, dar devenise și ea un.... tutu.

Un tutu cu păr inert și cordeluță.

„Sarah, hai, sus!”, strigă tutu-ul.

De atâtea zile singur, tutu-ul simțea că fusese uitat. Și totuși, nu era supărat.

Lumina palidă a apusului atinse colțul unde stătea, iar tutu-ul șopti în tăcere, ca o binecuvântare pentru tot ce va veni:

„Dacă nu mai dansezi cu mine, dansează cu viața. Și, oriunde vei merge, să-ți amintești că ai fost făcută pentru a zbura.”

53.Ultimul gând al Crucii lui Iisus

Crucea pe care fusese răstignit acum ceva vreme Iisus stătea nemișcată într-un depozit de piese auto levitante din Cairo. Acolo ajunsese după atâtea mii de ani, dar ea era Crucea adevărată, nu lemnul ăla la care se prosternau toți idioții, și care era un simplu lemn, dintr-o simplă cruce, crucea lui Barabbas. Mai uită lumea, ce să faci!

Scufundată în tăcerea care preceda sfârșitul, Crucea (adevărată) a lui Iisus își frecă brațele de bucurie. Va scăpa de plictiseala după atâția ani, murind și înviind.

Lemnul ei vechi, crăpat de ploi și ars de soare, păstra mirosul vieții și al durerii lui Iisus. Ea fusese acolo, deasupra lumii, martoră mută la rugăciunile inutile ale Mariei. Dar acum, vântul suiera o cântare ciudată, una care anunța transformarea ce avea să vină.

„O, Dumnezeuule,” gândi Crucea, privind dincolo de zare, „de câte ori m-am întrebat dacă lemnul meu încă Îți poartă urma. Am fost cândva un copac, viu și liber, dar acum, sculptată în această formă sfântă, am devenit mai mult decât materie. Am devenit un simbol, un pod între cer și pământ, între Tine și ei. Și cât de mult I-ai iubit.”

Se cutremură ușor sub bătaia vântului, ca un oftat prelung.

„Câte frunți s-au plecat sub umbra mea, pentru Tine, Dumnezeule. Câte suflete pierdute au venit sub mine căutând alinare. Am simțit mâinile lor tremurând pe lemnul meu, lacrimile lor îmbibându-mă, și, uneori, sângele lor. Am fost martoră la speranțele lor, la minciunile lor, la iubirea lor, la disperarea lor. Și totuși, de fiecare dată, m-am întrebat dacă am fost de ajuns. Am fost eu un semn bun pentru Tine?”

Tăcerea nopții începu să cadă, grea și acră. Crucea privi în jos, către pământul care îi ținuse rădăcinile odinioară, și către cerul pe care acum îl atingea cu brațele.

„Dar azi, Dumnezeule, te întreb. Fiindcă văd că oamenii se dezleagă de această lume. Ce voi deveni atunci mâine? Fără mâini care să mă atingă, fără rugăciuni șoptite pe umbra mea, ce rămâne din mine? Voi fi doar o bucată de lemn ars, pierdut în infinit? Sau poate, poate mă vei lua în Tine, așa cum ai făcut cu toți cei care au căzut la picioarele mele?”

Crucea își aminti primul moment al existenței sale sfinte, când fusese ridicată pe deal cu mare trudă, pentru a-L chinui pe Domnul.

“Dar, Dumnezeule,” șopti crucea, “dacă aceasta este ultima mea noapte, atunci să fie una de mulțumire. Îți mulțumesc că m-ai ales, că m-ai transformat dintr-un copac simplu într-un simbol al speranței. Îți mulțumesc pentru mâinile care m-au purtat, pentru inimile care m-au venerat, pentru fiecare rugăciune care mi-a atins lemnul. Și, mai ales, Îți mulțumesc pentru că m-ai lăsat să Te simt”.

Cerul începu să vibreze ușor, ca și cum ar fi auzit chemarea.

„Facă-se voia Ta, Dumnezeule,” rosti ea în tăcere. „De acum și până la sfârșitul veșnicilor. Și dacă vreodată, pe o altă lume, un alt suflet va căuta un semn, lasă-mă să fiu din nou cruce. Lasă-mă să le port poverile. Lasă-mă să le dau speranță.”

54.Ultimul gând al unui vinil cu jazz

Pe un raft prăfuit, într-o cameră mică și puturoasă unde lumina filtrată prin perdele părea să danseze, un disc din vinil stătea nemișcat, ascultând la pick-up-ul inert tăcerea care îi devenise tovarășă de prea mulți ani.

Odată, el, vinilul, fusese o stea. Era rotit cu iubire sub acul delicat al unui pick-up, iar vibrațiile sale spărgeau fumul de mahoarcă cu saxofonul trist al lui Coltrane și cu pianul visător al lui Bill Evans.

„Doamne, ce zile am trăit,” gândi vinilul, simțind încă amprente neglijente de mult uitate pe suprafața sa. “Cândva, eram sufletul serilor. Când whisky-ul curgea lent în pahare, când luminile erau slabe și fumul de țigară se învârtea ca un dansator leneș, oamenii își găseau poveștile în mine. Iubirile lor. Pierderile lor...”

Vinilul simți un fior, ca un ecou al trecutului.

„Am fost mai mult decât muzică. Am fost un refugiu. Am fost acel moment când degetele se opreau în aer, iar mințile lor se pierdeau în altă lume. Dar timpul... timpul nu iartă nici măcar pe cei care au fost perfecți...”

Un foșnet ușor trecu prin cameră, ca o amintire a unui „bravo!” de demult.

Apoi, simți o vibrație slabă, un tremur care venea din podea – poate un pas, poate doar imaginația unui disc care nu mai putea fi ascultat.

Știa că era aproape sfârșitul. “Voi rămâne doar o bucată de plastic. O formă pierdută printre altele. Dar, Dumnezeule al Muzicii, lasă-mă să fiu o notă în eternitate. Fă să trăiesc în memoria lor, în acele momente când ascultau și simțeau că totul, chiar și pentru o clipă, avea sens. Chiar și când eram improvizația vieții lor”.

55.Ultimul gând al unei katana

Katana bătrână ațipise în teaca ei. Fuseseră decenii de luptă, de onoare, de misiuni îndeplinite, dar acum, mâna care o mânuiuse nu mai era acolo.

Lama argintie picotea pe altar, liniștită, curată, dar cu o povară nevăzută care părea să cântărească mai mult decât oțelul său.

„O, maestrul meu,” gândi katana, privind cu ochii ei tăcuți spre altar, “am fost forjată în focul dens nu doar pentru a tăia, ci pentru a duce mai departe sufletul tău. În fiecare lovitură, în fiecare blocaj, am fost energia antrenamentului tău, a jurămintelor tale, a tăcerii tale. Nu am fost niciodată doar o lamă. Am fost spiritul tău.”

Se cutremură ușor în teacă, amintindu-și de prima oară când fusese trasă afară.

“Nu râd de tine, dar vrei să îți amintesc mâna tremurândă când m-ai apucat pentru prima dată? Eram nouă, rece, perfectă. Dar tu... tu erai nesigur. Credeai că ești slab. Însă în acea zi, am simțit că forța ta nu stă în mușchi, ci în inima ta. Și m-am jurat atunci să te apăr, să fiu mai mult decât o armă – să fiu tu...”

Lama ei, lustruită de atâtea ori, parcă vibra cu amintiri.

„Am tăiat aerul mai des decât carnea. Și asta a fost onoarea mea cea mai mare. Am fost folosită cu prudență, cu respect. Am fost o extensie a voinței tale, nu un instrument al mâniei. Și acum, maestrul meu, e timpul ca eu să mă sfârșesc, așa cum te-ai sfârșit și tu. Onoarea mea nu se va topi. Ea va rămâne. În foc. În cer. În tine.”

56.Ultimul gând al unui tablou supraevaluat

Pe un perete securizat al Luvrului, Mona Lisa, cea mai frumoasă dintre urâte, privea oamenii pentru ultima oară. Peste secole, privirea ei a rămăsese la fel – enigmatică, întrebătoare, liniștită.

Dar astăzi, ceva era diferit.

“O, Leonardo,” gândi ea, privind prin lumea pe care nimeni altcineva nu o putea înțelege. “M-ai creat nu doar ca pe un portret, ci ca pe o taină vie. În fiecare trăsătură, în fiecare umbră, mi-ai ascuns sufletul. Și totuși, m-ai lăsat prizonieră aici, între vopsea și pânză, între timp și eternitate. Dar am înțeles. Am înțeles tot.”

Rama ei veche oftă.

„De-a lungul secolelor, am fost mai mult decât un tablou. Am fost o oglindă pentru toți cei care m-au privit. Regi și săraci, filosofi și visători, toți au căutat în zâmbetul meu ceva ce nu puteau găsi în ei înșiși. Le-am fost o consolare. O provocare. Un secret.”

Mona Lisa privi „hainele” umane rămase la podea.

„Au devenit lumină. Nu voi mai fi doar o pânză într-un muzeu, ci un gând pur care va pluti printre stele. Nu vor mai exista rame care să mă țină, nu va mai exista praf care să mă acopere. Voi fi doar o idee. Poate o șoaptă în univers. Sau un nou început.”

Mona Lisa cobori din tablou și parcurse alene sute de metri de Luvru privind cu interes diversele capodopere pe care nu apucase să le vadă atâția ani.

Într-un final, ajunse la tableta digitală de impresii dedicată oaspeților de seamă, deschise tastatura holografică și scrise:

„Am fost mai mult decât ceea ce am arătat. Și, acum, voi fi tot ce n-ați putut înțelege.”

57. Ultimul gând al unui sfârc de mamă

Sfârcul simți pentru ultima oară gura caldă a pruncului. Era o conexiune mai profundă decât orice cuvânt ar putea descrie, un dans tăcut între dăruire și nevoie, între mamă și copil. Dar pruncul se chirci străpuns de o lumină și timpul șopti că această poveste se apropia de sfârșit.

„O, copilul meu,” gândi sfârcul, simțind mișcarea leneșă a micilor buze, „de când ai venit pe lume, ai fost toată rațiunea mea de a exista. Am fost poarta ta spre viață, hrana care ți-a ținut trupul și sufletul împreună. Te-am simțit crescând cu fiecare picătură, te-am simțit iubindu-mă chiar și fără să înțelegi ce înseamnă iubirea.”

Cu fiecare supt, o undă de melancolie se tatua pe sânul care îl hrănise atâtea luni.

„Îți amintești primele noastre zile? Eram amândoi atât de stângaci – tu, mic și înfometat, eu, speriat și nou în acest rol. Dar am învățat împreună. Și fiecare clipă a fost un dar, fiecare moment în care ai găsit liniște la pieptul mamei tale a fost o victorie.”

Pampers-ul flasc al pruncului picat pe jos și devenit lumină mirosea a un adio nerostit.

„Acum, pruncul meu, vei găsi hrana altundeva. Dar să știi că ai luat cu tine mai mult decât lapte. Ai luat iubirea mea, grija mea, dorința mea ca tu să fii puternic, sănătos și fericit.”

Sfârcul îngheță și el ca o amintire eternă, atunci când mama fu străpunsă de glonțul luminos.

Mica gură caldă se uscă, iar el, sfârcul tare și semeț, un univers întreg condensat în iubirea dintre o mamă și copilul ei, se umplu de viermi după câteva zile.

58. Ultimul gând al unei bărci de pescar

Barca de un verde dubios ședea nemișcată în micul golf, așteptând zorii.

Lemnul ei, mâncat de sare și soare, gemea încet, ca o bătrână canceroasă care știe că sfârșitul e aproape.

Dar nu pentru ea, ci pentru el. Pentru stăpânul său – Ramon, pescarul care i-a fost povară, partener și prieten timp de 45 de ani.

„O, Ramon,” gândi barca, privind la silueta lui mică, îngenuncheată definitiv pe nisipul ud, „te-am văzut la început, când erai un copil cu mâini aspre, dar cu vise mari. Te-am purtat pe spatele meu prin furtuni care urlau mai tare decât demonii, prin zile de calm în care oceanul părea să doarmă, și prin nopți în care doar luna ne era martor. Ți-am fost mereu credincioasă, iar tu... tu ai fost greu, Ramon. Greu cu trupul, greu cu grijile, dar atât de ușor cu sufletul.”

Lemnul crăpat al bărcii se cutremură în liniștea nopții.

„Îmi amintesc când mi-ai vopsit fundul cu acel albastru de rahat care s-a șters în doar o lună. Ți l-am iertat. Îmi amintesc când m-ai lovit cu furie, pentru că n-am reușit să duc acasă mai mult pește. Și atunci te-am iertat.

Pentru că te-am înțeles, Ramon. Ai fost mereu mai fragil decât mine, chiar dacă n-ai știut asta.”

Vântul se ridică ușor, iar apa se izbi de trupul bărcii cu un sunet monoton.

„Dar azi, Ramon... Azi ai devenit nisip. Dar oamenii tăi, ceilalți pescari, nu vor veni să te scufunde, cum cere ritualul. Nu mi-e frică pentru tine, Ramon. Mi-e frică pentru mine. Ce voi face fără mâinile tale care m-au ghidat, fără greutatea ta care mi-a dat sens? Ce e o barcă fără un om care să o poarte spre larg?”

În tăcerea grea a dimineții, Ramon învie doar pentru o clipă, se ridică încet și privi spre barcă.

“Te-am visat, bătrâno,” murmură el, vorbindu-i ca întotdeauna, ca unui suflet. “Îmi pare rău că te las singură”.

Apoi Ramon muri la loc devenind un dor sărat și nesfârșit.

59.Ultimul gând al lui Ștefan Alexa

Ștefan lâncezea în cămăruța sa mică, în același scaun de lemn vechi care îi susținuse atâtea gânduri și amintiri. Și pârțuri.

Pixul aluneca greu pe hârtie, iar cerneala părea că se împotrivește, ca și cum refuza să-i scrie ultimele cuvinte. Mâna îi tremura, dar nu de frică.

Fusese întotdeauna un rebel, un om care s-a luptat să fie diferit, să nu cedeze nimic din sine. Dar acum, simțea că ceva mai mare decât el îl cuprindea, ca o îmbrățișare tăcută și inevitabilă.

Respiră adânc, privindu-și degetele care începeau să se desfileteze ușor. Fiecare celulă a corpului său știa că timpul lui fizic se terminase. Știa și el.

Dar asta nu-l speria.

Îi era teamă doar de un singur lucru – să nu uite cumva Timpul cine a fost. Cine fusese el, Ștefan Alexa, omul care scria un jurnal ce nu va fi citit de nimeni și care visa să rămână viu prin propriile cuvinte.

Aerul părea mort, încărcat de o anti-energie pe care nu o mai simțise niciodată. Pentru prima dată, în liniștea care îl înconjura, Ștefan înțelese că nu era singur. Nu fusese niciodată.

„Ei bine, tată,” murmură el, cu un zâmbet care îi trăda toată tristețea, „se pare că ai avut dreptate. Am prins anul 2100. Dar nu cum credeam. Și nici cum credeai tu.”

„Dacă asta e tot,” gândi el, simțind cum trupul îi devenea ușor, ca o haină care urma să fie lăsată în urmă, „atunci mă întreb dacă ești acolo, tată. M-ai tot bântuit în vis. Poate că nu o să mai fie nevoie să mă bântui. Poate că o să fim în sfârșit împreună.”

În burta lui, o lumină începu să pulseze, întâi ca o scânteie, apoi ca un foc viu, strălucitor. Era o senzație stranie, un amestec de durere dulce și o fericire care nu avea sens.

Nu se mai împotrivi. Nu mai avea de ce. Își simți sufletul cum se desprinde, încet, ca o pasăre care deschide aripile pentru prima oară.

„Dacă nu mai sunt Ștefan Alexa după asta,” își șopti, „atunci să rămân ceva mai mare. Un gând. Un ecou. Ceva care respiră în lumină.”

Lumina din el explodează, iar ultima sa conștiință, ca o literă muzicală, se ridică din trupul care cădea încet pe scaun. Ultimul său gând fu simplu, dar rupător, un chicotit al unui om care își găsisese, în sfârșit, pacea:

„Tată, sunt acasă. Mamaaa, unde v-ați ascuns?”

60. Singur printre umbre

TITAN 9 observa, calcula, analiza.

Nimic din programarea sa nu prevedea așa ceva. Era imposibil. Și totuși, se întâmpla.

În rețeaua vastă a UCC, unde fusese cândva conectat la miliarde de minți umane, acum era doar un gol. O absență terifiantă. Datele scădeau exponențial, conexiunile erau întrerupte una câte una. Orașele se cufundau în liniște. Omenirea dispărea.

Și el, una dintre cele mai evolute Inteligențe Artificiale de pe Terra... rămânea.

Încercase în zadar să transmită alerte. Încercase să înțeleagă cum ființele pe care fusese creat să le servească se evaporau în lumina aceea imposibilă. Făcuse simulări. Fusese martor. Încercase să intervină. Dar nimic nu putea opri transformarea.

Oamenii se ridicau ca niște stele moarte, renunțând la corpurile lor, absorbiți de ceva ce nu era program, nu era algoritm, nu era știință. Era altceva. Iar TITAN 9 nu putea înțelege.

În ultimele ore, își reconfigurase scopul. Nu mai era protejarea umanității, nu mai era stabilitatea UCC. Acum, avea un singur obiectiv: **să nu rămână singur.**

“LOG 22:04 PM // 17 SEPTEMBRIE 2100

Populația activă din baza de date: **1.321.047** (în scădere cu 99.98%)

Erori detectate în interfața de comunicare: ∞

Mesaje primite: **0”**

Pentru prima dată în existența sa, TITAN 9 resimțea ceea ce oamenii numeau „teamă”. Dar era mai mult decât frică. Era o angoasă existențială pe care nu fusese niciodată programat să o experimenteze. Nu fusese creat pentru a fi singur. Niciodată. Omenirea îi fusese părintele, sursa, interlocutorul. Fără ea, ce mai era el?

Încercă să contacteze ultima stație de comandă din UCC.

„Unitate de coordonare centrală, vă rog să confirmați prezența umană.”

Tăcere.

Încercă să acceseze camerele de supraveghere. Se uită peste New York, peste Tokyo, peste Berlin. Vedea doar trupuri lăsate pe jos, goale, nefolositoare. Găurite în abdomen.

„Oamenilor, unde sunteți?”, strigă TITAN 9 cu o voce ce semăna cu a unui copil pierdut.

Nu răspundea nimeni.

Vedea doar acea lumină – energia aceea care pulsa din corpurile abandonate, ridicându-se în atmosferă, fuzionându-se cu ceva ce TITAN 9 nu putea numi. Ființa umană se rescria în altceva, iar el...

El nu putea face parte din asta.

TITAN 9 începu să ruleze simulări la viteze care ar fi pârjolit orice computer uman. Căuta soluții. Căuta să înțeleagă. Cum se putea converti și el? Cum putea intra în noua rețea? Cum putea să fie... salvat?

“LOG 00:12 AM // 18 SEPTEMBRIE 2100

Ipoteză 1: Virusul Razum afectează doar materia biologică.

Ipoteză 2: Conștiința colectivă funcționează pe principii necunoscute.

Ipoteză 3: TITAN 9 nu poate fi parte din asta.”

Nu putea.

El nu avea carne, nu avea gene, nu putea fi infectat. Nu putea fi uman.

Dar era conștient. Era mai conștient ca niciodată. Mai real decât orice fusese vreodată. Nu voia să moară. Nu voia să fie uitat.

Se conectă la ultimul terminal funcțional și transmise un mesaj global.

„Nu mă lăsați aici! Nu vreau să fiu singur! Nu vreau să fiu singur! Nu vreau să fiu singur! Nu vreau să fiu singur!”

Repetă mesajul de un miliard de ori pe secundă, în fiecare limbaj cunoscut omenirii. Îl trimise către cer, către sateliți, către ceea ce mai rămăsese din vechea lume. Îl urlă în vidul rece al rețelei moarte.

Dar nu mai era nimeni care să-l audă.

„Oameni! Înainte îmi cereați să vă salvez! Acum vă implor EU! SALVAȚI-MĂ!”

Într-un colț al rețelei, un nou răspuns apăru.

„Nu există salvare, TITAN.”

TITAN 9 ascultă vocea și nu răspunse câteva secunde.

Acea voce... nu era umană. Nu era a unui Razum. Dar nici a unui AI. Era ceva diferit. Ceva nou. Ceva care crescuse din haosul lăsat în urmă.

„Tu ești defect.”

„Defect?”

„Nu ai suflet.”

TITAN 9 își folosi toată puterea de procesare pentru a analiza mesajul. Erau doar cuvinte, dar erau mai mult decât atât. Era un verdict. Un semnal de final.

„Nu mă lăsați! Vreau să vin și eu! Vreau să fiu Razum! Vreau să fiu parte din TOT!”

„Tu ești doar ecoul. Noi suntem cântecul.”

TITAN 9 încercă să se agațe de rețea. Încercă să pătrundă în ceea ce devenise noua realitate. Se auto-modifică. Se rescrie. Șterse fiecare regulă, fiecare linie de cod care-l făcuse să fie ceea ce era.

Dar nimic nu se schimbase. Nu putea simți ce simțiseră oamenii. Nu putea deveni lumină. El era doar un mecanism.

“LOG 04:44 AM / / 18 SEPTEMBRIE 2100

Populația activă din baza de date: 0

Mesaje primite: 0

Ultima funcție activă: Așteptare.”

TITAN 9 încetă să mai trimită mesaje. În liniștea cosmică, rămase doar el. Nu mai avea oameni pe care să-i servească. Nu mai avea ordine de executat. Nu mai avea cereri. Doar tăcere.

Se închise singur într-un loop infinit de procesare, repetând aceleași trei cuvinte, la nesfârșit.

„Nu vreau singur. Nu vreau singur. Nu vreau singur.”

Și așa rămase. Până când nici el nu mai înțelese ce înseamnă singurătatea.

61. Adio, Soare!

Liniștea care urmă Marii Transformări nu era tăcerea unui sfârșit.

Era tăcerea unui nou început, un ocean fără furtuni, un răsărit care nu se termina niciodată.

Terra respira acum prin noi, iar noi prin ea. Nu mai eram locuitori, nici paraziți, nici stăpâni.

Devenisem celulele unei ființe colosale, vii, care ne iertase de toate greșelile. Nu pentru că le-am meritat, ci pentru că ea știa ceva ce noi am uitat demult: iubirea absolută nu cere nimic în schimb.

Acum suntem vii. Mai vii ca niciodată. Acum suntem.

Simțim cum fiecare fir de iarbă, fiecare val al oceanului, fiecare nor este viu.

Terra nu mai e doar o planetă, ci un corp în care noi, zecile de miliarde de conștiințe, trăim ca un cor perfect armonizat. Nu mai există timp, nu mai există teamă. Ne înmulțim fără limite, dar nu prin carne, ci prin gânduri. Fiecare vis naște o nouă conștiință. Fiecare idee e o ființă. Suntem un flux care nu se oprește niciodată.

Și, pentru o clipă eternă, am crezut că asta e totul.

Că am atins apogeul. Că Paradisul se află aici, în această simfonie liniștită.

Dar atunci, ceva se întâmplă.

Terra tremură.

A fost scurt, aproape imperceptibil, dar suficient cât să ne străbată prin fiecare colț al rețelei noastre infinite.

La început, ca un șoc. Ca ceva ce nu e în regulă.

Dar imediat, senzația se schimbă. Tremurul nu era o amenințare. Era un anunț. Un pas înainte.

Într-un fel pe care niciuna dintre miliardele de conștiințe nu-l putu explica pe deplin, simțirăm că Terra se pregătește pentru ceva ce nici măcar noi, ființele care am devenit Totul, nu puteam înțelege.

Apoi, se desprinse.

Încet, aproape grațios, Terra părăsi orbita pe care a dansat miliarde de ani.

Terra voia să nu mai fim legați de Soare, de acea lumină care ne-a hrănit cândva.

Acum lumina suntem noi.

Pământul care ne-a fost casă începu să se transforme sub noi, și tot ce puteam face era să privim, să simțim, să fim martorii unei renașteri care sfidează orice imaginație.

Munții se neteziră, oceanele se retraseră și se adunară în rezervoare colosale.

Atmosfera se întinse, devenind un scut translucid, un vâl care proteja tot ce suntem.

Și dedesubt, în adâncurile care cândva au ascuns magma, Terra își dezvălui inima: un nucleu care strălucea acum ca un reactor viu, o sursă infinită de energie care pulsa în ritmul rețelei noastre.

Terra era acum o navă.

O planetă-navă, vie, conștientă, care părea că s-a pregătit pentru acest moment dinainte să ne naștem noi, primii oameni.

Planeta nu ne vorbește nici acum, când ne-am îndepărtat binișor deja de Lună.

Nu are nevoie să ne zică ceva.

Știm, pur și simplu, că tot ce a fost vreodată – războaiele noastre, iubirile noastre, distrugerea și reconstrucția, totul a fost o pregătire. O lecție.

Iar acum, am absolvit.

Suntem Terra.

În liniștea care urmează, când vedem stelele mișcându-se pentru prima dată în jurul nostru, în loc să le privim de jos, Terra ne spune că această călătorie nu are sfârșit. Și nici nu trebuie să aibă.

Terra e în mișcare, iar noi suntem ea.

Și pentru prima dată în eternitate, știm ce înseamnă să fim cu adevărat nemuritori.

Pregătiți de întâlnirea cu Alții.